

GORZOWSKIE
WIADOMOŚCI
KOŚCIELNE

ORGAN URZĘDOWY
KURII BISKUPIEJ

LIPIEC — SIERPIEŃ — WRZESIEŃ 1970

SPIS TREŚCI NA M-C LIPIEC, SIERPIEŃ I WRZESIEŃ

	str.
1. Wprowadzenie do programu kaznodziejskiego	129
2. Wprowadzenie do programu duszpasterskiego „Społecznej Krucjaty Miłości”	131
3. Kazania dla dorosłych Chrystus Drogą, Prawdą i Życiem	132
4. Kazania dla młodzieży Jezus Chrystus — nasz Przyjaciel	148
5. Kazania dla dzieci Dziecięca droga miłości do Jezusa Przyjaciela	173
6. Nauki stanowe dla rodziców Rodzina — drogą dziecka do Chrystusa	192
7. Nauki stanowe dla młodzieży Nowy człowiek według wzoru Chrystusowego	194
8. Kazania pierwszopiątkowe „Przyjdź Królestwo Twoje”	196

GORZOWSKIE WIADOMOŚCI KOŚCIELNE

600-9447/6

Organ Urzędowy Kurii Biskupiej

Rok 13

lipiec — sierpień — wrzesień 1970 r.

Nr 6

PROGRAM KAZNODZIEJSKI NA ROK 1970/71

WPROWADZENIE DO PROGRAMU KAZNODZIEJSKIEGO

1. „Chrystus, który stał się posłusznym aż do śmierci i dlatego został wywyższony przez Ojca (por. Flp 2, 8-9), wszedł do chwały swego Królestwa. Jemu wszystko jest poddane, póki sam siebie i wszystkiego nie podda Ojcu, aby Bóg był wszystkim we wszystkich. Tej władzy udzielił uczniom, aby i oni posiadli stan królewski wolności i przez zaparcie się siebie oraz przez życie święte pokonywali w sobie samych panowanie grzechu (Rzym 6,12); co więcej, aby służąc Chrystusowi w bliźnich, przywodziли również braci swoich pokorą i cierpliwością do Króla, któremu służyć znaczy panować...” („Lumen vitae” n 36).

2. Wszyscy w Kościele, niezależnie od tego, czy należą do hierarchii, czy są przedmiotem jej funkcji pasterskiej, powołani są do świętości, zgodnie ze słowami Apostoła: „Albowiem wołą Bożą jest uświęcenie wasze” (1 Tes. 4,3; por. Ef 1,4). Ta zaś świętość Kościoła nieustannie ujawnia się i ujawniać się powinna w owocach łaski, które Duch rodzi w wiernych, rozmaicie wyraża się ona u poszczególnych ludzi, którzy we właściwym sobie stanie życia dążą do doskonałości miłości, będąc zbudowaniem dla innych...” (ib. n 39).

3. „Bóg jest miłością, a kto trwa w miłości, w Bogu trwa, a Bóg w nim” (1 J 4,16). Rozlewa zaś Bóg miłość swą w sercach naszych przez Ducha Świętego, który jest nam dany (Rzym 5,5); dlatego też darem pierwszym i najbardziej potrzebnym jest miłość, którą miłujemy Boga nade wszystko, a bliźniego ze względu na Boga. Aby zaś miłość jak nasienie dobre wzrastała w duszy i wydawała owoce, każdy wierny winien słuchać chętnie słowa Bożego i wolę Bożą, z pomocą Jego łaski, czynem wypełniać, uczestniczyć często w Sakramentach, a zwłaszcza w Eucharystii i w świętych czynnościach, oraz praktykować ustawicznie modlitwę, samozaparcie, ochoczą posługę braterską i wszelkie cnoty. Miłość bowiem, która jest węzłem doskonałości i pełnią zakonu (por. Kol. 3,14; Rzym 13,10), kieruje wszystkimi środkami uświęcenia, formuje je i do celu prowadzi. Stąd też miłość zarówno do Boga, jak i do bliźniego jest znamię prawdziwego ucznia Chrystusowego...” (ib. n 42).

4. Sobór Watykański II akcentuje konieczność wyrzeczenia się i walki z przejawami egoizmu, aby uporządkować wewnętrzny świat człowieka i całej ludzkości. Por. „Sacrosanctum Concilium” n 12; „Lumen

gentium” nn 5,8,10, 36 i 42 (ut supra) „Gaudium et spes” nn 25, 37, 47, 49 i 83. Właśnie przedłożony tu program jest dalszym ciągiem realizacji Soboru Watykańskiego II w aspekcie wskazań zasad chrześcijańskiego życia wewnętrznego:

5. Hasłem roku są słowa Pana Jezusa:
„JAM JEST DROGA, I PRAWDA I ŻYWOT”.

Rozpoczęliśmy 5-letni cykl kaznodziejski posoborowy od tematyki „Roku liturgicznego” (1967/68) jako roku wstępnego do kaznodziejskiego „Czterolecia”. Jego celem było pouczenie wiernych o pełnym uczestnictwie we Mszy św. i o korzystaniu z niej dla pogłębienia życia religijno-moralnego, zwłaszcza w dziedzinie miłości.

W tematyce następnego roku (1968/69), „Roku umocnienia skarbu wiary”, udzielonego nam przez Chrystusa w Kościele, przedkładaliśmy wiernym tematy kazań (homilii), by ich pouczyć (zadziałać na rozum) o Osobie i roli Chrystusa w Kościele i jednocześnie (działając na wolę i uczucia) doprowadzić ich do odpowiedniego przeżycia czy zaangażowania, co zaś łącznie z treścią pouczenia winno być spowodować podjęcie przez nich określonego zadania wewnętrznego czy apostołskiego. Każde zatem kazanie miało pomóc wiernym nie tylko do zrozumienia usłyszanego prawdy objawionej, ale winno być stać się jakby praktyczną lekcją szkolną, uczącą modły życia chrześcijańskiego na co dzień...

W tematyce II roku czterolecia, którego hasłem było „Chrystus działający w Sakramentach św. przez łaskę”, chcieliśmy w kazaniach ukazać Osobę Chrystusa rozlewającego swą miłość ku ludziom przez łaski, których źródłami są Sakramenty św., a przez to spowodować pogłębienie odpowiedzialnej łączności wiernych z Żyjącym Trójjedynym Bogiem i wzmożenie społecznej miłości w ramach programu „Społecznej Krucjaty Miłości” i walki z zagrożeniem nienawiści w stosunkach między-ludzkich.

W tematyce III roku czterolecia (1970/71), którą tu obecnie przedkładamy, wysunęliśmy jako z a d a n i a:

a) Ukazać Chrystusa jako Mistrza życia chrześcijańskiego (zarys i model ascetyki chrześcijańskiej);

b) Naszkicować metody udoskonalenia natury, przez współpracę z łaską i stosowanie ćwiczeń ascetycznych (wyrzeczenie się egoizmu i stalego umartwienia złych nalogów poprzez troskę o dobre nalogi — nowego cnoty), by wypracować w sobie według wzoru Chrystusa „nowego człowieka” (por. „Gaudium et spes” n. 22);

c) W tej pracy wskazać na główne korzenie zła moralnego: „pożądliwość oczu, żołądka i pychę żywota” (1 J 2,16) i na sposoby ich ujarzmiania w sensie pozytywnym. Szczególnie zwrócimy uwagę na zagrożenie w postaci „rozwiązłości moralnej i pijaństwa”;

d) Stosując postulaty rocznego programu „Społecznej Krucjaty Miłości”, dotyczące w tym okresie zagadnienia j e d n o ś c i, zaakcentujemy obowiązek troski wiernych o tę jedność: w psychice człowieka, we wspólnocie małżeńskiej i rodzinnej oraz we wszelkich innych większych wspólnotach — narodowej, państwowej i międzynarodowej, podkreślając, że warunkiem tej jedności jest wypracowanie przez życie ascetyczne: jedności z Bogiem, Chrystusem i Kościołem, ze wszystkimi ludźmi z otoczenia i pracy... Właśnie tzw. zadania w kazaniach mają wskazywać praktycznie konkretne przejawy tej jedności.

6. Zaproponowana tematyka tego roku zadośćuczyni również postu-
latom, ogólnym i szczegółowym, postawionym posoborowemu kaznodzie-

stwu w Polsce przez opinię publiczną i Episkopat, jak chrystocentryzm i eklezjocentryzm w ujęciu soborowym, maryjność, ujęcia katechizujące i homilijne. Wszystkie tematy będą ilustrowane odpowiednimi tekstami z dokumentów Soboru Watykańskiego II.

7. Zwyczajem lat poprzednich zostały zarezerwowane tematy niedzielne na tradycyjne akcje duszpasterskie. Są to następujące niedziele:

1. Święto Świętej Rodziny — 27 grudnia
Pasterskie pouczenie o małżeństwie i rodzinie
2. Niedziela II w ciągu roku — 17 stycznia
Tydzień Ekumeniczny
3. Niedziela II Wielkiego Postu — 7 marca
Wielkopostna akcja trzeźwości
4. Niedziela IV Wielkanocy — 2 maja
Tydzień powołań
5. Niedziela VII Wielkanocy — 23 maja
Międzynarodowy Dzień Środków Oddziaływania Społecznego
6. Niedziela XXVII w ciągu roku — 3 października
Tydzień Miłosierdzia
7. Niedziela XXIX w ciągu roku — 17 października
Dzień Modlitwy Pracowników Lecznictwa
8. Niedziela XXX w ciągu roku — 24 października
Niedziela misyjna.

8. Również jak dotychczas przewidziano niedziele bez wyznaczonego tematu. Duszpasterze mogą je wykorzystać dla omówienia ważniejszych aktualnych spraw Kościoła czy parafii.

Są to:

1. Niedziela VII w ciągu roku — 21 lutego
2. Niedziela II Wielkanocy — 18 kwietnia
3. Niedziela XI w ciągu roku — 13 czerwca
4. Niedziela XIX w ciągu roku — 8 sierpnia
5. Niedziela XXXIII w ciągu roku — 14 listopada

9. W układzie dyspozycji treści kazań zastosowano przepisany na rok 1971 przez „Ordo Lectionum” schemat czytań cyklu „C”.

WPROWADZENIE DO PROGRAMU DUSZPASTERSKIEGO SPOŁECZNEJ KRUCJATY MIŁOŚCI — JEDNOŚĆ

Wstęp:

Natchnieniem dla akcji zwanej „Społeczna Krucjata Miłości” jest list pasterski Prymasa Polski, który Konferencja Episkopatu uznała za program pracy duszpasterskiej na najbliższe lata.

W liście tym w pkt. 4 zatytułowanym: „Przenikanie Ducha Miłości do Rodziny Ludzkiej” — czytamy:

Człowiek skłócony w swej psychice
Rozbicie rodziny

Rozbicie życia społecznego

Skłócenie wspólnoty narodowe i państwowe.

Trzeba pokonywać wszystko, co dzieli człowieka wewnątrz, bo człowiek jest istotą społeczną, trzeba mu ukazać to, co go wewnątrz zespala.

Mądrością zbawczą czasów, które nadchodzą, jest uzasadniona dziś nawet przez filozofię społeczną, psychologię, socjologię, pedagogikę, politykę społeczną, międzynarodowe traktaty i deklaracje

wola jednoczenia wszystkich duchem miłości społecznej i pokoju Chrystusowego.

O to modlił się Chrystus w Wieczerniku:

„...oby wszyscy stanowili jedno...”

Chrystus przyszedł, aby wszystkich zjednoczyć w sobie —

Pełnią swego dzieła i Jego samego jest Kościół.

Kościół stanowi jedność z Chrystusem, Chrystus więc — Życie,

Prawda i Droga — zasadą naszej jedności.

Okresy działalności:

- I — Od Niedzieli I Adwentu do Niedzieli I Wielkiego Postu
Temat: Jedność rodzinna
Kazanie: Niedziela II po Bożym Narodzeniu — 3 stycznia
- II — Od Niedzieli I Wielkiego Postu do 3 maja
Temat: Jedność z Bogiem
Kazanie: Niedziela IV Wielkiego Postu — 21 marca
- III — Od 3 maja do 1 lipca
Temat: Jedność z Kościołem i w Kościele (Ekumenizm)
Kazanie: Niedziela VI Wielkanocy — 16 maja
- IV — Od 1 lipca do 1 września
Temat: Jedność ze wszystkimi (Powszechne braterstwo)
Kazanie: Niedziela XV w ciągu roku — 11 lipca
- V — Od 1 września do Niedzieli I Adwentu
Temat: Jedność współdziałania (Jedność społeczna)
Kazanie: Niedziela XXIV w ciągu roku — 12 września

Szczegółowe rozwinięcie tematów uwzględniono w programie kaznodziejskim pod wyznaczonymi wyżej dniami.

KAZANIA DLA DOROSŁYCH CHRYSZTUS DROGĄ, PRAWDĄ I ŻYCIEM

I. Okres Adwentu

Niedziela I Adwentu — 29 listopada

„Uczyńmy człowieka na obraz, podobnego nam” (Rdz 1)

Temat: 1. Pod znakiem Niepokalanej Dziewicy rozpoczynamy nowy rok kościelny. Ongiś lud rzymski gromadził się w bazylice Matki Bożej Większej, aby pod Jej wodzą i orędownictwem oczekiwać na przyjście Jezusa. Chrystus Pan przyszedł, aby nas zbawić i powtórnie przyjdzie na sąd. Przyniósł nam — potwierdzając stare — nowe Objawienie Boże, „tajemnicę zbawienia”, zapoczątkowane przy stworzeniu świata i kontynuowane w Przymierzu Boga z narodem wybranym. Rozpoczął się nowy etap dialogu miłości i miłosierdzia Boga względem ludzkości. Zapowiada go (w I czytaniu mszalnym) Jeremiasz 33,14-16.

2. Konkretne ujęcie Objawienia w Chrystusie Jezusie, który stał się dla ludzkości „Drogą, Prawdą i Życiem” (objaśnić to jako hasło roku — w świetle II czyt.: 1 Tes 3,12-4,2) i prototypem człowieka, „podobnego Bogu” (cf Ks Rdz 1,26).
3. Poznanie woli Bożej zbawczej i doskonalącej — naturalne i przez wiarę (por. k.d. „Dei verbum” nn 2-6) jest zasadniczym elementem chrześcijańskiej ascezy i doskonałości.

Przeżycie: Wyobraźmy sobie przyście Chrystusa i spotkanie z Nim wg opisu dzisiejszej Ewangelii (Łk 21,25-28, 34-36).

Zadanie: „Czuwajcie i módlcie się...” (cf Łk 21,36).

Niedziela II Adwentu — 6 grudnia

Pismo św. — „listem Boga do ludzi” (św Augustyn)

Temat: 1. Niegdyś Chrystus ukazywał się jako posłany od Ojca na świat Zbawiciel w rodzinnej Palestynie, a dziś ukazuje się nam realnie podczas Najśw. Ofiary, przemawiając zwłaszcza treścią czytań Pisma św. — I oto prorok Baruch (5,2) nawołuje: „Oblecz się płaszczem sprawiedliwości, pochodzącej od Boga” (I czyt.), a wystudowanej z rozważania Pisma św., „słowa Bożego” do ludzkości; a następnie Apostoł narodów (Flp 1, 9-10) każe się doskonalić w szczerzej miłości.

2. Pismo św. — księgą natchnioną Bożego Objawienia i zbiorem zasad doskonalenia życia (por. k.d. „Dei verbum” nn 11-13). Czytanie i rozumienie Pisma św. (np. przez godziny i kwadransy biblijne) — to zadania duszpasterskie i ascetyczne.

Przeżycie: Popatrzę, jak Matka Najśw. studiowała Pismo św. (dowodzi tego „Magnificat”).

Zadanie: Jeśli dotąd nie posiadam Pisma św., kupię je zaraz i będę czytał codziennie, aby przyswajać sobie u źródeł zasady życia i doskonałości chrześcijańskiej.

Uroczystość Niepokalanego Poczęcia NMP — 8 grudnia

Maryja Niepokalana w „Tajemnicy Słowa Wcielonego”

Temat: 1. Protoewangelia (Rdz 3,15) a rola Maryi. I nas Bóg wybrał. (Rozwinąć na tle I czyt.: Ef 1,3-6, 11-12).

2. Kim była Maryja? Jej przywileje: niepokalane poczęcie, dziewictwo, macierzyństwo... w realizacji „tajemnicy Słowa Wcielonego”. Starajmy się pojąć naszą rolę w tej „tajemnicy” i troskę o właściwą każdą z nas „pełnię łaski” oraz współzycie z Bogiem, jako warunek prawdziwej chrześcijańskiej ascezy.

Niedziela III Adwentu — 13 grudnia

„Prawo (Starego Testamentu) — Wychowawca ku Chrystusowi”
(Gal. 3,24)

Temat: 1. Objawiał się Bóg ludziom i pouczał ich o swej miłości — przez Patriarchów, Mojżesza i Proroków Starego Testamentu. Obiecał Mesjasza — bo to właśnie główny dowód Jego miłości ku zbuntowanym ludziom (por. Rdz 3,15; 22, 18; 26, 4, 28, 4). Sofoniasz (I czyt.) zapowiada (3,17): „Jahwe, Bóg twój, Mocarz pośród ciebie, On zbawi, rozweseli się nad tobą radością”.

2. Bóg przypomniał ludziom o tej obietnicy przez Proroków, którzy określili: fakt przyjścia Mesjasza, Jego Osobę i przymioty, Jego mękę i chwałę. Klasycznym wyrazicielem tego był Izajasz, który zachęca do radości (12,6). Scharakteryzować krótko znaczenie pro-

roctw mesjańskich, odnoszących się (zwłaszcza w proroctwie Iza-
jasza) do „Sługi Bożego” i Jego wspaniałych wartości ascetycz-
nych.

Przeżycie: Cieszymy się, bo „Pan blisko jest” (II czyt. Flp 4,4-7).

Zadanie: „Cóż mamy czynić”? — Odpowie nam Jan Chrzcziciel (por.
Ewang. Łk 3,10-18).

Podkreślić ascetyczne zastosowanie.

Niedziela IV Adwentu — 20 grudnia

„Mąż Sprawiedliwości” — Przed przyjściem Chrystusa

Temat: 1. Prorok Micheasz kreśli (I czyt. 5,2-5) genezę narodzin Mesja-
sza i Jego Królestwa (objaśnić tekst).

2. Podać bardziej charakterystyczne przejawy „tęsknot religijnych”
ludzkości za Zbawicielem, za „Mężem Sprawiedliwości”, także ze
świata pogańskiego. Można by podać parę celniejszych rysów as-
cetycznych „Męża Sprawiedliwości” na podstawie odkryć qum-
rańskich.

Przeżycie: Chrystus Droga, Prawda i Życie — przyszedł, by przede
wszystkim czynić i nauczyć czynić wolę Bożą (cf Hebr 10,9), co
jest istotnym założeniem doskonałości i ascezy. A ja...?

Zadanie: Zbadam konkretnie, czego Bóg ode mnie żąda (posługiwanie
bliźnim w odnalezieniu woli Bożej względem nich, na wzór Maryi
„spieszącej” do Elżbiety. Por. Ewangelie).

II. Okres Bożego Narodzenia

Roże Narodzenie — 25 grudnia

„Emmanuel” — Bóg z nami!

Wprowadzenie w temat: 1. Z faktu i okoliczności Bożego Narodzenia do-
wieść: Czy istniała konieczność Wcielenia Syna Bożego (podać ra-
cje teol.)? Por. „Lumen gentium” nn 52-55.

2. Wyjaśnić przystępnie tajemnicę „unii hipostatycznej”: Bóg i czło-
wiek w jednej osobie boskiej i wskazać na konieczność łączenia
w życiu wewnętrznym pierwiastków — łaski Bożej i wartości
ludzkiej natury.

Święto św. Szczepana — 26 grudnia

Gorliwość i męstwo — zwróceniami ascezy chrześcijańskiej

Wprowadzenie w temat: 1. W oparciu o teksty formularza mszalnego
przeanalizować przykład gorliwości i męstwa św. Szczepana w wy-
znaniu wiary — w odniesieniu do życia osobistego przez wytrwałe
i mężne świadectwo o tej wierze w otoczeniu. Wyciągnąć prak-
tyczne wnioski!

Święto Świętej Rodziny — 27 grudnia

Pouczenie pasterskie o małżeństwie i rodzinie.

Uroczystość Bogarodzicy Maryi — 1 stycznia

„Nazwano imię Jego Jezus” — Zbawiciel

Temat: 1. Objąć krótko teksty Pisma św. o Imieniu Jezus: Dz. 4, 12;
2,21; Rzym 10,13; Flp. 2,9; Mt 18,20; Mk 9,40; Łk 9,48; J 16,23; Dz
5,28-41; 9,16; 15,26; 1 P 4,14-16.

2. Imię Jezus — natchnieniem i mocą katolickiego życia. Toteż

chrześcijanin ma się stawać coraz gorliwszym „zbawicielem” w swym otoczeniu. Konkretnie przez realizację „Aktu oddania się Bogurodzicy” w dniu 3 maja 1966 r. Zbadajmy, cośmy w tym zakresie zrobili, zwłaszcza w pracy nad przywróceniem ładu i pokoju w sobie i najbliższym otoczeniu, w zakresie „krucjaty dobrego słowa”, co jest warunkiem pokoju w świecie, do czego stale nawołuje Ojciec św.

Niedziela II po Bożym Narodzeniu — 3 stycznia

Jedność rodzinna

Okres jak najbardziej nadaje się do rozpracowania tego zagadnienia. Bóg Ojciec wysłał Syna swego na ziemię, Syn przychodzi pojednać nas z Ojcem. Słowo Ciałem się stało. Rodzi się z Maryi Dziewicy, wzrasta i wychowuje się w rodzinie nazaretańskiej. Bóg objawia się ludziom w obrazie rodziny. Syn mówi o ojcostwie Bożym, staje się naszym Bratem, aby i nam przywrócić prawa dziecięctwa Bożego. Bóg Ojciec daje Synowi swemu Matkę i Opiekuna, aby nie był samotny na ziemi i miał rodzinę. Dla każdej rodziny źródłem siły i mocy, wierności, miłości, pokoju i jedności jest sam Bóg. „Rodzina Bogiem silna”!

Zadaniem tego okresu jest: troska o wspólnotę rodzinną, miłość i wierność małżeńską, poczucie odpowiedzialności ojca za rodzinę, większą troskliwość matki o dzieci, męża o dom, miłość i szacunek, wdzięczność i pomoc dzieci dla rodziców. Zgoda, jedność i nawiązanie poprawnych stosunków z członkami dalszej rodziny.

Uroczystość Objawienia Pańskiego — 6 stycznia

Chrystus powołuje do wiary i świętości ludzi prostych i rzetelnie uczonych.

Wprowadzenie w temat: 1. Droga prostoty i zaufania objawiającemu się Bogu — to główna droga dojścia do wiary i odnajdywania woli Bożej jako treści życia wewnętrznego. Wyjaśnia to św. Paweł jako „tajemnicę Chrystusa” w II czyt.: Ef 3,5-6.

2. Droga badań prawdy w rzeczywistości ziemskiej rodzi wierność Bożym natchnieniom (docilitas erga Spiritum Sanctum). Dowieść na paru przykładach, że prawdziwi uczeni, czyli poszukujący rzetelnie całej prawdy (a nie „veritates diminutae” cf. Ps. 11,2) spotykają „ślady Boga”, dochodzą do wiary i dążą do świętości.
3. Por. k. d. „Dei verbum” nn 5,8,10; „Lumen gentium” n 48; „Gaudium et spes” nn 10 i 36.

Święto Chrztu Pana Jezusa — 10 stycznia

Chrystus Prawdziwy „Sługa Boży” — Wzorem naszej służby Bogu

Temat: 1. Objaśnić krótko cztery pieśni „Sługi Bożego” (Iz 42, 1-9; 49, 1-6; 50,4-9; 52, 13-53,12).

2. Na tym tle nakreślić konkretny obraz doskonałości współczesnego chrześcijanina, czyli podać główne cechy jego ascezy na co dzień.

Przeżycie i zadanie: Wezmę czynny udział w przeżyciu Chrztu św. w swojej parafii i zbadam, czy dochowuję obietnic niegdyś na Chrzcie poczynionych.

Niedziela II w ciągu roku — 17 stycznia

Tydzień Ekumeniczny

Niedziela III w ciągu roku — 24 stycznia

Spoleczny charakter „Nowego Człowieka” według Chrystusa

Temat: 1. Jako wstęp do rozważania należy (w świetle II czyt.: 1 Kor 12,12-14) ukazać społeczny charakter Kościoła czyli nadprzyrodzonego Ciała Chrystusowego. W nawiązaniu zaś do wskazań „Gaudium et spes” nn 24-32 (podsunąć główne myśli) należy ukazać Chrystusa jako żywy wizerunek tego „nowego człowieka”.

2. Równowaga psychiczna i duchowa Jezusa jest prototypem dla tego „uspołecznionego” nowego człowieka, a Jego zdecydowanie i odwaga — napiętnowaniem współczesnego koniunkturalizmu. Postawa zaś „służby” u Jezusa przeciwstawia się wszelkiemu egoizmovi współczesnych.

Przeżycie: W dzisiejszej Ewangelii kreśli Łukasz (4,14-21) ówczesny program „Społecznej Krucjaty Miłości”, wskazany przez Jezusa. Rozważmy go bliżej i zastosujmy, bo jakże aktualny!

Zadanie: Postanówmy choć jedną z tych wytycznych wykonać!

Niedziela IV w ciągu roku — 31 stycznia

Apostolstwo miłości społecznej w otoczeniu

Temat: 1. Nawiązać do wskazań I i II czyt. (Jer 1,4-5; 17-19 i 1 Kor 13, 4-13.

2. Dziedziny apostołstwa w otoczeniu: por. „Lumen gentium” nn 35, 41; „Gaudium et spes” n 43; „Apostolicam actuositatem” nn 11-13 i 16.

Przeżycie i zadanie: Rozważmy pilnie, co dobrego możemy zdziałać w najbliższym środowisku życia i pracy.

Święto Ofiarowania Pana Jezusa — 2 lutego

Chrystus — „Znakiem sprzeciwu, Znakiem zbawienia i „Światłem narodów” — na rękach Maryi, Matki Kościoła
Objasnić modlitwy przy poświęceniu gromnic.

Niedziela V w ciągu roku — 7 lutego

„Nie bój się — Odtąd ludzi będziesz łowił” (Łk 5,10)

Temat: 1. Gorliwość apostołska jest wyrazem i sprawdzianem prawdziwości ascezy chrześcijańskiej i głębokiego życia wewnętrznego. Izajaszowe (6,8): „Otom ja, posłij mnie”, oraz Pawłowe (1 Kor 15, 1-3 i 10) — zawsze aktualne. Dziś należy zwrócić uwagę na specjalne wybranie do wyłącznej służby w posługiwaniu braciom — w powołaniu kapłańskim czy zakonnym (cf Ewangelia Łk 5,4-11).

2. Należy podrzucić kilka myśli o lasce powołania kapłańskiego i zakonnego w oparciu o dokum. sob.: „Lumen gentium” n 47; „Optatum totius” nn 19 i 2; „Gaudium et spes” n 38; „Perfectae caritatis” n 15.

Przeżycie: Czy zdajemy sobie dobrze sprawę ze specyfiki naszego powołania? A może nas Bóg wzywa do swej wyłącznej służby?

Zadania: Uczynmy coś konkretnego w dziele budzenia czy podtrzymywania powołań kapłańskich czy zakonnych (wskazać przykłady)!

Niedziela VI w ciągu roku — 14 lutego

Katolik — to „człowiek ośmiu błogosławieństw”

Temat: 1. Wiara i ufność w Bogu przynoszą prawdziwe szczęście, zbyt-

nie zaś poleganie na ludzkich rachubach sprowadza życiowe niepowodzenia (por. I czyt.: Jer 17,5-8; Ps 39,5). Przede wszystkim zaś wiara w Zmartwychwstanie Jezusa jest ostoją naszego pełnego szczęścia w życiu, bo wskazuje na wieczne życie pozagrobowe (por. II czyt.: 1 Kor 15,12; 16-20) i uzasadnia znaczenie eschatologiczne „misterium paschalnego”.

2. Rozwinąć w sensie „kodeksu chrześcijańskiej doskonałości” cechy „człowieka ośmiu błogosławieństw” — wg Ewangelii (Łk 6,17; 20-26).

Przeżycie i zadanie: Zobaczmy, czy nasze życie katolickie odpowiada tym cechom i uczynimy stosowne postanowienie, zwłaszcza w zakresie ofiarnej miłości bliźniego, bo na to głównie kładzie nacisk kodeks „ośmiu błogosławieństw”.

Niedziela VII w ciągu roku — 21 lutego

Temat dowolny

III. Okres Wielkiego Postu

Niedziela I Wielkiego Postu — 28 lutego

Kuszenie Jezusa (Łk 4,1-13) a trójaka nasza pożydlivość (oczu, ciała i pycha żywota — 1 J 2,16)

Temat: 1. Sens Wielkiego Postu wiąże się z tajnikami ludzkiej natury i duszy. Skazona przez grzech pierworodny z łatwością poddaje się wpływom tej potrójnej pożydlivości. Wprawdzie odkupienie dźwiga tę skazoną ludzką naturę poprzez aplikację łaski, ale to wymaga się ustawicznej współpracy, czyli przewycięzania przy jej pomocy złych skłonności, by posługując się także siłami natury ukształtować w sobie „nowe stworzenie”: na miarę „męża doskonałego według pełności Chrystusowej” (cf Ef 4,13). Te wysiłki człowieka stanowią istotę Postu. Nauczycielem i wzorem w tej pracy jest Chrystus. Jego triumf nad pokusami nastąpił dzięki modlitwie i poszczeniu (cf Mt 17,20).

Wskazać krótko na zasadniczą rolę modlitwy i umartwienia w dążeniu do udoskonalenia natury i popędów zmysłowych.

2. Aktualność tego rodzaju pokus w życiu współczesnych ludzi i konieczność walki z nimi przez mocną wiarę i ofiarę — umartwienie (por. I i II czyt.: Deut. 26, 4-10 i Rzym 10,8-13).

Przeżycie: Wyznajmy wiarę w duchu wskazań Deut. 26, 4-10.

Zadanie: Weźmy udział w rekolekcjach parafialnych i odprawmy szczerze spowiedź, z postanowieniem walki z naszą wadą główną.

Niedziela II Wielkiego Postu — 7 marca

Wielkopostna akcja trzeźwości

Niedziela III Wielkiego Postu — 14 marca

Pokuta — metanoia — w rozwoju życia wewnętrznego

Temat: 1. Wybrał Bóg Mojżesza (I czyt.: Wyjścia 3,1-8; 13-15) jako „Ten, który jest” zawsze, a zrealizował swoje miłosierdzie wyprowadzając z niewoli egipskiej udręczony lud wybrany. Do tego faktu nawiązuje św. Paweł (II czyt.: 1 Kor 10, 1-6; 10-12), wskazując, że lud wybrany nie docenił Bożego miłosierdzia i w drodze do Ziemi

Obiecanej rozmaicie grzeszył. To samo stać się może i z nami, jeśli grzeszyć nie przestaniemy i nie rozpoczniemy pokuty (por. Ewangelię Łk 13, 1-9).

2. Objąsnić, na czym polega prawdziwe „nawrócenie” „metanoia”. Por. „Sacrocantum Concilium” nn 105 109-110; „Apostolicam actuositatem” n 16.

Przeżycie: Przemysłę grozę nagłej śmierci w grzechu ciężkim (np. w jakimś wypadku drogowym, samolotowym itp.).

Zadanie: Podejmę jakiś „czyn pokuty” i nawrócenia się z mego najważniejszego nalogu i wady, np. nieczystości czy pijaństwa.

Niedziela IV Wielkiego Postu — 21 marca

Jedność z Bogiem

Czas osobistego pojednania i zjednoczenia z Bogiem. Dążenie współczesnego człowieka do osiągnięcia wewnętrznego jedności i wolności. Potrzeba integracji osobowości. Tak często ludzie są inni w domu, inni w pracy, inni w kościele, inni na ulicy. Własnymi siłami nie można osiągnąć prawdziwej wewnętrznej jedności. Tylko człowiek pojednany z Bogiem zdolny jest do tego, aby naprawdę być sobą zawsze, w każdej sytuacji. Wypracowanie wyraźnej, zdecydowanej postawy wewnętrznej, katolickiego stylu życia. Być sobą, nie być dwulicowym. „Nikt nie może dwom panom służyć” (Mt 6,24). Pojednanie z Bogiem w spowiedzi Wielkanocnej.

Niedziela V Wielkiego Postu — 28 marca

Znajomość Chrystusa — najwyższą wartością ascetyczną

Temat: 1. Oto dewiza chrześcijańskiego życia: „To wszystko, co stanowiło dla mnie zysk, ze względu na Chrystusa uznałem za stratę. I owszem, nawet uznaję wszystko za stratę ze względu na najwyższą cenę znajomości Chrystusa, Pana mojego” — woła św. Paweł (Flp 3,7-14 — II czyt.).

Należy to szerzej objaśnić w sensie ascetycznym w oparciu o „Lumen gentium” nn 39-42 passim.

2. Pouczyć wiernych na przykładzie Pana Jezusa (Cf Ewang.: J 8,1-11), jak walczyć z „zagrożeniem” — zalewu nieczystości, wskazując także na „czystość podjętą dla miłości Boga i Chrystusa” (por. „Perfectae caritatis” n 12, „Optatam totius” n 10; „Presbyterorum ordinis” n 16).

Przeżycie: Zapytam się sumienia, czy nie jestem z rządu „cudzołóżników”.

Zadanie: Postanowię, aby „Pójść od tej chwili i już więcej nie grzeszyć”, albo pomogę powstać z grzechów tego rodzaju innej osobie, jeśli u mnie wszystko w porządku.

Niedziela Palmowa Męki Pańskiej — 4 kwietnia

Czytanie Męki Pańskiej

IV. Okres Wielkanocny

Wielkanoc — 12 kwietnia

Zmartwychwstały Jezus wzywa do doskonałości stanu

Wprowadzenie w temat: 1. „Victimae paschali laudes immolent christiani” — wyjaśnić sens Sekwencji i treść Psalmu 117, który w dramatycznej formie opiewa zwycięstwo Chrystusa.

2. Ofiara Baranka paschalnego i „Tajemnica Paschy” trwa nadal i uobecnia się w liturgii. Aby móc w niej uczestniczyć, trzeba usunąć z życia „stary kwas” grzechów, a przyoblec się w znamiona „nowości” Chrystusowej. Wyjaśnić bliżej, jakie? Por. Kol 3,1-4 oraz 1 Kor 5,6-8 i „Lumen gentium” r. V (passim).

Poniedziałek Wielkanocny — 12 kwietnia

Radość z chwały Chrystusa Zmartwychwstałego

Wprowadzenie w temat: 1. Zmartwychwstanie Pańskie jest dla nas pociechą i nauką (por. Kol 3, 1-2 i 2 Tym 2, 11-12), tym więcej, że radość i optymizm są nieodzownymi składnikami i przejawem rzetelnej cnoty.

2. Zmartwychwstanie Chrystusa jest Jego uwielbieniem i najważniejszym dowodem Jego bóstwa. Stąd wnioski: nauka Jego jest prawdą, Kościół ma cechy boskie, Sakramenty św. są źródłami przeobstwienia natury. Por. „Lumen gentium” nn 5 i 7: „Sacrosanctum Concilium” nn 5,6,61,104,106.

Niedziela II Wielkanocny — 18 kwietnia

Temat dowolny

Niedziela III Wielkanocny — 25 kwietnia

Męstwo w trosce o świętość

Temat: 1. Wśród tzw. kardynalnych cnót w życiu chrześcijańskim męstwo posiada szczególniejsze znaczenie i miejsce jako tych cnót spoidło i ugruntowanie. Nie ma bowiem żadnej prawdziwej cnoty bez męstwa i wytrwałości w stałym jej umacnianiu.

2. Należy bliżej określić konieczność cnoty męstwa w wyznaniu wiary i w walce z namiętnościami, jako przeszkodami do doskonałości (por. „Lumen gentium” nr 37; „Gaudium et spes” n 30).

Przeżycie: Jakbyśmy się zachowywali, gdyby trzeba było zmanifestować dziś naszą wiarę?

Zadanie: Postanówmy przyznawać się publicznie do wiary np. zdejmując kapelusz w przejściu koło kościoła lub żegnając się przy jedzeniu.

Niedziela IV Wielkanocny — 2 maja

Tydzień powołań

Święto Matki Bożej Królowej Polski — 3 maja

U Maryi — Królowej „my na ordynansach”

Niedziela V Wielkanocny — 9 maja

„Ja jestem Droga i Prawda i Życie”

Temat: 1. Przeżycie: W dzisiejszej Ewangelii, wyjętej z tzw. Mowy pożegnalnej Pana Jezusa, skierowanej tuż przed Męką do uczniów, zleca im Jezus swój testament: o prawie wzajemnej miłości. Wracca od nich do „domu Ojca”, a drogą do „Ojca” jest On sam. On bowiem jest Wcieloną Miłością, gdyż „Bóg tak bardzo umiłował świat, że Syna swego jednorodzonego dał...” (J 3,16). Rozwinąć te myśli!

2. Włączyć należy pewne zagadnienia z rocznego programu „Krucjaty Społecznej Miłości” np. troskę o wzajemną jedność, zwłaszcza „w prawdzie”.

Zadanie: Podsunąć stosowne postanowienia.

Niedziela VI Wielkanocy — 16 maja

Jedność z Kościołem i w Kościele (Ekumenizm)

Czas zjednoczenia z Chrystusem żyjącym w Kościele. Sobór Watykański II postanowił, że na całym Ludzie Bożym spoczywa odpowiedzialność za Kościół. U podstaw należyte rozumianej odpowiedzialności leży dążenie do zjednoczenia, a nie dzielenia. Jedność z Ojcem św., ze swoim Biskupem, Proboszczem i Kapłanami, zgoda i współdziałanie z rodziną parafialną. Modlitwa o wewnętrzną jedność w Kościele, o jedność Biskupów i Kapłanów z Ojcem św. i między sobą.

W tym okresie przypada święto Bożego Ciała. Komunia św. w duchu jedności Mistycznego Ciała Chrystusa. A także święto Serca Bożego, które jest „Królem i zjednoczeniem serc wszystkich”.

Dążenie do jedności i zgody ekumenicznej ze wszystkimi wspólnotami chrześcijańskimi, z wierzącymi w Boga i z wszystkimi ludźmi dobrej woli. Modlitwa o powrót do Kościoła Braci odłączonych. Przebaczenie i modlitwa za nieprzyjaciół Kościoła.

Uroczystość Wniebowstąpienia Pańskiego — 20 maja

„Jeśli nie odejdę, Pocieszyciel nie przyjdzie do was”

Wprowadzenie w temat: Odchodzi Syn Człowieczy w triumfie do nieba (por. Ewangelię Lk 24,46-53); zsyła obiecanego Zastępcę, Pocieszyciela, dopomagającego nam w nauce wiary i jej realizacji przez miłość (por. J 14,16-17; 16,12-13; Rzym 5,5). Por. „Lumen gentium” nn 4,12,24,40,48,59.

Niedziela VII Wielkanocy — 23 maja

Międzynarodowy Dzień Środków Oddziaływania Społecznego

Zesłanie Ducha Świętego — 30 maja

Duch Święty — Przyczyna sprawcza rozwoju życia duchowego w Kościele

Wprowadzenie w temat: 1. Duch Święty przebywa w Kościele przez tzw. obecność zamieszkiwania (por. J 14, 15-17; 1 Kor 3,16; 12, 3-7; 12-13; 2 Kor 6,14-18, Rzym 8,9).

2. Duch Święty ożywia Kościół „dusza Kościoła” (i kieruje jego działalnością) por. „Lumen gentium” nn 4,12,13,22,32,53; „Unitatis redintegratio” nn 2-3).

Poniedziałek po Zesłaniu Ducha Świętego — 31 maja

Duch Święty — Owocem miłości Bożego Serca

Temat: 1. Teksty konfrontujące tę prawdę: J 7,37-39 oraz Wj 17, 1 n; Zach 14,8; 1 Kor 10,4. Z Serca Jezusowego wypłynęła miłość, rozlewająca się w serca nasze przez Ducha Świętego (Rzym 5,5).

2. Krótka analiza tekstu w tym zakresie z encykl. Piusa XII „Haurietis aquas” (o kulcie Bożego Serca) — cf AAS 48 (1956), p. 335.

Przeżycie: Czy i jak odpłacam Jezusowi „miłością za miłość?” Mój praktyczny stosunek do „Krucjaty Społecznej Miłości”, jako konkretnego wyrazu kultu Bożego Serca Jezusa.

Zadanie: Obmyślę najbardziej stosowne formy realizacji tej miłości.

V. Okres w ciągu roku

Uroczystość Trójcy Przenajświętszej — 6 czerwca

Dogmat Trójcy Przenajświętszej w życiu chrześcijanina

Temat: 1. Prawda o Bogu Trójjedynym jest podstawą religii chrześcijańskiej. Jest to tajemnica wiary, która została objawiona w zaraniu Nowego Przymierza między Bogiem o ludzkością (cf Mt 3,16-17). Odsłania nam ona tajemnicze życie Trzech Osób Boskich, w którym dzięki łasce chrztu św. możemy brać udział. Stąd cały kult Kościoła — przejawiany zwłaszcza w niedzielę — zmierza do uwielbienia Trójjedynego Boga.

Teksty wprowadzające z czytań mszalnych. Przyp 8,22-31; Rzym 5, 1-5; J 16,12-15.

2. Bóg — Stworzycielem i Ojcem w niebiesiech; Syn Boży — Nauczycielem i Odkupicielem; Duch Święty — Pocieszycielem i Uświęcicielem przez miłość.

Teksty soborowe: „Lumen gentium” nn 4,7,50,66; „Unitatis redintegratio” nn 1,2,12,14,15,20; „Gaudium et spes” nn 24,40).

Przeżycie i zadanie: Odczuć przeżycie Boga (Jego przymiotów) np. z piękną wiosenną przyrodą lub widoków krajobrazu górskiego lub morskiego. Wyciągnąć z tego przeżycia wnioski dla odrodzenia duszy i życia religijnego.

Uroczystość Bożego Ciała — 10 czerwca

„O Sacrum Convivium”

Wprowadzenie w temat: Należy wyjaśnić znaczenie treści i zastosowanie w życiu następujących prawd:

1. „Sacrum convivium, in quo Christus sumitur”
2. „Recolitur (uobecnia się) memoria eius passionis”
3. „Mens impletur gratia”.
4. „Futurae gloriae nobis pignus datur”. Por. „Sacros. Concil.” n 47.

Niedziela XI w ciągu roku — 13 czerwca

Temat dowolny

Uroczystość Najśw. Serca Jezusowego — 18 czerwca

„Wkorzeni i utwierdzeni w Miłości” (Ef 3,17).

Wprowadzenie w temat: I. „Wymiary” tej Jezusowej miłości — podać parę przykładów — scen z Ewang.

2. Rodzaje miłości Jezusowego Serca: boska i ludzka — duchowa i uczuciowa (cf „Haurietis aquas” n 21 — AAS 1956, pp. 322-324).

Niedziela XII w ciągu roku — 20 czerwca

„Dzięki wierze jesteście dziećmi Bożymi” (cf Gal 3,26)

Temat: 1. „Wszyscy bowiem, dzięki wierze w Jezusa Chrystusa, jesteście synami Bożymi” (II czyt., Gal. 3,26-29). Natura człowieka przed upadkiem w grzech i po grzechu.

2. Objaśnić to zagadnienie tekstami z „Gaudium et spes” nn 12-14.

Przeżycie i zadanie: „Jeśli kto chce być moim uczniem, niech się zaprze samego siebie, niech z każdym dniem bierze krzyż swój na siebie i niech idzie za mną” (cf Ewangelia Łk 9,23).

Niedziela XIII w ciągu roku — 27 czerwca

„Ku wolności oswobodził nas Chrystus” (Gal 5,1)

Temat: 1. Sparafrazować tekst II czyt. (Gal 5,13-18).

2. Zastosować niektóre wskazania dekl. sob. „Dignitatis humanae” nn 8-10; „Lumen gentium” nn 37-37,42 i „Gaudium et spes” nn 17,41-43.

Przeżycie i zadanie: Oddaliśmy się w macierzyńską niewolę miłości Matce Najśw., Matce Kościoła, dla zdobycia dlań i dla siebie pełnej wolności. Cośmy konkretnie w tym zakresie działali? — wskazuje św. Paweł w II czyt. (ut supra).

Uroczystość świętych Apostołów Piotra i Pawła — 29 czerwca

Apostołowie Piotr i Paweł — Filarami Kolegialności w Kościele

Temat: 1. Dwa główne „filary” Kościoła. Zginęli obaj w stolicy ówczesnego świata, razem w jednym roku, ponieważ razem kierowali Kościołem (por. ich listy apost. i wędrówki misyjne, opisane w Dziejach Apostolskich — przytoczyć niektóre opisy).

2. Istota i struktura kolegialności w Kościele oraz jej aktualność w praktyce — wg „Lumen gentium” nn 22-23 i uchwały II Synodu Biskupów (objaśnić)!

Niedziela XIV w ciągu roku — 4 lipca

„Znaczą tylko nowe stworzenia” (Gal 6,15)

Temat: 1. Charakterystyczną cechą Nowego Testamentu jest prawo miłości i owe „znamiona przynależności do Jezusa”, „chluba z Krzyża” Jezusowego, „dzięki czemu świat staje się ukrzyżowany dla nas, a my dla świata” (por. Gal 6,14-15).

2. To „nowe stworzenie w Chrystusie” ma działać według wskazań Chrystusowych, nakreślonych w Ewangelii dzisiejszej niedzieli por. Łk 10,1-12; 17-20) i reprezentować wobec świata prawdziwy „humanizm” oraz jego etyczne podstawy. Objąsnić to w świetle „Gaudium et spes” nn 19-21 i wskazać różnice między humanizmem ateistycznym a chrześcijańskim.

Przeżycie i zadanie: Podać jeden, drugi przykład, realizacji chrześcijańskiego humanizmu.

Niedziela XV w ciągu roku — 11 lipca

Jedność ze wszystkimi (powszechnie braterstwo)

Czas nowych kontaktów z ludźmi (okres urlopów i wakacji). Pogłębianie świadomości, że stanowimy jedną Rodzinę Ludzką, w której nie ma ludzi obcych i obojętnych. Postawa życzliwości wobec każdego spotkanego człowieka, wyjście mu naprzeciw, przewyższanie wrogości, obojętności, obcości i egoizmu. Wyrobinie postawy otwartej, przyjaznej, życzliwej i braterskiej. Gotowość niesienia pomocy materialnej i duchowej każdemu człowiekowi.

Niedziela XVI w ciągu roku — 18 lipca

„Tajemnica Boża objawiona — Chrystus pośród nas” (Kol 1,26-27)

Temat: 1. W dążeniu do wyrobinienia życia wewnętrznego trzeba podjąć wiele trudu. Charakter — zasadniczy składnik naszej osobowości — wyrabia się przez mozolny i stały wysiłek rozumnej ascezy, którego niestety podjąć nie chcą nasze skażone instynkty. Jednakże

należy za św. Pawłem podchodzić do tego optymistycznie, „rado-
wać się w cierpieniu”, „dopielniając braki mistycznego Ciała Chry-
stusowego w swoim ciele” (por. Kol. 1,24), brać czynny udział w
realizacji misterium Chrystusa, aby innych „okazać doskonalszymi
w Chrystusie” (Kol 1,28). Bo oto w Ewangelii dzisiejszej niedzieli
wskazuje Pan Jezus na dwie drogi w tym względzie: Marty „za-
troskanej około mnóstwa rzeczy” (droga czynu) i Marii „obierają-
cej lepszą cząstkę” (droga kontemplacji), ale najlepsza cząstka
chyba jest „contemplatio in actione” (droga mieszana). Objaśnić
to w świetle wskazań soborowych.

2. Charakter człowieka — Jego rodzaje i udział w rozwoju doskona-
łości. Oświełć to wskazaniem dekl. „Gravissimum educationis”
nn 1-4.

Przeżycie: Postaram się pojąć przestrołę Pana Jezusa, skierowaną do
Marty (Ewangelia).

Zadanie: Postawie jako dewizę życia: bogomyślność w toku codziennej
pracy. Refleksja i dobra intencja w toku czynności.

Niedziela XVII w ciągu roku — 25 lipca

Modlitwa o charakter człowieka

Temat: 1. Alexis Carrel, sławny lekarz-fizjolog, laureat Nobla, napisał
w czasie II wojny światowej dziełko pt. Modlitwa (La Priere). Oto
bardzo ciekawy urywek: „...Gdy modlitwa staje się zwyczajem,
oddziaływa na charakter. Trzeba więc modlić się często: „Myśl
o Bogu częściej niż oddychasz” — mawiał Epiklet. Głupstwem
jest modlić się rano, a później przez resztę dnia zachowywać się
jak barbarzyńcy. Króciutkie myśli i wezwania myślowe mogą pod-
trzymywać człowieka w obecności Bożej. Całe postępowanie jest
wówczas pod wpływem modlitwy. Tak pojęta modlitwa staje się
sposobem życia”.

2. Parafraza „Ojciec nasz jako modlitwy życia, według Ewangelii Łk
11,1-13. Por. „Sacrosanctum Concilium” n 86; „Lumen gentium”
nn 10,40,44.

Przeżycie i zadanie: Jak wygląda nasza codzienna modlitwa? Postanów-
my odmawiać „Ojciec nasz” ze zrozumieniem i zaangażowaniem
wewnętrznym i nauczymy się praktyki „dobrej intencji”, czyli
„ustawicznej modlitwy” (Łk 18,1).

Niedziela XVIII w ciągu roku — 1 sierpnia

Moralna odpowiedzialność człowieka

Temat: 1. Parafraza dzisiejszej Ewangelii, Łk 12,13-21.

2. Ogólne określenie norm moralności chrześcijańskiej i podanie źró-
deł tej moralności (przedmiot, cel, okoliczności czynu) ludzkich
czynności. „Wszystkim we wszystkich jest Chrystus” (por. II czyt.
Kol. 3,9-11). Por. „Dignitatis humanae” nn 1,2,7,8; „Gaudium et
spes” nn 31,34;55.

Przeżycie i zadanie: „Dążcie do tego, co w górze, nie do tego, co na zie-
mi” (Kol 3,2). Por. także Eklezjast. 2,21-23).

Niedziela XIX w ciągu roku — 8 sierpnia

Temat dowolny

Uroczystość Wniebowzięcia Najśw. Maryi Panny — 15 sierpnia

„... Uczynił mi wielkie rzeczy...” (Łk 1,49)

- Wprowadzenie w temat: 1. Parafraza czytań dzisiejszej Mszy św.: Obj. 12,1-88; Łk 1,39-56.
2. Poglębianie treści kazania w świetle „Lumen gentium” n. 58.
 3. Nawiązanie do przypadającej za tydzień uroczystości Najśw. Maryi Panny Królowej Polski.

Niedziela XXI w ciągu roku — 22 sierpnia

Moralne uzdolnienie człowieka — sumienie

- Temat:** 1. Zasada moralności chrześcijańskiej jest bardzo prosta, ale wymagająca: miłość Boga nade wszystko i miłość bliźnich, wszystkich ludzi. A praktyczną normą w stosowaniu tych zasad jest ludzkie prawe sumienie, które kierować się winno nie „literą” tylko, ale „duchem”, by nie skostnieć, jak skostniały przepisy prawne starotestamentowe (rabinistyczny talmud) i jak kostnieją tzw. czyste przepisy i dzisiaj. Już Izajasz przepowiadał (66, 18-21) ewangelizację pogan z całego świata (cf I czyt.), a Pan Jezus w Ewangelii, Łk 13,22-30 przestrzega, że pierwsi będą ostatnimi i odrzucenymi, a ostatni, powołani ze Wschodu i Zachodu, z Północy i Południa przyjdą i siądą za stołem w Królestwie Bożym”, bo pierwsi „wybrani” nie przyjęli zasad Jego moralności.
2. Krótko wyjaśnić zagadnienie prawa „odwiecznego”, „naturalnego”, „objawionego” w Starym i Nowym Testamencie oraz prawo „sumienia”. Por. „Gaudium et spes” nn 16,19,30,41; „Dignitatis humanae” n 2,3,11.

Przeżycie: Czy umiem posłyszeć i odczuć głos własnego sumienia?

Zadanie: By się tego nauczyć, zastosujemy praktykę tzw. rewizji życia (revision de vie).

Święto Matki Bożej Częstochowskiej — 26 sierpnia

Diecezjalne Sanktuaria Maryjne swej Królowej w dani

- Temat:** 1. Praca odnowy chrześcijańskiej posoborowej w II wiary Tyśiącleciu w poszczególnych Sanktuariach Maryjnych. Chodzi tu przede wszystkim o aktualizację wskazań „Aktu oddania się” z 3.5.1966 r. jako usytuowanie tematu i wniosków z rozważania.
2. Sanktuaria diecezjalne w stosunku do zasadniczej roli Jasnej Góry (pielgrzymki — odprawy u Królowej Narodu, tzw. „doszkoleniowe” w zakresie pogłębienia „chrześcijańskiej dojrzałości i apostołskości gorliwości”).

Przeżycie i zadanie: Proste wnioski, praktyczne z rozważania.

Niedziela XXII w ciągu roku — 29 sierpnia

Cnoty naturalne i nadprzyrodzone

- Temat:** 1. Jako uczestnicy życia według zasad Nowego Testamentu powołujemy się na Boże obietnice i prosimy Boga o pomnożenie w nas wiary, nadziei i miłości, które są cnotami podstawowymi religijnego życia, nawet i życia naturalnego. Przez Sakramenty św. uzyskujemy pomnożenie tych cnót i innych cnót moralnych oraz darów Ducha Świętego. Totęż starać się musimy o rozwój cnót naturalnych, związanych z naszą ludzką naturą. Radzi więc Mędrzec Pański pokorę i łagodność oraz miłosierdzie względem bliźnich-biednych (I czyt., Syr 3,19-21), a Pan Jezus (w Ewangelii — Łk 14,7-14) zaleca skromność i pokorę.
2. Podać określenie i podział cnót, które z nich najpotrzebniejsze

współczesnemu człowiekowi? Por. „Optatum totius” nn 8,11; „Gaudium et spes” n 30.

Przeżycie i zadanie: Zbadajmy, która cnota jest dla nas najpotrzebniejsza (podać przykładowo zastosowanie).

Niedziela XXIII w ciągu roku — 5 września

Wiara ze świadomego wyboru

- Temat:** 1. Przez Chrześc i inne praktyki sakramentalne zaciągnęliśmy się do służby Bożej, staliśmy się uczniami Chrystusa i podjęliśmy trudne obowiązki (por. Ewang., Łk 14,25-33), ale często słabnie w nas chęć wytrwania w tym zobowiązaniu wiary i ulegania skłonnościom chodzenia „po linii najmniejszego oporu”. Służąc Bogu przez wiarę musimy rozwijać w sobie owoce Ducha, wśród których wiara „ze świadomego wyboru” i stałe pogłębianie łącznie z miłością stanowią fundament chrześcijańskiego życia.
2. Współczesny dość powszechny wśród katolików fidelizm i tradycjonalizm praktyczny oraz płynąca stąd „służba dwom panom” (wyjaśnić przyczyny, wśród nich zwłaszcza brak gotowości do ofiary). Wynika stąd obowiązek stałego pogłębiania wiary, by uzyskać i potęgować „owoce Ducha” por. „Dei verbum”, nn 1,5,10; „Apost. actuositatem” n. 4.

Przeżycie i zadanie: Co robimy, by pogłębić w sobie wiarę? Jak z naszą religijną lekturą?

Niedziela XXIV w ciągu roku — 12 września

Jedność współdziałania (Jedność społeczna)

Czas rozpoczynającej się na nowo pracy i nauki. Rzetelność w pracy. Być dobrym chrześcijaninem, to najpierw być porządnym człowiekiem, sumiennym, odpowiedzialnym, zdolnym do współdziałania z innymi. Wyrobienie postawy społecznej. Współpraca — nie rywalizacja, współdziałanie, a nie dążenie za wszelką cenę do zaspokojenia własnych ambicji. Szacunek dla pracy, dążeń i praw innych ludzi. Walka z zazdrością i warcholstwem.

Niedziela XXV w ciągu roku — 19 września

Rola cnoty nadziei

- Temat:** 1. Nic nie jest bardziej przeciwne duchowi katolicyzmu jak przekonanie, że także w dziedzinie nadprzyrodzonej jesteśmy samowystarczalni. Łaska Boża bowiem uprzedza, towarzyszy i pobudza do działania. Nauka o łasce jest podstawą pogłębiania w sobie pokory, cnoty, której współczesny świat pojąć nie może. Z niej wypływa miłość praktyczna, wiara w drugiego człowieka i błoga nadzieja dojsčia do celu — np. porozumienie się w sprawach skomplikowanych, ona jest właściwym klimatem szkoły „cichego i pokornego Serca Jezusowego, gdzie można znaleźć odpocznienie dla dusz naszych” znękanym i zrozpaczonych.
2. Istota i konieczność cnoty nadziei w życiu człowieka. Grzechy przeciwne tej cnotcie. „Chrystus — nadzieją naszą” (1 Tym 1,1) i Maryja — Matką świętej nadziei” (Eccl 24,24) .Por. „Lumen gentium” nn 35,41,48,64.

Przeżycie i zadanie: Por. „Gaudium et spes” n 35.

Niedziela XXVI w ciągu roku — 26 września

Cnota miłości Boga nade wszystko.

Temat: 1. „Podwójne jest przykazanie, ale jedna miłość” — powiada św. Augustyn — Boga nade wszystko, z której wypływa realna miłość drugich ze względu na Boga i w Bogu. Jedność naszej wiary, Chrztu i celu życia, jak i jedność nierozdzielna Ducha Świętego z Bogiem Ojcem i Bogiem Synem zobowiązuje wszystkich chrześcijan, aby byli połączeni więzami głębokiej miłości, nosząc się wzajemnie w cierpliwości. Por. II czyt., 1 Tym 6,11-16.

2. Konieczność tej miłości — „całym życiem”. Grzechy przeciwne tej miłości: nienawiść i walka z Bogiem oraz Jego dziełami. Por. „Lumen gentium” nn 6,42,56; „Dei verbum” nn 1,2,14.

Przeżycie i zadanie: Miłość nie może współistnieć z obojętnością wobec prawdy i dobra; cf. „Gaudium et spes” n 28.

Niedziela XXVII w ciągu roku — 3 października

Tydzień Miłosierdzia

Niedziela XXVIII w ciągu roku — 10 października

Rozumna miłość siebie — praktyczna norma miłości bliźnich

Temat: 1. Por. Mt 22,39 jako tło rozważania. Przez całą swoją apostołską działalność Pan Jezus wskazywał, abyśmy nauczyli się kochać bliźnich „jak siebie samych” i bronili się przed ciasnotą i wewnętrznymi złośliwościami, które — jak niegdyś faryzeusze — często lubimy żywić w sercach naszych względem bliźnich.

2. Dlaczego i jak mamy kochać siebie, a jak walczyć z egoizmem (cf. „Gaudium et spes” n 37)? Jakie są zasady miłości bliźnich, także nieprzyjaciół, w ujęciu „Gaudium et spes” nn 24-26,28?

Przeżycie i zadanie: Por. program „Krucjaty Społecznej Miłości” (wskazać niektóre zastosowania).

Niedziela XXIX w ciągu roku — 17 października

Dzień Modlitw

Niedziela XXX w ciągu roku — 24 października

Niedziela misyjna

Niedziela XXXI w ciągu roku — 31 października

Nauczyć się „szukać i zbawiać to, co zginęło” (Łk 19,10)

Temat: 1. Za wzorem miłosiernego Zbawcy musimy „szukać i zbawiać to, co ginie”. Do tego trzeba dziś dużo życzliwości i czynnej miłości dla wszelkich potrzebujących. Uczynki miłosierdzia chrześcijańskiego „co do duszy” spełniać można w każdym niemal odcinku współczesnego życia, byleśmy chcieli. Obok nas bowiem mnóstwo takich potrzebujących, jak Zacheusz i tęskniących podświadomie za „spotkaniem z Bogiem”, którego my katolicy powinniśmy „reprezentować” swoim życiem.

2. Miłosierdzie we właściwym znaczeniu jest nakazem obecnej chwili i Soboru (por. „Apostolicam actuositatem” nn 8,31, „Unitatis redint”. n 23). Uczynki miłosierdzia co do duszy w nowoczesnym ujęciu — objaśnić je praktycznie.

Przeżycie i zadanie: Postanowię obmyśleć i realizować najbardziej stosowne i dostępne dla siebie uczynki miłosierdzia co do duszy.

Uroczystość Wszystkich Świętych — 1 listopada

Naśladowanie życia i cnót Zbawiciela — zasadnicza droga ascezy chrześcijańskiej

Temat: 1. Taką drogą podążali do nieba wszyscy Święci. „Kto chce być uczniem moim”, musi „zniechęcić” (w jakim znaczeniu?) całe otoczenie, nawet siebie, aby się odeń wewnętrznie oderwać, a miłość Boga i Chrystusa postawić ponad wszystko. Ma się „nauczyć Jezusa i to Ukrzyżowanego” (1 Kor 2,2), by wyказаć życiem, że „żyje ja, już nie ja, bo żyje we mnie Chrystus” (Gal. 2,20).

2. Stąd uroczystość Świętych, uwielbionych w niebie stanowi bardzo ważną pobudkę w trosce o świętość i prowadzenie życia wewnętrznego — jako uwiecznienie trudów pobożnego życia. Szerzej uzasadnić!

Dzień Zaduszny — 2 listopada

Jak możemy wspomagać dusze czyśćcowe?

Wprowadzenie w temat: W oparciu o analizę tekstów mszalnych należy podsunąć wiernym następujące formy pomocy:

1. Modlitwa — Msza św., zyskiwanie odpustów.
2. Dobre uczynki (np. udział w pogrzebie).
3. Specjalne nabożeństwo do dusz czyśćcowych, zwłaszcza opuszczonych, i inne praktyki.

Niedziela XXXII w ciągu roku — 7 listopada

Wieczność piekła — negatywna pobudka ascezy chrześcijańskiej

Temat: 1. „Jezus wybawił nas od mającego nadejść gniewu” (1 Tes. 1,1) a okaże się jako „Sędzia żywych i umarłych” na sądzie ostatecznym i zawyrokuje względem niegodziwych: „Idźcie precz, przekleńci, w ogień wieczny” (Mt 25,41).

2. Wobec odrzucenia piekła przez współczesnych, uzasadnić jego istnienie na podstawie objawienia (przytoczyć teksty Pisma św.) Jak się ustrzec piekła? — doradza św. Paweł (Kol 3,12-17).

Przeżycie: Czy uświadomiamy sobie dostatecznie tę prawdę o karze w piekle za grzechy ciężkie?

Zadanie: Postanówmy „pamiętać o gniewie Pana w dniach ostatnich, o chwili pomsty, gdy odwróci oblicze” (Syr 18,24).

Niedziela XXXIII w ciągu roku — 14 listopada

Temat dowolny

Uroczystość Chrystusa Króla — 21 listopada

Chrystusowe „Królestwo prawdy i życia, miłości i sprawiedliwości” (Prefacja)

Wprowadzenie w temat: 1. Pan Jezus pojmany i oskarżony jako burzyciel ówczesnego porządku w świecie staje przed Pilatem i przed swoimi ziomkami, którzy niedawno wołali w zachwycie „Błogosławiony, który idzie w imię Pańskie. Hosanna!” — a teraz krzyczą podburzeni zapamiętałe „Ukrzyżuj go” — aby „dać świadectwo prawdzie”, bo się przecież nazwał „Drogą i Prawdą, i Życiem” (por. Ewang. Łk 23,35-43). „Každy, kto z prawdy jest, słucha głosu mego” — konkluduje Jezus, konsekwentnie do wypowiedzianej przedtem zasady: „Jeśli będziecie trwać w nauce mojej, będziecie

prawdziwie uczniami moimi i poznać prawdę, a prawda was wyzwoli (J 8,31-32).

2. Podsumujmy rozważania całego roku w zakresie ascetyki chrześcijańskiej: — „Wolań Bożą uświęcenie nasze” (1 Tes 4,3) — przez uległość natchnieniom Ducha Świętego (docilitas erga Spiritum S.). — „Kto chce iść za mną, niech zaprze sam siebie” (Mk 8,34) — zdolność do ofiary i umartwienia skłonności.
- „Trzeba się zawsze modlić” (Łk 18,1) — refleksja i dobra intencja — „contemplatio in actione”.
- „Kto pożywa moje ciało i pije moją krew, trwa we mnie, a ja w nim (J 6,56) — Eucharystia i liturgia źródłem życia wewnętrznego.
- „Będziesz miłował Pana Boga twego, nade wszystko, a bliźniego jak siebie samego” (Mt 22,37) — wiara bez uczynków miłości martwa jest.
- „Będziecie mi świadkami” (Dz 1,8) — w gorliwości apostołskiej.

Przeżycie i zadanie: „Panie, do kogóż pójdziemy? Słowa życia wiecznego Ty masz” — powiemy za Piotrem (J 6,68).

KAZANIA DLA MŁODZIEŻY

WPROWADZENIE DO PROGRAMU KAZNODZIEJSKIEGO DLA MŁODZIEŻY

1. Założeniem trzeciego roku 4-letniego duszpasterskiego programu chrystologicznego jest dalsze pogłębienie przeżycia i ogarnięcia Tajemnicy Chrystusa (Mysterium Christi). W pierwszym roku (1968-1969) przedmiotem rozważań był nasz stosunek do Jezusa Chrystusa, historycznego i mistycznego, jako odwiecznej „Prawdy”: stosunek ten wyraża się w udzielonej nam łasce i pilnie pielęgnowanej postawie wiary („JEZUS CHRYSZTUS, NASZ KRÓL I PAN”). W drugim roku (1969-1970) Chrystus Pan działający szczególnie w Sakramentach świętych, objawił się nam jako odwieczna pełnia „Życia”: posłany od Ojca, Zbawiciel spełnia najgłębsze nadzieje serc ludzkich i darzy „łaknących sprawiedliwości” udziałem w życiu Boga Trójjedynego („JEZUS CHRYSZTUS, NASZ BRAT”).

2. W trzecim roku programu chrystologicznego Jezus Chrystus ukazuje się nam jako jedyna „Droga” i równocześnie „Brama” wiodąca do Ojca i Jego Królestwa: „Ja jestem Droga, i Prawda i Życie! Ja jestem Bramą owiec” (J 14,6; 10,7). W osobie Pana Jezusa objawia się nam z jednej strony Oblicze Ojca (J 14,9), czyli Jego łaskawość i przychylność, niepojęta życzliwość i przyjaźń (por. Tyt. 2,11 nn: 3,4 nn). Z drugiej strony Jezus ukazuje nam, jak serce ludzkie, urzeczony i przepelnione darami miłości Bożej, podąża ku doskonałemu zjednoczeniu z odwieczną Miłością. W tym dążeniu ku Ojcu Jezus Chrystus jest równocześnie pośrednikiem darów i mocy miłości Bożej, jak i Nauczycielem i wzorem prawdziwego miłowania wzajemnego. Jezus jest po prostu naszą „Drogą” do Królestwa światłości i miłości, i to drogą jedyną (por. J 14,6). W Dziejach Apostołów pojęcie „drogi” jest określeniem technicznym nowej formy życia wyznawców Chrystusa (por. Dz 9,2; 18,25; 24,22) i dominantą tej formy jest miłość (por. Dz 2,42-47).

3. W nawiązaniu do powyższego hasłem duszpasterskim i homiletycznym roku jest: „Miłość w Jezusie Chrystusie — JEZUS CHRYSZTUS, NASZ PRZYJACIEL”. Chrześcijanin uświadamia sobie

coraz bardziej, że najważniejszym warunkiem zrozumienia Tajemnicy Chrystusa jest poznanie i ogarnięcie miłości Chrystusowej, po myśli zachęty Pawła Apostoła: „Zapuscicie głęboko korzenie w miłości i ugruntujecie się w niej, abyście wespół ze wszystkimi świętymi zdołali pojąć, jaka jest szerokość i długość, wzniosłość i głębia, i mogli poznać miłość Chrystusową, która przewyższa wszelkie poznanie” (Ef 3,17-19). Nie wystarczy sama wiara, na nic się zda żyć wyłącznie nadzieją. W prawdziwej religijności trwają zawsze razem „wiara, nadzieja i miłość, te trzy, a z nich największa jest miłość” (1 Kor 13,13).

4. W interpretacji życiowej i doktrynalnej — Jezusa Chrystusa (Nowego Testamentu) miłość, „rozlana w sercach naszych przez Ducha Świętego, który został nam dany” (Rz 5,5), jest źródłem i fundamentem Nowego Przymierza przyjaźni między Bogiem i ludźmi. W Bogu, który „jest Miłością” (1 J 4,8), udzielająca się laskawość i życzliwa przyjaźń są mocami nieskończenie bogatymi i twórczymi, niezgłębionymi i niezmiennymi. W człowieku natomiast, stworzonym na obraz i podobieństwo Boże (por. Rdz 1,26), dar miłości Bożej może i powinien wzbudzić żywy oddźwięk. Człowiek jest bowiem zdolny do miłowania, chociaż nie ogarnia od razu całej głębi miłości. W duszy ludzkiej miłość jest zjawiskiem rozwijającym się i dojrzewającym, dynamicznym i wahliwym, zależnym od wolnej woli człowieka i jego współdziałania. Miłość jest w sercu ludzkim zarówno darem Bożym, jak i zadaniami życiowymi. W wyniku harmonijnego współdziałania z darem Bożym miłość staje się w człowieku stopniowo najbogatszą i najszlachetniejszą, najbardziej twórczą i ofiarną siłą duchową, której nie dorówna żadna inna właściwość psychiczna (por. J 15,13).

5. Pan Jezus ukazuje swoim wybranym przyjaciółom (por. J 15,15-16) przez swoją naukę i przykład życia jednoznacznie żywą drogę do utwierdzenia i pogłębienia miłości i przyjaźni z Bogiem: „Wy jesteście przyjaciółmi moimi, jeżeli czynicie to, co wam przykazuje” (J 15,14). Zbawiciel określa powyższy postulat i zasadę w poczuciu własnej absolutnej zgodności i jedności z Ojcem Przedwiecznym. Nikt nie zna wspaniałości i wielkoduszości najwyższych zamierzeń Ojca w stosunku do ludzi tak doskonale, jak Syn Jego jednorodzony. Już w Starym Przymierzu sprawiedliwi w Izraelu zabiegali pilnie o jak najlepsze zrozumienie i wypełnienie Zakonu Bożego (por. Ps 118). Dopiero jednak Wcielony Syn Boży „wypełnił Zakon” w sposób doskonały i niedościgniony (por. Mt 5,17-20). Jezus Chrystus dowiódł w ciągu całego doczesnego życia swej niezachwianej i zdeterminowanej wierności w wypełnieniu woli Ojca, aż do Ofiary krzyżowej włącznie (por. J 4,34; 5,30; 6,38-39). Pan Jezus pragnie również w sercach swoich przyjaciół zawiązać i kształtować postawy oddania, zaufania i zawierzenia (samozaparcia). W odniesieniu do woli Ojca nie może być wyznacznikiem ani małoduszny serwilizm, ani minimalistyczny legalizm. Jedynym realnym kryterium prawdziwej miłości Boga jest zachowanie Jego przykazań, i to nie tyle co do litery, lecz co do ducha: „Kto ma przykazanie moje i zachowuje je, ten mnie miłuje” (J 14,21; por. 2 Kor 3,6).

6. Wyzwalające oddanie się i posłuszeństwo wobec woli Ojca wyraża się w zachowaniu i przestrzeganiu przykazań Bożych” w duchu i prawdzie” (por. J 4,24). Uwypuklenie w Nowym Przymierzu najważniejszego przykazania miłości (Mt 22,38-40), w którym zawiera się cały Zakon Pański, odkrywa i podkreśla przede wszystkim pozytywny sens i znaczenie Bożych wskazań (prawa moralnego). Nie są one bynajmniej ograniczeniem wolności i działania ludzkiego, lecz są ich najlepszym ukierunkowaniem oraz stanowią warunek kształtowania się „nowego człowieka” w Chrystusie Jezusie (por. Ef 4,24), czyli człowieka

który sposobi się do udziału w Królestwie światłości i pełni życia poprzez dobre włodarzenie życiem doczesnym w duchu Ewangelii (duch kazania na Górze, szczególnie w określeniu ośmiu błogosławieństw i rad ewangelicznych).

7. „Dobroć i łaskawość Zbawiciela Boga naszego”, które objawiają się nam w Jezusie Chrystusie (Tyt 3,4), posiadają niezwykłą moc pociągającą i urzekającą dla serc czystych i nieskalanych grzechem, jak Serce Maryi, Matki Zbawiciela i wiernej Służebnicy Pańskiej (pogłębiony sens Aktu oddania się Maryi). Równocześnie jednak prawda o skazaniu grzechowym natury ludzkiej wyjaśnia, dlaczego dar przyjaźni i miłości Bożej nie znajduje dostępu do wielu serc ludzkich, oraz dlaczego ulega on tak często odtrąceniu i zatraceniu — nawet przez „wybranych” (por. Mt 24,24) — w obliczu mnożących się pokuszeń życia, narastających trudności, ofiar i doświadczeń życiowych. Im bardziej grzech przesłania człowiekowi poznanie i ogarnięcie miłości Bożej, tym więcej wyzwalająca droga miłości w Jezusie Chrystusie wydaje się wielu ludziom być drogą ograniczeń i ofiar, poświęceń i wyrzeczeń, chociaż w rzeczywistości jest inaczej (por. Mt 19,29). Pociągając nas za Sobą na drogę zdobywania przyjaźni i miłości Bożej, Pan Jezus nie zakrywa prawdy życia, ale uprzytamnia ją w pełni: „Ciasna jest brama i wąska droga, która prowadzi do życia” (Mt 7,13-14). Moralność chrześcijańska buduje na fundamencie zdrowej, pozytywnej ascezy, która nie oznacza lękliwej rezygnacji lub odrzucenia wartości doczesnych, lecz przywraca człowiekowi wewnętrzną wolność i zgodne z wolą Bożą wartościowanie i używanie świata (rozumne i odpowiedzialne włodarzenie dobrami doczesnymi, pełne zaangażowanie w doskonaleniu porządku życia ludzkiego, czujna walka z zagrożeniami moralnymi). Pan Jezus wie najlepiej, że „nikt nie potrafi oderwać od Niego dusz, przelnikniętych żarem miłości, które przez łaskę są z Nim zjednoczone” (św. Katarzyna z Sieny — „Dialog” r. 78).

8. W bieżącym trzecim roku chrystologicznym chodzi w szczególności o „pierwsze przykazanie miłości”, z jego wszystkimi szczegółowymi wskazaniem dla życia chrześcijańskiego, jakie odnoszą się do Boga. Za przykładem Jezusa Chrystusa, wbrew niektórym współczesnym próbom laicyzującym („teologia śmierci Boga”), Kościół Chrystusowy wypukła zdecydowanie na pierwszym miejscu ważność i decydującą rolę właściwego stosunku człowieka do Boga, jako absolutnej Prawdy i Miłości. W ścisłej łączności z „pierwszym” pozostaje „wtóre przykazanie miłości”. W jego świetle ujawnia się dopiero cała wzniosłość i wielkość ludzkiej istoty i jej powołania, dopełniającego się w ciągu ziemskiego życia. W obecnym roku przedmiotem rozważań będzie szczególnie „miłość siebie samego”, która według przykazania winna być miarą „miłości bliźniego”. Nikt nie potrafi „miłować bliźniego” w sposób właściwy, jeśli nie pojmuje „miłości siebie samego” w duchu Bożym. Zagadnienia „wtórnego przykazania miłości” w odniesieniu do bliźnich mają być przedmiotem rozważań w czwartym roku chrystologicznym („Miłość w Jezusie Chrystusie — JEZUS CHRYSTUS, ŚWIATŁOŚĆ ŚWIATA”).

9. Przy opracowaniu tematyki homiletycznej dla młodzieży uwzględniono schemat „C” niedzielnych i świątecznych czytań mszalnych, stosownie do zarządzenia Św. Kongregacji dla Kultu Bożego („Ordo Lectionum Missae” — 25. 5. 1969). Szczegółowe rozpracowanie tematów winno uwzględnić dokumenty Soboru Watykańskiego II (skorowidz rzeczowy zbiorowego wydania), jak również współczesną teologię biblijną (konkordancje Pisma świętego, słowniki jak np. „Vocabulaire de Theologie

biblique" wyd. przez Xav. Leon-Dufour, tłumaczenie niemieckie: „Worterbuch zur biblischen Botschaft”).

JEZUS CHRYSZTUS — NASZ PRZYJACIEL

I. Okres Adwentu

Niedziela I Adwentu — 29 listopada

Jezus Chrystus — nasza Droga

Wstęp: Pismo Święte mówi często o „drodże”, o drogach życia ludzkiego. Człowiek starożytny, zwłaszcza pustynny nomada, doceniał bardzo wartość dróg. Współcześnie, przy licznych stałych, często doskonałych i dobrze oznaczonych drogach, nie zawsze zdajemy sobie sprawę z ich wartości i znaczenia.

Pouczenie: Jezus Chrystus nazywa siebie samego „Drogą” (J 14,6), i to w sensie absolutnym i jednorazowym: jest On drogą dla nas ludzi ku celom i wartościom najwyższym i ostatecznym.

- 1) Chrystus jest „Drogą” najpierw przez to, czym jest („Prawda i Życie” J 14,6). W Nim zbliża się do ludzi Bóg miłujący i miłosierny (por. Ef 3,18-19).
- 2) Chrystus jest „Drogą” również przez to, czy czyni i czego naucza: prowadzi nas do Ojca przez przykład życia, który należy „naśladować” („iść” za Chrystusem; Mt 4,19 i inne), oraz przez słowo prawdy, której naucza (por. lekcja II; także Ef 5,2; 1 Kor 12-31).
- 3) Chrystus jest jedyną „Drogą” do życia: „Nikt nie przychodzi do Ojca jak tylko przeze mnie” (1 J 14,6).

Przeżycie: W prawdzie objawionej, że Jezus Chrystus został nam ludziom dany jako „Droga”, jest zawarta niezwykła moc obowiązująca, która wyraża się albo w końcowym „odkupieniu”, albo w potępieniu (por. Ewangelie).

Zadanie: Chrześcijanin prosi Boga o ukazanie i poznanie dróg Pańskich w Chrystusie Jezusie oraz o pomoc w wiernym, pełnym wdzięczności i poczucia odpowiedzialności ich przestrzeganiu (psalm międzylekcyjny).

Niedziela II Adwentu — 6 grudnia

Chrystus wyzwała przez uwielbienie Ojca

Wstęp: Zapewne każdy normalny człowiek pojmuje życie jako „drogę”: każdy pragnie i pożąda, szuka i dąży naprzód, zdobywa lub traci, idzie do celu lub się cofa. Można do swojej drogi życia ustosunkować się dwojako: jako „turysta” lub jako „pielgrzym”.

Pouczenie: Chrystus i Jego Kościół pojmują życie jako poważne, odpowiedzialne i angażujące pielgrzymowanie.

1. Mentalność „turysty” jest zazwyczaj powierzchowna, małoduszna, oportunistyczna. „Turysta” jest nastawiony na doraźne, łatwo dostępne i uchwytnie „wartości”, jakie zazwyczaj znajduje w różnych przydrożnych „kioskach” i „motelach” życia.
2. Świadomość „pielgrzyma” jest zorientowana na cel końcowy, ostateczny. Pielgrzym liczy się z trudnościami i wyrzeczeniami „drogi”, nie lęka się ich, nie gardzi też przydrożnymi „udogodnieniami”, ale nie pozwala się im zatrzymywać ani przez nie pochłaniać.

3. Mentalność „turysty” grozi ostatecznie zniewolniczeniem i zblazowaniem życiowym, zmęczeniem lub załamaniem, świadomość „pielgrzym” wyzwała wewnętrznie i umacnia, nie dopuszcza do zagubienia największych szans życia.

Przeżycie: Jezus Chrystus kochał życie, bo znał najlepiej jego wartość i cel, radował się jego pozytywami. Zbawiciel nauczył nas najcenniejszej rzeczy: pielgrzym ku Bogu znajduje najprawdziwsze umocnienie i pokrzepienie w wyzwalającym uwielbieniu Ojca (Jezus Chrystus — „Mąż Boży”).

Zadanie: Teksty mszalne przedkładają wizję chwały Bożej, której nie mamy jeno wyglądać, ale w której dano nam już uczestniczyć na drogach życia. Dzieje się to przez „naśladowanie” Chrystusa w Jego uwielbieniu Ojca, zarówno w osobistym życiu modlitwy, jak i w społecznym kulcie Kościoła.

Uroczystość Niepokalanego Poczęcia NMP — 8 grudnia

Maryja — doskonała odpowiedź na Boże wezwanie

Wstęp: Odwieczna Boża koncepcja „drogi życiowej” ludzi, przedłożona w życiu i nauce Jezusa Chrystusa, znalazła swoje najdoskonalsze urzeczywistnienie w życiu i Sercu Niepokalanej (lekcja I).

Pouczenie: Zbawiciel przestawał przez długie lata najbliżej ze swoją ziemską Matką i poznał najlepiej tajemnicę Jej ziemskiego pielgrzymowania Ku Bogu. Szczytną analizę życia i Serca Niepokalanej zawarł zapewne Chrystus Pan w swoich „błogosławieństwach” w kazaniu na Górze (Mt 5,3-12).

1. „Uboga w duchu” (Mt 5,3), czyli wyzwolona przez pokorę serca, Maryja czerpała najwyższe Boże moce i światła z najczystszego uwielbienia Boga (Łk 1,46 nn).
2. „Czystego serca” (Mt 5,8), Niepokalana poznawała doskonale od innych ludzi prawdę Bożą, rozważała w sercu swoim wszystko, co widziała i słyszała od Pana (Łk 2,14).
3. „Łaknąca i pragnąca sprawiedliwości” (Mt 5,6), doznawała stopniowo nasycenia „pełnią łaski” (Łk 1,28).
4. Błogosławioną była także Ona, „która płakała” (Mt 5,4) nad zaślepieniem ludzi, Jej braci i siostr, których grzeszne przewinienia zasłaniają obraz Boga i buntują przeciw Niemu.

Przeżycie: Kościół Chrystusowy żywi te same czyste i głębokie uczucia uwielbienia i umiłowania do Niepokalanej, jakie żywił i ujawniał — choć tak powściągliwie i dyskretnie — Jej Syn Jednorodzony i Zbawiciel.

Zadanie: Prawdziwy kult Maryi zabiega zawsze w pierwszym rzędzie o kształtowanie w naszych sercach postaw Niepokalanego Serca Maryi, które stanowiły Jej „drogę” ku chwale Ojca.

Niedziela III Adwentu — 13 grudnia

Radość — Znamię chrześcijanina

Wstęp: Radość jest jednym z istotnych sprawdzianów i wyrazów ducha chrześcijańskiego. Smutek i gorycz dowodzą braku pogłębionej i prawdziwej religijności.

Pouczenie: Posłannictwo mesjańskie Jezusa Chrystusa i jego owoce są nazwane po prostu „radosną nowiną” (Ewangelia), i to dla wszystkich ludzi.

1. Już w starym Testamencie, prawie we wszystkich księgach, zwłaszcza w psalmach wyraża się głęboka radość w obliczu poznania i zaznania zarówno rozmaitych darów życia, jak i szczególnie łaskowości zniżającego się Boga. Radość ta ma źródło społeczne (kult) albo osobiste (wierność wobec Boga), aktualne lub eschatologiczne (por. lekcję I).
2. Jednak pełnię radości głosi dopiero Nowy Testament. Niewyczerpanym jej źródłem jest Wcielenie Syna Bożego, cała Jego nauka i działalność, a przede wszystkim Jego Ewangelia Krzyżowa, przez którą zbliża się nierozzerwalnie do nas ludzi i udziela najgłębszych i najczystszych radości (por. lekcję II).

Przeżycie: Przepowiadanie Apostołów i Kościoła jest od początku pełne radości, która u głęboko wierzącego człowieka przybiera charakter coraz bardziej uduchowiony i staje się już na ziemi zaczątkiem wiecznej, niezastąpionej radości w Bogu.

Zadanie: Prawdziwa radość staje się udziałem człowieka najbardziej poprzez życiową próbę wierności wobec Jezusa Chrystusa (por. Ewangelię), zwłaszcza Ukrzyżowanego.

Niedziela IV Adwentu — 20 grudnia

Posłuszeństwo z wiary

Wstęp: Człowiek współczesny, zadufany w sobie, w poczuciu swoich możliwości i osiągnięć, jak również upojony mętną wizją „wyzwolenia”, odrzuca chętnie wszelkie postaci posłuszeństwa (niepokoje wśród młodych). Jednak życie narzuca i domaga się posłuszeństwa, nieraz w brutalny i zniewalający sposób (np. faszyzm).

Pouczenie: Objawienie Boże odkrywa najgłębszy sens i wartość posłuszeństwa w życiu ludzkim, zwłaszcza posłuszeństwa wobec Boga.

1. Całe tworzenie jest nieświadomie „posłuszne” Bogu, Stwórcy i Panu Wszechmocnemu (prawa przyrodzone). Jedynie człowiek potrafi albo świadomie i własnowolnie włączyć się czynnie w owieczne plany Boże, szczególnie odnośnie do zbawienia wiecznego, albo też przeciwstawia się woli Boga (grzech).
2. Posłuszeństwo wobec Boga jest znakiem i owocem wiary religijnej (Abrahama, Maryja; Ewangelia). Stąd nie oznacza ono nigdy ślepego zniewolniczenia, jak to bywa między ludźmi. Posłuszeństwo jest podstawą duchową, zrodzoną z miłości.
3. Najszczytniejszym typem posłuszeństwa z wiary jest Jezus Chrystus (lekcja II). Jego posłuszeństwo aż do śmierci krzyżowej jest najpełniejszym i najdoskonalszym włączeniem się w zbawcze plany Boże, których nie zastąpi ani nie przewyższy żadna koncepcja ludzka.

Przeżycie: Posłuszeństwo wobec Boga jest warunkiem wewnętrznego dojrzewania człowieka: utwierdza ono jego godność i przysposabia do Królestwa Bożego (por. Dz 4,19). Posłuszeństwo wobec Boga, rozumnie i ofiarnie pełnione, rzutuje pozytywnie na całe życie ludzkie — jednostkowe i społeczne.

Zadanie: Jedynie w duchu posłuszeństwa z wiary można zrozumieć istotny sens przykazań Bożych, które są warunkiem i drogą do prawdziwej wolności duchowej.

II. Okres Bożego Narodzenia

Boże Narodzenie — 25 grudnia

Zbawieni z miłosierdzia

Wstęp: Długie dzieje ludzkości są dziejami zmagañ, walk, przewrotów, wzajemnych walk o przywileje i korzyści, ujarzmiñ i krzywd oraz wyzysku. Wysiłki i przedsięwzięcia najszlachetniejszych są najczęściej paraliżowane i unicestwiane przez ślepe namiętności, słabości i ograniczoność ludzką. W tej rzeczywistości „ukazała się łaska Boga wszystkim ludziom” (lekcja II Mszy nocnej).

Pouczenie: Bóg zbawił nas „nie dla uczynków sprawiedliwych... lecz z miłosierdzia swego” (lekcja II Mszy porannej). „Pan pocieszył lud swój” (lekcja I Mszy in die). Teksty liturgiczne trzech Mszy świątecznych uwypuklają zgodnie radosny charakter urzeczywistnienia się odwiecznych planów zbawienia w Wcieleniu i narodzeniu Syna Bożego, Jezusa Chrystusa.

Przeżycie: Radość świąteczna z Objawienia miłosierdzia Bożego nie jest przeżyciem jednostkowym, ale udziałem całego Ludu Bożego. Jednostka nie potrafi ani poznać, ani ogarnąć głębi i wielkości prawdy świątecznej sama dla siebie, bez przeżycia tej prawdy w społeczności Kościoła Bożego.

Zadanie: Okoliczności narodzenia Zbawiciela nie objawiają spektakularnie wielkości i wspaniałości Bożego dzieła zbawczego. Wiara i miłość, pokora i czystość są warunkiem zrozumienia tajemnicy Wcielenia, oraz pełnego wdzięczności podjęcia zgodnej „pieśni nowej” dla Pana (psalmy międzylekcyjne).

Święto św. Szczepana — 26 grudnia

Bóg doświadcza naszą wiarę

Wstęp: Narodzenie Chrystusa w stajni nie jest w żadnym razie sielanką. Bóg napotyka od początku na żywiołowy sprzeciw ze strony serc ludzkich, zwiędzionych przez szatana i zaślepionych przez własne winy.

Pouczenie: Dzieje zbawienia są zadziwiającą historią, pełną napięć wewnętrznych między Bogiem a ludźmi.

1. Bóg prawie zawsze przybiera pozory słabości w zbliżeniu do człowieka. W tajemnicach swoich skrzętnie ukrywa swoją nieograniczoną rzeczywistość. Doświadcza człowieka, pozwalając mu nieraz pozornie i chwilowo „triumfować”.
2. Jedni ludzie „walczą” z Bogiem prawdziwym w imię własnej wypaczonej koncepcji „boga” (konflikt judaistów ze Szczepanem). Drudzy „zwalczają” u innych fałszywy obraz Boga, sami nie znajdując prawdy.

Przeżycie: Tajemnica Wcielenia Syna Bożego, choć tak jawnie i historycznie urzeczywistniona wymaga od każdego człowieka wielkiego wysiłku dla coraz głębszego zrozumienia i ogarnięcia. Św. Szczepan jest przykładem współdziałania z otrzymaną łaską Bożą.

Zadanie: Ewangelia świąteczna nie pozostawia złudzeń, że w obliczu trudności, doświadczających rzetelności naszej wiary i religijności ostoї się tylko ten, kto posiada Ducha Ojca.

Święto Świętej Rodziny — 27 grudnia

Pouczenie pasterskie o małżeństwie i rodzinie

Uroczystość Bogarodzicy Maryi — 1 stycznia

Maryja — Matka wierzących

Wstęp: „Wiara w sercu ludzkim jest zjawiskiem wielopostaciowym: dziecko „wierzy” rodzicom, uczeń mistrzowi, chory lekarzowi... Bez wiary życie i rozwój człowieka są niemożliwe.

Pouczenie: Pismo święte widzi w wierze religijnej źródło wszelkiej religijności, czyli zjednoczenia z Bogiem. Wiara jest odpowiedzią serca ludzkiego na wielki apel miłości Bożej.

1. W Starym Testamencie Abraham stał się „ojcem wszystkich tych, którzy...wierzą” (Rz 4,11). Wiara w życiu Abrahama była zarówno darem Bożym, jak i zasługą osobistą. Abraham stał się wzorem dla wszystkich szukających Boga i wyczekujących spełnienia się Jego odwiecznych obietnic.
2. W Nowym Przymierzu Maryja, Matka Jezusa Chrystusa, kroczy na czele tych, którzy są „błogosławieni, że uwierzyli” (por. Łk 1,45). W żadnym sercu ludzkim zniesienie się Boga nie wzbudziło tak głębokiego i żywego oddźwięku, jak w sercu Maryi (por. Ewangelię; Łk 2,19).

Przeżycie: Maryja stała się Matką duchową wszystkich wierzących w Jezusie Chrystusie. Syn Boży potwierdził uroczystie tę prawdę na krzyżu (por. J 19,26-27).

Zadanie: Świadomość błogosławieństw i owoców wiary przenika za wzorem i orędownictwem Bogarodzicy serca wierzącego Ludu Bożego, na drodze ziemskiego pielgrzymstwa (por. lekcje świąteczne, śpiewy międzylekcyjne).

Niedziela II po Bożym Narodzeniu — 3 stycznia

Jedność rodzinna

Okres jak najbardziej nadaje się do rozpracowania tego zagadnienia. Bóg Ojciec wysłał Syna swego na ziemię. Syn przychodzi pojednać nas z Ojcem. Słowo Ciałem się staje. Rodzi się z Maryi Dziewicy, wzrasta i wychowuje się w rodzinie nazaretańskiej. Bóg objawia się ludziom w obrazie rodziny. Syn mówi o ojcostwie Bożym, staje się naszym Bratem, aby i nam przywrócić prawa dzieciństwa Bożego. Bóg Ojciec daje Synowi swemu Matkę i Opiekuna, aby nie był samotny na ziemi i miał rodzinę. Dla każdej rodziny źródłem siły i mocy, wierności, miłości, pokoju i jedności jest sam Bóg. „Rodzina Bogiem silna”! Zadaniem tego okresu jest: troska o wspólnotę rodzinną, miłość i wierność małżeńską poczucie odpowiedzialności ojca za rodzinę, większa troskliwość matki o dzieci, męża o dom, miłość i szacunek, wdzięczność i pomoc dzieci dla rodziców. Zgoda, jedność i nawiązanie poprawnych stosunków z członkami dalszej rodziny.

Uroczystość Objawienia Pańskiego — 6 stycznia

Bóg objawia się wszystkim ludziom

Wstęp: Już wobec Abrahama Bóg zapowiedział powszechność zbawienia (por. Rdz 12,3). Żadne względy historyczne, społeczne, narodowe, rasowe nie mogą zacieśnić Bożych zamierzeń (Lekcja 1).

Pouczenie: Religia objawiona, choć zapoczątkowana wśród społeczności „narodu wybranego”, ma cele i założenia powszechne, ogólnoludzkie.

1. W tym stwierdzeniu zawiera się równocześnie powszechna moc

obowiązująca prawd Objawionych, które stanowią podłoże „ideologiczne” religijności chrześcijańskiej.

2. Prawdziwa religijność może kształtować się jedynie na podłożu pełnej prawdy Chrystusowej, przyjętej bez skrótów, bez koniunkturalnych zniekształceń lub zafalszowań.
3. Człowiek w swej naturze jest zasadniczo zdolny przyjąć i ogarnąć prawdę Bożą, objawioną w Jezusie Chrystusie. Ale równocześnie człowiek ma wolną wolę i może także odrzucić Chrystusa.

Przeżycie: Bóg jako Prawda odwieczna i nieogarniona objawia się szczególnie chętnie w społeczności ludzkiej, która przekazuje radość i światła poznanej prawdy poszczególnym ludziom (por. lekcje świąteczne, Ewangelię).

Zadanie: Każdy wierzący chrześcijanin winien doceniać i z wdzięcznością przyjmować wspierającą pomoc Ludu Bożego w pogłębieniu własnego życia religijnego.

Święto Chrztu Pana Jezusa — 10 stycznia

Boże drogi Objawienia

Wstęp: Człowiek jest na ogół skłonny mierzyć i oceniać wielkość i ważność spraw i rzeczy na podstawie zewnętrznych środków ich prezentacji. Nadmiar bodźców współczesnej kultury audiowizualnej nie zawsze sprzyja ani nie ułatwia obiektywnej oceny.

Pouczenie: Bóg wstępuje w osobie swego Syna Wcielonego w krąg życia ludzkiego nie dlatego, by angażować samorzutnie uwagę, lecz najgłębsze warstwy serca.

1. Ceremonia chrztu w Jordanie, czytelna dla wszystkich ludzi i ludów, uprzytamnia najpierw elementarną konieczność wewnętrznego oczyszczenia w obliczu zniżającego się Boga (por. 5,8).
2. Bóg nie narzuca się nigdy człowiekowi przy pomocy środków zewnętrznego nacisku lub gwałtu, lecz oczekuje zawsze otwartego uznania i przyjęcia (por. Mt 5,6).
3. W dziejach ludzkości nikt z ludzi nie został wprowadzony w swoje posłannictwo na sposób równie autorytatywny, jak Jezus Chrystus (Ewangelia).

Przeżycie: Jezus jest jako Pasterz i Nauczyciel ludzi doskonałym i nieodcignionym wcieleniem przewodnika i przyjaciela, żyjącego odwiecznie w oczekiwaniech i tęsknotach ludzkich (por. lekcję I).

Zadanie: Okoliczności skromnej „intronizacji” Chrystusa nad Jordanem nie mogą przesłonić prawdy, że Chrystus Pan jest równocześnie ustanowiony miarą serc i dziejów ludzkich (J 5,22). Konfrontacja stała z Chrystusem ujawnia już za życia doczesnego, „co kryje się w człowieku” (J 2,25).

Niedziela II w ciągu roku — 17 stycznia

Tydzień Ekumeniczny

Niedziela III w ciągu roku — 24 stycznia

Słowo Boże — Źródło Życia i Prawdy

Wstęp: Słowo jako element mocy ludzkiej stanowi bez wątpienia najbogatszy środek wzajemnego porozumienia, wymiany wartości, zwłaszcza duchowych, udzielania się, zbliżenia.

Pouczenie: Bóg posługuje się od niepamiętnych czasów także słowem, by zbliżyć człowiekowi swoje niezgłębione i — wydaje się — niewyraźne treści i wartości. Co więcej, najgłębsze objawienie się Boga dopełnia się przez uosobione Słowo Boże.

1. Lud pierwszego Przymierza otaczał w ciągu swych dziejów coraz większą cziłą i poszanowaniem przekazane „słowo Boże” (lekcja I, psalm międzylekcyjny).
2. Niezgłębione wartości i treści objawionego słowa odkrył i uzupełnił autorytatywnie Jezus Chrystus jako Wcielone Słowo Ojca (Ewangelia).
3. Lud Nowego Przymierza czerpie ze źródeł słowa objawionego przez społeczny, wspierany charyzmatami Ducha Świętego wysiłek, zgodny i szarmonizowany (lekcja II).

Przeżycie: Jak lud wybrany za dni Ezdrasza, Kościół Boży i każdy poszczególne wierny radują się nie tylko posiadaniem źródeł życia i prawdy w Piśmie Świętym i całej Tradycji, ale również coraz bardziej pogłębionym, dynamicznym rozumieniem Objawienia (Sobór Watykański II).

Zadanie: Prawdziwe życie religijne (religijność) może kształtować się — obok innych nieodzownych współczynników — jedynie przez systematyczne, pilne i cierpliwe studium, czyli rozważanie objawionego słowa Bożego.

Niedziela IV w ciągu roku — 31 stycznia **Miłość — najtrudniejsza próba religijności**

Wstęp: Człowieka wynosi ponad wszystkie stworzenia to, że jest zdolny do miłowania (zwierzę może jeno pożądać). Ale równocześnie w tym tkwi także największe zagrożenie człowieka (możliwość zagubienia najwyższego przedmiotu miłości).

Pouczenie: Zdolność do miłowania nie jest w człowieku zjawiskiem dojrzałym, doskonałym, lecz stale się rozwija: albo wzrasta i szlachetnieje, albo też wypacza się i zamiera (skutki skażenia grzechowego, zwłaszcza pychy).

1. Miłość jest największym darem Boga, który jest Miłością. Ale równocześnie miłość jest najtrudniejszą próbą dla człowieka w procesie kształtowania się prawdziwej religijności.
2. Powszechność zjawisk religijnych nie świadczy jeszcze o powszechnym miłowaniu Boga przez ludzi. Wielu ludzi „miłuje” własne, wygodne koncepcje „boga” („bóg filozofów”, „bogowie różnych religii”, „bóg” judaistów).
3. Głoszenie Boga Miłości napotyka od wieków na różne reakcje u ludzi (por. Ewangelię, lekcję I, psalm międzylekcyjny), często wręcz na sprzeciw i bunt (ukrzyżowanie Chrystusa).

Przeżycie: Religia miłości wymaga: głębokiej pokory, dziecięcego zawierzenia i wiary, pełnego oddania posłuszeństwa. Tylko taka religijność jest drogą do wolności prawdziwej: człowiek miłujący stoi na stanowisku bezapelacyjnej wyższości Miłości Bożej.

Zadanie: Zrozumienie i przyjęcie wyzwalającej Miłości Bożej jest zadaniem całego życia ludzkiego (zglebienie objawienia o Miłości, przyjęcie sakramentalne Miłości, uczynki Miłości).

Niedziela V w ciągu roku — 7 lutego **Duch apostołstwa**

Wstęp: Wartości, które przenikają rzeczywistość i ogarniają głębie życia duchowego, zmiierają zawsze do rozpowszechnienia się i udzielenia (por. Mt 12,34; Łk 6,45).

Pouczenie: Znamieniem żywej, prawdziwej religijności jest zawsze duch zaangażowania, czyli duch apostołstwa. Człowiek religijny nie po-przestaje na osobistym wzbogaceniu przez prawdę i łaskę, ale pragnie samorzutnie, by inni również pokochali i posiadli wartości najwyższe, Boże.

1. „Apostol” znaczy „posłany” — przez Boga. Wśród społeczności Ludu Bożego, zarówno Pierwszego, jak i Nowego Przymierza, zawsze jest żywota świadomość „powołania” i „posłania” (por. czytania mszalne).
2. Wszystkim „posłanym”, w znaczeniu szczególnym („urzędowym”) i powszechnym (na mocy chrztu św), jest wspólna wdzięczność wobec Boga, urzeczzenie wielkością posłannictwa i żarliwość apostołska (psalm międzyleckcyjny).
3. „Apostolstwo” przejawia różnorodny charakter i cele, zasięg i środki. Każdy wierny poznaje to w odniesieniu do siebie i własnych możliwości przez odpowiednią formację apostołską, ogólną i specjalną (por. Dekret soborowy o apostołstwie wier-nych świeckich).

Przeżycie: Całe dzieje zbawienia świadczą nieprzerwanie o żywotności apostołstwa i jego konkretnych, życiowych celach i wartościach. Pan nieustannie „powołuje” apostołów (życie jednostek apostoł-skich, społeczne inicjatywy apostołskie, także w Kościele współ-czesnym). „Apostolstwo” — to nie fanatyzm!

Zadanie: Duch apostołstwa jest jednym ze znaków żywotnej, głębokiej religijności. Duch apostołstwa jest również jednym z warunków dojrzewania i pogłębiania osobistego życia religijnego.

Niedziela VI w ciągu roku — 14 lutego

Pokusa ekstrawersyjności

Wstęp: W młodszym wieku człowiek jest raczej „ekstrawertykiem;” zwrócony „na zewnątrz”, szuka prawdy i wartości poza sobą, w świecie zjawiskowym. W miarę dojrzewania staje się „intra-wertykiem”, zdolnym do ogarnięcia wartości wyższych.

Pouczenie: Współczesna cywilizacja i kultura życia (audiowizualna) mogą przedłużyć nadmiernie i wypaczyć niebezpiecznie naturalną eks-trawersyjność człowieka, bardziej niż to dawniej się przejawiało. Mogą też tłumić pęd do pogłębienia życia wewnętrznego.

1. Pokusa „ekstrawersyjności” w spłyconym rozumieniu każe czło-wiekowi przeceniać, albo nawet absolutyzować wartości ma-terialne, aż do różnych form „bałwochwalstwa” (por. Ef 5,5; Kol 3,5). Stąd wywodzą się zgubne „uczynki ciała” (por. Gal 5,19), a w życiu społecznym zachłanność, krzywdy bliźniego (Ewangelia).
2. Budowanie planów życia na wartościach doczesnych jest za-wodne i na ogół kończy się żałością (lekcja I, psalm między-lekcyjny). Budowanie na Bogu i wartościach duchowych nie zawsze ujawnia doraźne, zewnętrzne korzyści, ale prowadzi do pełni życia; najgłębszy sens pierwszego przykazania.

Przeżycie: Wiara objawiona nie aprobeuje nędzy i upośledzenia material-nego, zwłaszcza niezawinionego, ale widzi w skromnych warun-

kach życia często pewniejszą drogę do Królestwa Bożego (Ewangelia), zwłaszcza w jedności z Chrystusem Zmartwychwstałym (lekcja II).

Zadanie: Chrześcijanin zabiega w miarę dojrzewania o rzetelne oparcie wewnętrzne w Bogu, który zapewnia przez Chrystusa niezastąpione zabezpieczenie na życie doczesne i wieczne.

Niedziela VII w ciągu roku — 21 lutego

Temat dowolny

III. Okres Wielkiego Postu

Niedziela I Wielkiego Postu — 28 lutego

Asceza znaczy ćwiczenie

Wstęp: Wiek dziecięcy i młodzieńczy człowieka jest czasem bogatego rozwoju. Rozwój ten nie może być jedynie samorzutny (spontaniczny), lecz musi coraz bardziej angażować. Człowiek jest bowiem odpowiedzialny za kierunek i ostateczne osiągnięcia swego rozwoju. Już starożytni stwierdzili, że doskonałymi stajemy się przez ćwiczenie" (Demokryt).

Pouczenie: Asceza (grecka „askesis”) oznacza nie tłumienie, lecz czynne, cierpliwe i konsekwentne „ćwiczenie przyrodzonych właściwości i zdolności. Jest to zasadniczy warunek rozwoju i dojrzewania. Asceza chrześcijańska ukazuje nadprzyrodzone perspektywy i podaje najwyższe motywy zaangażowanego rozwoju.

1. Bóg wspiera człowieka w jego naturalnym rozwoju, podobnie jak pomagał pokoleniu Abrahama w osiągnięciu Ziemi Obiecanej (lekcja I, psalm) i bronił go przed niezawinionymi klęskami.
2. Dziejowe doświadczenia Izraela były spowodowane przez jego ślepotę, niedbalstwo i niewierność. Chrześcijanin świadomy i rzetelny nie pozwala zwieść się współczesnemu konformizmowi (kult popędowego wyżycia się: seksualizm, alkoholizm, narkomania).

Przeżycie: Najdoskonalszy przykład ascezy chrześcijańskiej dał Jezus Chrystus. „Wzrastał On w łasce u Boga i u ludzi" (Łk 2,52) od lat najmłodszych. W chwili pokuszeń na pustyni szatan stanął przed Mężem dojrzałym i niezachwianym, który był zjednoczony z Bogiem i żarliwie Mu oddany (Ewang.).

Zadanie: Związanie chrześcijanina z Chrystusem Zmartwychwstałym jest największą gwarancją osiągnięcia pełni życia (lekcja II). Jezus uczy wierności wobec Boga, która nie kępuje, lecz wyzwala przez ustalony, najświętszy porządek życia i hierarchię wartości (Ewangelia).

Niedziela II Wielkiego Postu — 7 marca

Wielkopostna akcja trzeźwości

Niedziela III Wielkiego Postu — 14 marca

Nieodzowność nawrócenia i pokuty

Wstęp: Poznanie i uznanie zamysłów Bożej Miłości w stosunku do człowieka nie dokonuje się łatwo w sercu ludzkim, skażonym przez grzech (pierworodny i osobisty). Grzech nie tylko zaślepia i znie-

czuła wobec niezgłębionej dobroci Boga, lecz — co gorsza — buntuje przeciw Niemu.

Pouczenie: Zło moralne nie jest wymysłem dowolnym, lecz tragiczną rzeczywistością. Stąd odwieczna troska Boga zmierza do usunięcia grzechu i jego skutków w sercach ludzkich (psalm międzylekcyjny).

1. Od początków dziejów zbawienia Bóg zniża się do ludzi nie jako karząca sprawiedliwość, lecz jako miłosierna i zbawiająca dobroć (lekcja I). Świadectwem tego są całe dzieje ludu wybranego, pomimo nieustannych jego buntów i niewierności.
2. Bóg wzywa cierpliwie do zaniechania złych czynów, ale przede wszystkim do nawrócenia serca (stałej postawy pokutnej), czego dowodem działalność proroków, szczególnie Jana Chrzciciela (lekcja II). Por. 2 P 3,9.

Przeżycie: Zniżenie się osobiste miłosiernego Boga w Jezusie Chrystusie jest wstrząsającym wezwaniem do rychłej i prawdziwej pokuty („metanoia”), ale równocześnie najpoważniejszym ostrzeżeniem przed uporczywą zatwardziałością serca (Ewangelia).

Zadanie: Chrzt w Chrystusie zapoczątkowuje obumieranie grzechowi i odrodzenie duchowe, które musi jednak dopełniać się w ciągu całego życia chrześcijanina (wersykuł przed Ewangelią).

Niedziela IV Wielkiego Postu — 21 marca

Jedność z Bogiem

Czas osobistego pojednania i zjednoczenia z Bogiem. Dążenie współczesnego człowieka do osiągnięcia wewnętrznej jedności i wolności. Potrzeba integracji osobowości. Tak często ludzie są inni w domu, inni w pracy, inni w kościele, inni na ulicy. Własnymi siłami nie można osiągnąć prawdziwej wewnętrznej jedności. Tylko człowiek pojednany z Bogiem zdolny jest do tego, aby naprawdę być sobą zawsze, w każdej sytuacji. Wypracowanie wyraźnej, zdecydowanej postawy wewnętrznej, katolickiego stylu życia, Być sobą, nie być dwulicowym. „Nikt nie może dwom panom służyć” (Mt 6,24). Pojednanie z Bogiem w spowiedzi Wielkanocnej.

Niedziela V Wielkiego Postu — 28 marca

Wyzwolenie w Chrystusie Jezusie

Wstęp: W życiu każdego człowieka, w dziejach społeczeństw pojawia się zawsze słowo „wyzwolenie”. Chodzi o samodzielność i prawo do samostanowienia w różnym sensie (społecznym, ekonomicznym, politycznym, intelektualnym itp.).

Pouczenie: Chrześcijaństwo jest religią „wyzwolenia” (odkupienia) w najgłębszym sensie, przy czym „wyzwolenie” jest pojmowane dwójako: jako dar Boży i jako zadanie życiowe człowieka.

1. Bóg przekonywał naród wybrany do swoich zamysłów odkupienia najpierw przez „wyzwolenie” doczesnego charakteru, z niewoli egipskiej, babilońskiej (lekcja I, psalm). Izrael nie rozumiał jednak zawsze, że sama wolność polityczna nie wyzwala w pełni.
2. Szawel z Tarsu otrzymał łaskę „wyzwolenia” z ciasnoty judaistycznej interpretacji Objawienia — i poznał prawdę wyzwalającą w Chrystusie (lekcja II).

3. W najgłębszym rozumieniu „wyzwolenia” chodzi przede wszystkim o Boży ład moralny w sercu; czyli wolność od grzechu, oraz o zjednoczenie z Bogiem Miłości, czyli nowe życie (negatywny i pozytywny sens „wyzwolenia”, odkupienia).

Przeżycie: Jezus Chrystus zabiega zawsze o „wyzwolenie” człowieka u podstaw: mówi o Prawdzie, która wyzwala (J 8, 32) i o prymacie mocy Królestwa (Mt 6,33). Wszystkie inne przejawy i znaki „wyzwolenia” są prostą konsekwencją prawdziwego odkupienia.

Zadanie: Dar odkupienia, czyli prawdziwego „wyzwolenia” wymaga od człowieka konsekwentnego zerwania z grzechem jako źródłem wszelkiego zniewolniczenia (Ewangelia), oraz stałego, maksymalnego zrywu ku wolności w Chrystusie Jezusie (lekcja II).

Niedziela Palmowa Męki Pańskiej — 4 kwietnia

Czytanie Męki Pańskiej

IV. Okres Wielkanocny

Wielkanoc — 11 kwietnia

Nowe życie w Jezusie Chrystusie

Wstęp: Wielkanoc Zmartwychwstania Pańskiego jest triumfem niezrąconej Miłości Bożej (psalm). Nawet bogobójstwo popełnione przez zaślepionych ludzi, nie może powstrzymać Boga od dopełnienia odwiecznych zamysłów zbawczych.

Pouczenie: Jezus Chrystus Zmartwychwstały jest „pierworodnym spośród umarłych” (Kol 1,18). Jego przeobóstwione Człowieczeństwo, ukrzyżowane za winy ludzkie, staje przed nami w nowej pełni życia — i to dla nas ludzi.

1. Zmartwychwstanie Pana ma zupełnie inny charakter i wymiar, aniżeli np. wskrzeszenie Łazarza. Bóg dowodzi, że człowiek może żyć w Bogu i dla Boga. Stąd Jezus Zmartwychwstały jest ustanowiony „Sędzią żywych i umarłych” (Lekcja I).
2. W Chrystusie jest również pełnia naszego życia, choć jeszcze ukryta, ale prawdziwa (lekcja II). Już na ziemi musimy zabiegać o naszą część w Chrystusie, byśmy zdołali jak On spełnić wolę Ojca.

Przeżycie: Jezus umarł na krzyżu na oczach wielu. Pan Zmartwychwstały objawia się i udziela tylko tym, którzy jak Jan — z wiarą Go szukają i miłują (Ewangelia). Dar życia Bożego w Chrystusie jest nie tylko łaską wspierającą nasze przyrodzone chęci i możliwości, ale jest źródłem i podłożem nowej postawy życiowej i nowego postępowania.

Zadanie: Całe życie chrześcijanina musi być świadectwem, że już „nie my żyjemy, ale żyje w nas Chrystus” (Gal 2,20).

Poniedziałek Wielkanocny — 12 kwietnia

„Pan rzeczywiście Zmartwychwstał” (Łk 24,24)!

Wstęp: W naturze ludzkiej tkwi nieodmiennie pragnienie życia i trwania bez końca i to nie w mglistym rozumieniu. Dawniej wyrażało się to w naturalnych kultach religijnych (mity o „zmartwychwstających” bogach), dziś mówi się raczej o „wiecznych” myślach i dziełach ludzkości.

Pouczenie: Wieczność i żywotność ludzkich tęsknot i przedsięwzięć na pewno nie zależy od człowieka (stała zmienność zjawisk). Jeden Bóg jest Panem życia, bo jest jego Pełnią (J 1,4).

1. Jest rzeczą znamioną, że tam, gdzie Bóg namacalnie ukazał swoją moc i wolę udzielenia prawdziwie wiecznej pełni życia w Zmartwychwstałym Synu, ludzie przeciwstawili Mu małodusznie upór i upokarzające ich kłamstwo. I wielu temu uwierzyło (Ewangelia).
2. Zapewne ludzie pragną co najwyżej „nieśmiertelności” na swoją, założoną miarę. Przeraza ich niepojęta głębia wieczności w Bogu, a pewno jeszcze bardziej droga do jej osiągnięcia, ukazana przez Chrystusa (lekcja).

Przeżycie: „Pan rzeczywiście Zmartwychwstał”! i swoją życzliwą obecnością wśród nas ośmiela każdego, kto choćby tylko pragnie Jego pełni życia i zawierając Mu, pozwala prowadzić się przez życie (psalm).

Zadanie: Także wierzący chrześcijanin musi stale przewycięzać w sobie małoduszność i brak konsekwencji w nadążaniu za Panem Zmartwychwstałym. Albowiem „ciasna jest brama i wąska jest droga, która prowadzi do życia” (Mt 7,13 — 14).

Niedziela II Wielkanocy — 18 kwietnia

Temat dowolny

Niedziela III Wielkanocy — 25 kwietnia

Boża konsekwencja

Wstęp: Całe życie i działalność Jezusa Chrystusa, podporządkowane woli Ojca, zmierzały do Ofiary krzyżowej i Zmartwychwstania. Kościół święty uświadamia sobie to w przeżywaniu Tajemnicy wielkanocnej, ponieważ obecnie „droga” Chrystusa jest drogą Jego uczniów i przyjaciół.

Pouczenie: Nasze włączenie w Misterium paschalne jest bez wątpienia i przede wszystkim łaską Pana. Ale dialog miłości, stanowiący istotę tej tajemnicy, pociąga za sobą coraz większe zaangażowanie po naszej stronie.

1. Jak Jezus dopełniał w swoim ziemskim życiu wolę Ojca z miłości, tak i w naszych sercach musi nieustannie pogłębiać się nurt miłości czynnej do Pana, na podobieństwo miłości Szymona Piotra (Ewangelia).
2. Z miłości wyrastało bezwzględne zaufanie i wierność Piotra i Apostołów, aż do gotowości całkowitego, ofiarnego poświęcenia się (lekcja I).
3. Jeszcze po Zmartwychwstaniu swoim Pan Jezus dawał uczniom z miłości przykład i zachętę do apostołskiej służebności (Ewangelia), tak ważnej w życiu Jego Kościoła.

Przeżycie: Wizja chwały Baranka Bożego u Ojca jest poręczeniem wierności Boga, który z niezachwianą i najmędrszą konsekwencją przysposabia swoich wybranych do udziału w niepojętej chwale swego Syna (lekcja II).

Zadanie: Miłość i zaufanie wobec Boga budzą w pełnieniu Jego woli mężną wytrwałość i głęboką radość, jakich świat dać nie może (psalm międzyleckyjny).

Niedziela IV Wielkanocy — 2 maja

Tydzień powołań

Święto Matki Bożej Królowej Polski — 3 maja

Temat według wskazań Komisji Maryjnej Episkopatu.

Niedziela V Wielkanocy — 9 maja

MOCE MIŁOŚCI

Wstęp: Zmartwychwstanie Chrystusa, związane nierozzerwalnie z Jego śmiercią krzyżową, jest nie tyle objawieniem się wszechmocy Bożej, ile raczej Miłości odwiecznej (por. J 3,16). Swoją wszechmoc mógłby Pan ukazać inaczej, bardziej „przekonywująco”, nawet najbardziej opornym i zaślepionym.

Pouczenie: Bóg objawia swoją miłość od początku w dziele stworzenia, zwłaszcza człowieka, którego uczynił zdolnym do miłowania (Duns Scot). W Jezusie jednak objawia się Bóg jako Miłość uosobiona pośród ludzi, i to Miłość ofiarna, oddająca się (Gal 2,20).

1. W prostej konsekwencji tej „radosnej nowiny” Pan musiał dać swoim wiernym „nowe przykazanie miłości (Ewangelia), i to nie tyle jako dodatkowe prawo moralne. — Przez Jego obecność w świecie miłości jest raz na zawsze podstawową zasadą pełnego życia: człowiek może osiągnąć najwyższą dojrzałość jedynie przez miłość.
2. Uświadamiając sobie obecność odwiecznej Miłości w osobie, życiu (obecnie uwielbionym) i nauce Chrystusa, możemy dopiero zrozumieć nieoczekiwaną żarliwość i skuteczność pracy misyjnej Apostołów, pomimo trudności (lekcja I), i trwałości Kościoła.
3. Apokaliptyczna wizja ostatecznego dopełnienia się misji Miłości w świecie świadczy o jej niewyczerpanych mocach i nieustępliwej obecności (lekcja II).

Przeżycie: Tylko oddźwięk miłości w sercach wierzących uczula i pozwala dostrzec niezliczone „znaki” objawiającej się i udzielającej Miłości Bożej (psalm międzylekcyjny).

Zadanie: Nasz stosunek do świata i ludzi jest „znakiem” Miłości Bożej, obecnej w nas i działającej przez nas: Pan chce już dziś przez nas „ocierać łzy” i łagodzić cierpienia innych!

Niedziela VI Wielkanocy — 16 maja

JEDNOŚĆ Z KOŚCIOŁEM I W KOŚCIELE (Ekumenizm)

Czas zjednoczenia z Chrystusem żyjącym w Kościele. Sobór Watykański II postanawia, że na całym Ludzie Bożym spoczywa odpowiedzialność za Kościół. U podstaw naleyżycie rozumianej odpowiedzialności leży dążenie do zjednoczenia, a nie dzielenia. Jedność z Ojcem św., ze swoim Biskupem, proboszczem i kapłanami, zgoda i współdziałanie z rodziną parafialną. Modlitwa o wewnętrzną jedność w Kościele, o jedność Biskupów i Kapłanów z Ojcem św. i między sobą.

W tym okresie przypada święto Bożego Ciała. Komunia św. w duchu jedności Mistycznego Ciała Chrystusa. A także święto Serca Bożego, które jest „Królem i zjednoczeniem serc wszystkich”. Dążenie do jedności i zgody ekumenicznej ze wszystkimi wspólnotami chrześcijańskimi, z wierzącymi w Boga i z wszystkimi lu-

dźmi dobrej woli; modlitwa o powrót do Kościoła Braci odłączonych. Przebaczenie i modlitwa za nieprzyjaciół Kościoła.

Uroczystość Wniebowstąpienia Pańskiego — 20 maja

Z NIEWOLI GRZECHU DO WYZWOLENIA W MIŁOŚCI

Wstęp: Ewangelista opisują powściągliwie fakt Wniebowstąpienia Pana, bo nie chodzi o widowisko (lekcja I). W listach apostoelskich natomiast przedstawia się głębiej prawdę o ostatecznym wprowadzeniu Człowieczeństwa Chrystusa do wiecznej chwały Bożej (Flp 2,6-11).

Pouczenie: Jezus Chrystus jest „pierworodnym wobec każdego stworzenia” (Kol 1,15) także jako uwielbiony po prawicy Ojca (Rzym 8,34; i inne). Syn Człowieczy osiągnął pełnię chwały Bożej przez całkowite sprzągnięcie swej woli z wolą Ojca w miłości (lekcja II; J 14,31).

1. Odtąd każdy, kto jednoczy się z Panem uwielbionym, może przejść z niewoli grzechu do wolności dzieci światłości („niewola miłości” — Ps. 67,19; por. J 15,10 — Ewangelia świąteczna).
2. Droga do udziału w miłości Pana, to: poznanie słowa Bożego objawionego, pogłębiane, przez które Chrystus zaczyna w nas mieszkać (Ef 3,17-19); — zjednoczenie sakramentalne, zwłaszcza w Sakramencie Miłości (1 Kor 10,16-17); czynna miłość służebna i ofiarna (1 Kor 13,3).

Przeżycie: Kościół przeżywa Wniebowstąpienie Pana jako nieustannie dopełniająca się, niezgłębiałą Tajemnicę. Radość z chwały uwielbionego Pana jest już zapoczątkowaniem udziału naszej w tej chwale.

Zadanie: Im bardziej przenika nas miłość Chrystusa, tym bliżej jesteśmy Boga, który pragnie być z nami już tu na ziemi.

Niedziela VII Wielkanocy — 23 maja

Międzynarodowy Dzień Środków Oddziaływania Społecznego

Zesłanie Ducha Świętego — 30 maja

DUCH MIŁOŚCI CHRYSZTUSOWEJ W NAS

Wstęp: W świadomości wielu chrześcijan najwyższe wzruszenia łączy się z Bożym Narodzeniem. Śmierć i Zmartwychwstanie Pana budzą już poważną refleksję. Wobec Zesłania Ducha Świętego wielu zdradza zakłopotanie: czy chodzi tylko o uprzejmie „dodane” święto?

Pouczenie: Tymczasem w życiu i działalności Chrystusa, w dopełnieniu ekonomii zbawienia, wszystko zmierzało do ostatecznego aktu, który ma trwać do końca czasów: tym aktem jest Zesłanie Ducha Miłości na ludzi. Wcielenie i Pascha są przygotowaniem do tego.

1. Już w Pierwszym Przymierzu Bóg zapowiadał dary Ducha (procy) i udzielał Jego pierwocin niektórym wybranym. Powszechnemu obdarzeniu sprzeciwiał się grzech, jako postawa braku miłości, u jednostek i społeczności ludzkiej (grzech pierworodny, wieża Babel).
2. W Nowym Przymierzu Jezus Chrystus zapoczątkował wśród „nowego stworzenia” nową postawę miłości. Sam pełen Bożego Ducha, kształtował u swoich wybranych tę samą postawę serca i przysposabiał do przyjęcia obiecanego Ducha Miłości (odpuszczenie grzechów, otwarcie serc; Ewangelia, lekcja I).

Przeżycie: Od dni Zesłania Ducha Świętego nieogarnione bogactwa i moc Miłości Bożej rozlewają się w Kościele Pana: udzielają pełni życia poszczególnym wiernym, służą dobru całego Ciała Mistycznego w swej różnorodności (lekcja II).

Zadanie: Człowiek rozwijając się potrafi w różny sposób uczestniczyć w Bożych wartościach: w mądrości przez wiedzę i badanie, w wszechmocy przez opanowanie przyrody, w odczuciu piękna przez działalność artystyczną. Ale Chrystus chce uczyć najważniejszego: udziału w stwórczej, życiodajnej Miłości Bożej.

Poniedziałek po Zesłaniu Ducha Świętego — 31 maja

PRZYKAZANIA I MIŁOŚĆ

Wstęp: Całe życie ludzkie wydaje się być stanem napięć między prawem Bożym a elementarnym pędem wolności. Przy tym „prawo”, czyli wola Boża jest często odczuwana jako nieznośne jarzmo, „wolność” zaś jest pojmowana jako samowładność, albo nawet samowola. Nawet chrześcijanin ma trudności w skojarzeniu obowiązujących przykazań z „wolnością dzieci Bożych” (Rzym 8,21).

Pouczenie: Chrystus uświadamia, że najgłębszy sens i błogosławieństwo Prawa Bożego (moralnego) może zrozumieć tylko ten, kto pojmuje Boga jako Miłość (1 J 4,16) i sam miłuje (J 15,10).

1. Już w Pierwszym Przymierzu „sprawiedliwi w Izraelu” zabiegali pilnie o jak najlepsze zrozumienie i wypełnienie Zakonu Bożego (por. Ps 118). Wielu zdobyło się wprost na heroiczną wierność wobec woli Pana, choć nie znali jeszcze całej prawdy o Bogu-Miłości.
2. Nikt jednak nie znał wspaniałomyślności i wielkoduszności Boga w stosunku do ludzi tak doskonale, jak Syn Jego Jednorodzony. Dlatego Chrystus „nie przyszedł, by znieść Zakon, lecz by go wypełnić” (Mt 5,17), i to z doskonałą wiernością. Zbawiciel uczy, że zachowanie przykazań jest „znakiem”, a tym samym znakiem wewnętrznej wolności (Mt 12,8), która nie ma nic wspólnego ze złudną samowładnością, a tym mniej z nierozumną, szkodliwą samowolą.

Przeżycie: Życie chrześcijańskie nie jest uległym i krepującym wypełnieniem całej sumy przykazań i przepisów moralnych, lecz jest wdzięczną odpowiedzią na rozlaną w sercach naszych miłość Chrystusową, która urzeka i porywa (por. Ef 3,19; Rzym 8,35 nn Flp; 3,12).

Zadanie: Poczucie wolności w miłowaniu Pana nie każe chrześcijaninowi pytać: „Co muszę uczynić”? — lecz pytać: „Co mogę jeszcze uczynić dla miłości Pana”? Człowiek nie dojrzewa przez chaotyczną, nieodpowiedzialną samowolę, lecz dojrzewa w duchu mądrego ładu moralnego, jaki wywodzi się z Miłości Bożej.

V. Okres w ciągu roku

Uroczystość Trójcy Przenajświętszej — 6 czerwca

Tajemnica Trójcy Świętej

Wstęp: Człowiek współczesny, dumny z osiągnięć naukowych i technicznych, nie lubi słowa: „tajemnica”. Wierzy w stopniowe zbadanie i opanowanie wszystkich tajemników przyrody. W praktyce bywa

różnie: np. elektryczność dla przeciętnego użytkownika jest na ogół nadal tajemnicą.

Pouczenie: W życiu wiary mówi się o tajemnicach w innym rozumieniu. Z wielu tajemnic wiary czerpiemy już światło i życie, chociaż ich jeszcze nie zgłębiamy. Tajemnica religijna nigdy nie może być całkowicie zgłębniona.

1. Bóg nie wahał się objawić ludziom największej Tajemnicy Trójcy Świętej, a objawił ją przez dzieła, dokonane dla ludzi. Nauka o Bogu (teologia) nie jest nauką, zawieszoną w kręgu oderwanych pojęć i definicji, lecz nauką osadzoną w rzeczywistym życiu, zwłaszcza zaś życiu ludzkim (ścisły związek objawionej antropologii z teologią).
2. Dzieła Trzech Osób Boskich (stworzenie, odkupienie, uświęcenie przez miłość są od początku zgodne ze sobą, choć dopełniają się stopniowo w czasie (lekcja I i II, Ewangelia), albowiem najgłębszą istotą Bożej natury jest Miłość. Ojciec działa przez Syna w Duchu Miłości.

Przeżycie: Najdziwniejsze w Bożym planie zbawienia jest to, że człowiek stworzony tak przedziwnie (psalm), może nie tylko poznać umysłem, ale również ogarnąć sercem Boga, który udziela się swemu stworzeniu i przebóstwia je swoim życiem Miłości niestworzonej.

Zadanie: Tajemnicę Boga Trójjedynego, który jest Miłością, może poznać człowiek coraz głębiej jedynie przez miłość, która została nam dana (lekcja II).

Uroczystość Bożego Ciała — 10 czerwca

ZNAK UDZIELAJĄCEJ SIĘ MIŁOŚCI

Wstęp: Rzeczy nadzwyczajne dzieją się i dopełniają zwyczajnie, nieraz genialnie prosto, oczywiście pod warunkiem, że ktoś ma coś nadzwyczajnego do powiedzenia i podania. My ludzie, często zalecamy treści bardzo zwyczajne, nawet mizerne — w nadzwyczajnej oprawie (propaganda).

Pouczenie: W życiu ziemskim i działalności Chrystusa wszystko było proste i zwyczajne, aż do obrazy „zdrowego rozsądku”. Stąd nie każdy miał i ma łatwy dostęp do zrozumienia i uznania Chrystusa.

1. Już w Pierwszym Przymierzu Bóg, zbliżając się do ludzi, zastrzegł sobie najpełniejszą swobodę w doborze środków i sposobów swego zbliżenia (por. Iz 55,8-9), chociaż liczył się zawsze z warunkami życia i zdrowymi obyczajami ludzkimi.
2. W Nowym Przymierzu jako „znak” swego najpełniejszego udzielenia się nam ludziom wybrał Pan „porządek Melchizedecha” (lekcja I, psalm), nadając mu jednak nową, niepojętą wartość i żywotność. Uczta, której zasadniczym składnikiem jest powszechny pokarm (chleb i wino), stała się znakiem udzielającej się Miłości.

Przeżycie: Uczta Nowego Przymierza zyskała powszechną czasowo i przestrzennie moc ożywiająca przez połączenie z Ofiarą krzyżową Pana, w której z miłości oddał za nas życie, byśmy my żyć mogli (lekcja II, Ewangelia).

Podanie: Każde przyjęcie Sakramentu Miłości ożywia w nas wspom-

nienie Ofiary Pana Jezusa, jako ożywiającej Krynicy nowego życia i początku naszego przeobstwienia (sekwencja).

Niedziela XI w ciągu roku — 13 czerwca
Temat dowolny

Niedziela XII w ciągu roku — 20 czerwca
CHRZĘSCIJAŃSKA WIZJA OFIARY

Wstęp: Od życia ludzkiego nieodłączne są „ofiary”, jako rezygnacja lub poświęcenie jednej wartości dla drugiej, większej. Małoduszność i krótkowzroczność wzdryga się często przed ofiarami. Człowiek zaś dojrzewa najbardziej, gdy podejmuje dobrowolnie ofiary, zwłaszcza dla sprawy czystej, godziwej.

Pouczenie: W stosunku ludzi do Boga (albo: bóstw) ofiary są tak dawne, jak ludzkość. Od czysto zewnętrznych ofiar, w miarę pogłębiania się religijności, docenia się coraz bardziej ofiary, angażujące duchowo.

1. W Starym Przymierzu Izraelici przebyli wielką ewolucję w rozumieniu ofiar, składających Bogu prawdziwemu, szczególnie pod wpływem proroków, którzy zapowiadali w końcu najczystsza Ofiarę Sługi Bożego, Mesjasza (lekcja I, psalm).
2. W Nowym Przymierzu Jezus Chrystus złożył Bogu Ojcu całe swoje życie w ofierze całopalnej, wypełniając Jego wolę. Swoją postawę ofiarniczą wyraził najpełniej przez Ofiarę Krzyżową, którą uobecnia we Mszy św. wśród społeczności Ludu Bożego, by stopniowo nas uszlachetnić i zbliżyć do Boga (Ewangelia).

Przeżycie: W łączności z ofiarą Pana Jezusa nasze ofiary stają się naszą drogą do życia (zbawienia) i do Boga. W chrześcijańskim rozumieniu ofiary, składane Bogu w duchu Chrystusa, czyli w najczystszej intencji, są po prostu nieodzownym warunkiem i środkiem do osiągnięcia pełni życia (lekcja II, Ewangelia).

Zadanie: Ofiara prawdziwa jest wyrazem i znakiem miłości Boga. Choć każda ofiara łączy się zawsze z ryzykiem, my wiemy, że w jedności z Ofiarą Chrystusa nie tracimy niczego, lecz zyskujemy niepomierne.

Niedziela XIII w ciągu roku — 27 czerwca
BÓG POWOŁUJE CZŁOWIEKA

Wstęp: Antropologia chrześcijańska ceni wysoko każdą ludzką egzystencję. Człowiek wywodzi się wprawdzie z nicości, ale z woli Boga jest powołany do pełni życia wiecznego. Ta prawda rzutuje na całe życie ziemskie człowieka, wypełnione różnymi zadaniami.

Pouczenie: W dziejach zbawienia napotykamy powołanie bezpośrednie i pośrednie (lekcja I), jednostkowe i zbiorowe (naród wybrany), o jednorazowym lub powszechnym znaczeniu. Każdy człowiek jest urzeczywistnieniem pewnej myśli Bożej.

1. Wartość ludzkiego życia zasadza się na powołaniu Bożym. Nie mierzy się ona rodzajem przejściowej funkcji życiowej, bo struktura życia społecznego wymaga nie wielu „nadzwyczajnych” powołań. W tym sensie życie Chrystusa było „przeciętnym” powołaniem.
2. Jednak równocześnie Jezus spełnił na ziemi szczególne powołanie. Obecnie w Nim i przez Niego każdy człowiek otrzymuje

powołanie najwyższego rzędu, bo powołanie do wolności dzieci Bożych (lekcja II). Chrystus powołuje każdego, choć w różny sposób (Ewangelia).

Przeżycie: Chrześcijanin jest świadomy niezgłębionej łaskawości powołującego Boga, który pragnie być „częstką” jego dziedzictwa (psalm). Boże powołanie nadaje życiu ludzkiemu nie tylko swoistą wartość, ale również szczególną godność.

Zadanie: Dopelnienie życiowego powołania zależy obecnie już tylko od naszej otwartej gotowości serca i wielkodusznej wierności wobec Boga. Jest to łaska, wypływająca z jedności z Chrystusem Panem.

Uroczystość świętych Apostołów Piotra i Pawła — 29 czerwca **ŻYWI ŚWIADKOWIE MIŁOŚCI BOŻEJ**

Wstęp: Pośród Apostołów Chrystusowych Kościoł najbardziej wspomina i czci św. Piotra i Pawła. Byli oni najprzedniejszymi świadkami i wyrażicielami tych mocy Miłości, jakie Pan zaszczerpił w swoich wybranych, w młodym swoim Kościele.

Pouczenie: Łaska Boża respektuje zawsze podłoże natury wybranego, ale oczyszcza i uwielokrotnia przyrodzone właściwości i zdolności. Inaczej tak Szymon, rybak galilejski, jak Szaweł, tkacz i faryzeusz, nie wyróżniliby się zapewne niczym nadzwyczajnym spośród współziomków.

1. Szymon wierzył niezachwianie w mesjańskie posłannictwo swego narodu. Chrystus zwrócił wiarę ucznia ku pełnej Prawdzie i zdołał uczynić z Szymona Apostoła Piotra, który stał się fundamentem Jego Kościoła (Ewangelia).
2. Szaweł, żarliwiec oddany wiekowym tradycjom religijnym narodu, spotkawszy pod Damaszkim Pana, pojął że dopiero Chrystus „udoskonalił Zakon” jako żywy dar Miłości Ojca. Jako „naczyńie wybrane” tej Miłości, stał się najżarliwszym Apostołem narodów (lekcja II).

Przeżycie: Jest rzeczą zadziwiającą, jak dar żywej Miłości Bożej uzbraja wybranych przeciw trudnościom i przeszkodom życia (lekcja I) i daje niezachwiane poczucie zabezpieczenia (psalm).

Zadanie: Wspomnienie wybranych Pana skłania do konfrontacji naszych postaw serca z wielkodusznymi zamierzeniami Bożymi. — Choć powołania są różne i rozmaite są dary Miłości, Pan oczekuje od każdego wiary i wierności (lekcja II).

U w a g a: W miesiącach wakacyjnych (lipiec-sierpień) nie przewiduje się odrębnych nauk-homili dla młodzieży, ze względu na rozmaite warunki jej udziału we Mszy św.

Niedziela XXIII w ciągu roku — 5 września

MODLITWA W ŻYCIU CHRZEŚCIJANINA

Wstęp: Miłość prawdziwa skłania miłujących do wzajemnego odnoszenia się do siebie. Modlitwa w sercu wierzącym i miłującym jest koniecznym odzewem na głos odwiecznej Miłości. Kto miłuje Boga, ten nie może żyć bez modlitwy.

Pouczenie: Jeśli w duszy powstają opory w stosunku do modlitwy, rodują się one z braku miłości, albo wskutek fałszywego rozumienia istoty i celu modlitwy.

1. Wielcy miłośnicy Boga zawsze i chętnie się modlili. Najlepsy

przykład modlitwy dał Pan Jezus. Odnosił się często do Ojca i nauczył uczniów modlić się. Jezus nawiązywał chętnie do modlitewnej tradycji narodu wybranego (psalterz). Podobnie czytiła Maryja.

2. Modlitwa w duchu Chrystusa pozwala wnikać coraz bardziej w tajemnice Miłości Bożej (lekcja I, psalm). Modlitwa uzbraja wierne serce w moce potrzebne do wypełnienia woli Ojca (Ewangelia). Modlitwa uczy przenosić miłość na bliźnich (lekcja II).

Przeżycie: Modlitwa szczerą jest najlepszym dialogiem z Bogiem. Bóg zniża się jednak suwerennie, choć miłościwie do człowieka: nie mówi na sposób ludzki, ale na pewno na swój sposób i w swoim czasie z miłością i życzliwą mocą, które przewyższają ludzkie wyobrażenia (modlitwa Pana w Ogróju i na krzyżu).

Zadanie: Kto chce modlić się prawdziwie, usuwa najpierw z serca przeszkodę dla dialogu miłości, czyli grzech. Potem zabiega o skupienie i uciszenie wewnętrzne. Wreszcie z gotowością staje w duchu przed Miłością odwieczną, nie usiłując przewodzić w dialogu modlitewnym.

Niedziela XXIV w ciągu roku — 12 września

JEDNOŚĆ WSPÓLDZIAŁANIA (Jedność społeczna)

Czas rozpoczynającej się na nowo pracy i nauki. Rzetelność w pracy. Być dobrym chrześcijaninem, to najpierw być porządnym człowiekiem, sumiennym, odpowiedzialnym, zdolnym do współdziałania z innymi. Wyrobienie postawy społecznej. Współpraca — nie rywalizacja, współdziałanie a nie dążenie za wszelką cenę do zaspokojenia własnych ambicji. Szacunek dla pracy, dążeń i praw innych ludzi. Walka z zazdrością i warcholstwem.

Niedziela XXV w ciągu roku — 19 września

UMIARKOWANIE I POCZUCIE ODPOWIEDZIALNOŚCI

Wstęp: Obraz dziejów ludzkich zaciemnia walka nadmiernych pragnień, zwłaszcza bogactwa materialnego. Dochodzi do pożądań absurdalnych i upokarzających (por. Łk 12,15 nn), które powodują wykrywienie moralne jednych, a krzywdy i nędze drugich (lekcja I).

Pouczenie: Człowiek jest istotą cielesno-duchową: ciało ma ograniczone potrzeby, duch nieśmiertelny pożąda w nieskończoność. Złe zorientowany ku doczesności pożąda wbrew potrzebie, zachłannie i nierozumnie.

1. Już w Pierwszym Przymierzu Bóg zalecał usilnie umiarkowanie (Przyp 30,8). Rozsądny stosunek do spraw i wartości doczesnych może zapewnić wszystkim „życie ciche i spokojne”, zabezpieczone przez ład Boży (lekcja II).
2. Chrystus, sam ubogi, uświadamia obowiązek rozumnego włodarzenia na ziemi. Im większe bogactwo, tym większa odpowiedzialność (Ewangelia). Przyrodzonego pędu do zdobycia wartości nieprzemijających, Bożych, nie wolno bezkarnie dezorientować (zachłanność).

Przeżycie: Dobrze pojęta miłość samego siebie docenia materialia jako środek, ale nie widzi w nich celu życiowego. Chrystus podkreśla zdecydowanie prymat duchowych wartości i uczy godziwego

„przewartościowania” wartości (Ewangelia).

Zadanie: Właściwy, Boży stosunek do dóbr świata jest wielką próbą dojrzenia człowieka i przynosi błogosławieństwo w życiu społecznym.

Niedziela XXVI w ciągu roku — 26 września

DOBRY I FAŁSZYWY OBRAZ ŻYCIA

Wstęp: Współczesna cywilizacja uwielokrotnia do niebywałych rozmiarów możliwości „uprzyjemnienia” sobie życia: Człowiek czuje się coraz bardziej „zadomowiony” na ziemi. Wielu zawiesza w swej świadomości aspiracje pozaziemskie, nawet pomimo niepowodzeń.

Pouczenie: Człowiek, stworzony i umieszczony przez Boga na ziemi, ma prawo radować się doczesnością. Jednakże nie może on kierować się bezkarnie fałszywym obrazem życia (lekcja I).

1. Piękno i wartość ludzkiego życia na ziemi nie sprowadza się na pewno do taniego oportunistu. Czysto konsumpcyjna postawa ogranicza horyzonty i aspiracje życiowe, rozbraja i rozkłada wewnętrznie, prowadzi do malodusznego bankructwa w obliczu nieuniknionych trudności (mentalność „burżujska”).
2. Jezus Chrystus ukazuje prawdziwy, godny człowieka obraz życia, gdy podaje najwyższe cele i wartości (lekcja II). Patrząc oczyma Bożymi na życie, widzi się bogatsze i głębsze źródła radości życiowej (służba bliźniemu; psalm).

Przeżycie: Człowiek głęboko religijny potrafi na równi z innymi radować się dostępnymi zdobyczami i udogodnieniami życia współczesnego i nie wzdycha do dawnego prymitywu życiowego. Radość życia u chrześcijanina jest jednak na pewno głębsza i trwalsza, aniżeli u tego, kto zamyka się w kręgu doczesności (Ewangelia).

Zadanie: Chrześcijanin zabiega pilnie i cierpliwie o dobry obraz życia i to w oparciu o pełną jego prawdę. Nie podaje się natomiast bezwolnie modnemu oportunistowi.

Niedziela XXVII w ciągu roku — 3 października

Tydzień Miłosierdzia

Niedziela XXVIII w ciągu roku — 10 października

DROGA DO WIARY PRZEZ MIŁOŚĆ

Wstęp: Myśliciele tzw. Oświecenia oddalili — w swoim mniemaniu Boga od ziemi i ludzi. Bóg jest — w ich rozumieniu — „odwiecznym samotnikiem światów” (Wolter). Stąd już tylko krok do negacji Boga, tak bardzo dzisiaj modnej.

Pouczenie: Bóg nie żąda od człowieka niemożliwości, czyli ponadludzkiego zrywu ku Jego nieosiągalnej wzniosłości. Wiara jest odpowiedzią nie tylko umysłu, lecz także serca ludzkiego na pełne miłości i życzliwości zniżenie się Boga, zwłaszcza w Jezusie Chrystusie.

1. W pierwszym Przymierzu Bóg, którego majestat budził w świadomości ludzi lęk i bojaźń, okazywał dobroć pośrednio przez ludzi i znaki (lekcja I). W Nowym Przymierzu zbliża się do nas przez Syna Jednorodzonego, który świadcząc miłość, chce zjednoczyć się z sobą i Ojcem przez wiarę (Ewangelia).
2. Chrystus Pan okazuje łaskawość nie tylko w wyjątkowych wy-

padkach i nie tylko pewnym ludziom, ale każdemu przede wszystkim przez łaskę zbawienia, która przysposabia do Królestwa Miłości (lekcja II).

Przeżycie: Kościół Chrystusowy żyje poprzez wieki świadomością bliskości Pana, który pomimo ludzkich oporów i niewierności objawia nieustrudzenie swoje miłosierdzie (psalm).

Zadanie: Chrześcijanin zabiega o coraz serdeczniejszą łączność z Panem i ma się na baczności przed wyławiającą pokusą negacji Miłości w świecie współczesnym.

Niedziela XXIX w ciągu roku — 17 października

Dzień Modlitw

Niedziela XXX w ciągu roku — 24 października

Niedziela Misyjna

Niedziela XXXI w ciągu roku — 31 października

W POCZUCIU GODNOŚCI LUDZKIEJ

Wstęp: Na tle swoich osiągnięć (naukowych, technicznych, artystycznych itp.) człowiek jest w dziejach świata istotą zadziwiającą. Jednak najgłębiej i najpiękniej wyraża się wielkość człowieczeństwa w osiągniętej dojrzałości duchowej i wzniosłości moralnej.

Pouczenie: W naturze ludzkiej tkwią bogate zalety życia wyższego, duchowego. Nauka chrześcijańska widzi w tych właściwościach wyraz szczególnej dobroci Boga, Stwórcy i Ojca. Na nich zasadza się też godność człowieka, stworzonego na obraz Boży (lekcja I, psalm).

1. Już dojrzałość moralna w sensie naturalistycznym jest piękną i godną zabiegów, choć bywa tak często zaciemniana przez słabość ludzką i grzech. Każdy człowiek normalny pragnie uchodzić za „dobrego”, mimo że nie zawsze stara się o to konsekwentnie. Zło moralne bowiem poniża godność człowieka najistotniej.
2. Przez Chrystusa pragnie Bóg nie tylko usunąć grzech, poniżający człowieka, lecz przede wszystkim doprowadzić zapoczątkowane w człowieku dzieło Miłości do końca, poprzez pełne utwierdzenie godności ludzkiej w każdym z nas (Ewangelia).

Przeżycie: Pan Jezus zachował i pogłębiał w sobie godność przyjętego człowieczeństwa przez całe życie (wiernie zespolenie z Ojcem i Jego wola). Godność Chrystusa zajaśniała szczególnie w godzinach zewnętrznych poniżeń. Zbawiciel ratował, jak mógł, godność ludzką u innych, gdy tylko napotkał pragnienie wyzwolenia się z poniżenia moralnego (Ewangelia).

Zadanie: Chrześcijanin utwierdza godność ludzką w sobie i u innych gdy zabiega o to, by „w nas zostało uwielbione imię Pana” (lekcja II). Szacunek dla godności własnej i u innych jest fundamentem wtórnego przykazania miłości.

Uroczystości Wszystkich Świętych — 1 listopada

ŚWIĘTOŚĆ — DAR I ZADANIE

Wstęp: Wartość życia ludzkiego nie mierzy się przede wszystkim osiągnięciami zewnętrznymi. Inaczej życie wielu byłoby po prostu fiaskiem. Życie ludzkie jest zbyt poważnym darem i zadaniem. W

końcu roku liturgicznego Kościół uwypukla prawdy eschatologiczne.

Pouczenie: Chrześcijańska wizja życia ludzkiego kończy się jawnym spotkaniem z Tym, który jest Trzykroć Święty (Dz 4,8). Według Boga życie doczesne jest jednoznacznie przygotowaniem do tego spotkania, które będzie albo zbawcze, albo potępiające.

1. Zobowiązany przez własną miłość, Pan uświęca człowieka poszczególnego i społeczność ludzką (powołanie Abrahama i narodu wybranego). Dar uświęcenia jest zapewniony każdemu (lekcja I i II). Zarecza to obecność Tego, który jest „Świętym Boga” pośród nas (J 6,69).
2. Dar świętości, której istotą jest pełnia doskonałości i wzniosłości, zobowiązuje obdarzonego. Nowe życie w Chrystusie i przez Chrystusa, szczerze i świadomie przyjęte, kształtuje nieodłącznie życie ludzkie. Przez dar uświęcenia mamy żyć jako „święci” tak, jak Chrystus był Święty, czyli świadomie zjednoczony z Ojcem (Ewangelia: błogosławieństwa).

Przeżycie: Wizja radosnej nieprzerwanie poprzez wieki rzeszy Świętych Pana jest stałą zachętą do ich naśladowania. Ale Kościół święci też Wszystkich Świętych jako poważne upomnienie wobec małodusznych i opieszłych, dla których Święci będą kiedyś „sędziami” (por. J 5,22; Mt 19,28).

Zadanie: Zdobywanie i utwierdzenie w sobie świętości jest obowiązkiem każdego człowieka, bo „nic nieczystego nie wejdzie” do Miasta Bożego (Dz 21,27). Świętość jako pełne urzeczywistnienie obrazu Boga w sobie jest najgłębszym sensem przykazania „miłości siebie samego i bliźniego”.

Niedziela XXXII w ciągu roku — 7 listopada

Ku zmartwychwstaniu w Panu

Wstęp: Życie wielu ludzi wydaje się być tragicznie niedopełnione, pomimo zapowiadających się nieraz wielkich możliwości. Ale i sędziwy żywot może być niedopełniony, zwłaszcza w obliczu wegetacji przedśmiertnej.

Pouczenie: Objawienie wnosi światło w życie ludzkie poprzez prawdę, która mówi, że każdy człowiek jest powołany do pełni życia w Bogu. Wskutek skażenia grzechowego dochodzi jednak do niej przez śmierć i zmartwychwstanie.

1. Już w Pierwszym Przymierzu sprawiedliwi w Izraelu czerpali pokrzepienie z prawdy o przyszłym zmartwychwstaniu, szczególnie w chwilach prób i doświadczeń (lekcja I; Job 19,25-26; psalm). Małoduszne były zastrzeżenia niedowiarków w tym względzie (Ewangelia).
2. W Nowym Przymierzu Jezus Chrystus Zmartwychwstały, „jako pierwocina spośród tych, co pomarli” (1 Kor 15,20), jest Zmartwychwstaniem i Życiem dla wszystkich, którzy w Niego wierzą (J 11,25). Dzień zmartwychwstania naszego jest związany z „końcem czasów” i ponownym przyjściem Syna Bożego (J 5,25).

Przeżycie: Chrześcijaństwo żyje nie tylko wiarą w nieśmiertelność duszy, ale także wiarą w przyszłe odrodzenie całej osoby ludzkiej, która jest ciałem uduchowionym i duchem ucieleśnionym. Zaczątkiem przyszłego zmartwychwstania naszego jest już obecne odrodzenie w Chrystusie (1 J 3,14; Kol 2,12; Rzym 6,4 nn).

Zadanie: Świadomość nowego życia i nowego człowieczeństwa w Chrystusie, winna kształtować całą formację duchową chrześcijanina i jego życie codzienne (Kol 3,1 nn).

Niedziela XXXIII w ciągu roku — 14 listopada

Temat dowolny

Uroczystość Chrystusa Króla — 21 listopada

Chrystus Król i Jego Królestwo

Wstęp: Współczesne formy życia społecznego nie ułatwiają należytego zrozumienia określeń „król — królestwo”. Kościół stosuje mimo to w liturgii i nauce wiary te pojęcia do Osoby Jezusa Chrystusa i Jego władztwa duchowego, oczywiście w szczególnym rozumieniu.

Pouczenie: W odniesieniu do Chrystusa Króla brak godziwych analogii adekwatnych w historii ludzkiej (dużo obciążeń i wypaczeń dziejowych). Zarówno Król jak i Jego Królestwo „nie są z tego świata” (J 18,36), choć są także w tym świecie.

1. Bóg Ojciec namaścił Jezusa, Syna Jednorodzonego, na Króla wszechświata i wyposażył Jego Królestwo w błogosławione moce zbawcze (prefacja). Królestwo Chrystusa ogarnia i wzbogaca tych, którzy z własnej woli je uznają i przyjmują (analogia do desygnacji Dawida króla; lekcja I).
2. Wielkość Chrystusa Króla i Jego Królestwa są już wieczne i stale zwiększają swój zasięg. Dzieje się to jednak nie kosztem i krzywdą ludzi, jak bywa z władzami ziemskimi. Cała wielkość Królestwa Chrystusa jest z Boga, a przyjaciele Jego (nie słudzy!) uczestniczą w chwale Pana przez wolną adopcję i oddaną wierność (lekcja II).

Przeżycie: Chrystus Król ustanowił swoje Królestwo na ziemi nie przy pomocy gwałtu, zdrady lub podboju, lecz przez swoją Ofiarę Miłości, złożoną na krzyżu (Ewangelia). Obecnie znakiem i zadatkim przynależności do Królestwa Chrystusa jest żywe, wierne i szczerze uczestnictwo w Ofierze Mszy świętej (Mt 22, 2 nn; Łk 13,29).

Zadanie: Udział we Mszy świętej (niedzielnej, świętecznej; III przykazanie) jest jednym z istotnych znaków stopnia naszej przynależności do Królestwa Chrystusa.

WPROWADZENIE DO PROGRAMU KAZNODZIEJSKIEGO

DLA DZIECI

1. Tematy kazań dla dzieci są ułożone podobnie jak dla młodzieży. Należy więc zapoznać się z „Wprowadzeniem dla programu kaznodziejskiego dla młodzieży”. W tym roku duszpasterskim Jezus Chrystus ukazuje się nam jako jedyna „Droga” i równocześnie „Brama” wiodąca do Ojca i Jego królestwa.

2. Celem kazań dla dzieci jest:

- uwrażliwienie, że Pan Jezus prowadzi nas do Ojca przez przykład życia, które każde dziecko winno naśladować, przez słowo Prawdy, której naucza, i przez pomoc w codziennym trudzie doskonalenia, której dzieciom tak hojnie udziela;
- wypuklenie, że prawem drogi do Boga jest przykazanie miłości — w tym roku pierwsze przykazanie miłości,

— czynne zaangażowanie się w poznanie dróg Bożych w Chrystusie Jezusie i wierne wypełnienie prawa miłości.

3. W uprzeczywistnieniu tych zadań Pan Jezus jest dla dzieci wzorem — uczy prawdziwej miłości synowskiej i prawdziwej miłości braterskiej. Trzeba iść z Panem Jezusem razem do Ojca przez świadectwo przykładnego życia chrześcijańskiego.

DZIECIĘCA DROGA MIŁOŚCI DO JEZUSA — PRZYJACIELA

I. Okres Adwentu

Niedziela I Adwentu — 29 listopada

Pan Jezus jest naszą drogą do domu Ojca

1. W życiu spotykamy różne drogi
 - Znamy różne drogi. Ostatnio człowiek wytoczył drogę na Księżyc i przetarł ją szczęśliwie, choć wcale nie jest bezpieczna i łatwa.
 - Pismo św. nazywa również ludzkie życie „drogą” (Mt 7,13-14). Droga ta nie kończy się w chwili naszej śmierci, ale od niej zależy jaką drogą pójdziemy przez wieczność.
2. Pan Jezus jest jedyną drogą i bramą do nieba
 - Pan Jezus jest drogą, przez którą do ludzi zbliżył się Bóg Ojciec miłujący i miłosierny (por. Hebr. 1,1 nn; J 3,16).
 - Pan Jezus jest drogą i bramą, którą prowadzi nas do domu Ojca przez przykład życia, który należy naśladować (Łk 9,23). Pan Jezus towarzyszy nam w drodze do Ojca (J 6,27).
3. „Ukaż nam, Panie drogi swoje” (Ps 24,4)
 - Prosić będziemy Pana Jezusa, aby nauczył nas chodzić ścieżkami Bożymi przez umocnienie miłości wzajemnej oraz pomoc w codziennym trudzie doskonalenia swego życia (por. II lekcja).

Niedziela II Adwentu — 6 grudnia

Chrystus prowadzi do Ojca przez uwielbienie Go

1. Każdy człowiek dokąd zdąży
 - Znajomość drogi ułatwia osiągnięcie celu. Dla dziecka Bożego celem ostatecznym jest dojście do Ojca. Pan Jezus jest jedyną i pewną drogą.
2. Droga do Ojca przez Pana Jezusa ma swoje prawa
 - Jest to prawo miłości i po nim można poznać zdążających z Chrystusem do Ojca
 - Każdy zyskuje sobie miłość i przychylność Ojca, uwielbiając Go.
 - Pan Jezus — Syn Boży we wszystkim uwielbia Ojca.
3. Każde dziecko Boże w właściwy sobie sposób uwielbia Ojca.
 - Jedni przez bezinteresowną modlitwę uwielbienia.
 - Inni przez ofiarę.
 - Jeszcze inni przez świadectwo przykładnego życia chrześcijańskiego.
 - Liturgia słowa dzisiejszej niedzieli wskazuje na odwrócenie się od zła jako na wyraz uwielbienia Ojca.

Uroczystość Niepokalanego Poczęcia NMP — 8 grudnia

Niepokalana — obraz i podobieństwo Boże

1. Stajemy przed obrazami i figurami Panny Maryi
— Dzieła licznych artystów. Wielka różnorodność piękności. Ale nie mamy prawdziwego portretu Maryi Panny. Dlaczego?
2. Prawdziwy obraz Panny Maryi
— Obraz Maryi na kartkach Pisma św.: Ona zetrze głowę wężą (Rdz 3,15). Dobry Bóg „oblókł Ją w szaty zbawienia i odział płaszczem świętości” (Introit). „Łaski pełna” (Ewangelia święta). „Niewiasta obleczona w słońce (Obj 12,1). „Cała piękna jesteś Maryjo i zmyły pierworodnej nie ma w Tobie” (Graduał).
— Gdy dzisiaj patrzymy na taki obraz Maryi Panny, przychodzi nam do głowy słowo Boga Stworzyciela: „Uczyńmy człowieka na Nasz obraz, podobnego Nam” (Rdz 1,26).
3. Czy jesteśmy podobni do naszej Matki?
— Spowiedź i praca adwentowa, aby przyoblec się w szaty zbawienia i świętości — bo Pan blisko jest.

Niedziela III Adwentu — 13 grudnia

Radujcie się zawsze w Panu

1. Radujcie się
— Trzecia niedziela Adwentu jest niedzielą radości. Do radości rwie się każdy człowiek. Radość jest jednym z ważnych sprawdzianów i wyrazów życia chrześcijańskiego.
2. Co znaczy „radować się w Panu”
— Radować się w Panu tzn. weselić się ze wszystkiego, co Pan Bóg dla nas uczynił: dał przepiękny świat, posłał na świat Swego Syna, uczynił nas Swoimi dziećmi.
3. Z radością w życie!
Radość to znamię chrześcijanina, dlatego chłopcy i dziewczynki są apostołami i apostołkami radości, Radość niech będzie zaraźliwa. Radość i wesołość jest znakiem czystego sumienia.

Niedziela IV Adwentu — 20 grudnia

Pan Jezus wzorem posłuszeństwa

1. Radosne oczekiwanie
— Kończy się Adwent — oczekiwanie, a będziemy się cieszyć Bożym Narodzeniem.
2. Pan Jezus posłuszny Ojcu
— Ojciec Niebieski chciał, żeby Pan Jezus przyszedł z nieba na ziemię, bo chciał uratować ludzi od zatracenia wiecznego. Pan Jezus był posłuszny we wszystkim Swemu Ojcu Niebieskiemu.
3. Bądźmy posłuszni na wzór Pana Jezusa
— Dobrze jest być posłusznym. Posłuszeństwo nie jest łatwe. Kto słucha rodziców i wychowawców, ten słucha Pana Boga.

II. Okres Bożego Narodzenia

Boże Narodzenie — 25 grudnia

Chrześcijanin wierzy w Chrystusa, swego Zbawiciela i kocha Go

1. Pan Bóg staje się nam bliski w tajemnicy Narodzenia Chrystusa — Teksty biblijne, kolędy zbliżają nas do żłobka. Przez Narodzenie Chrystusa Bóg staje się nam bliski. Raduje się z tego niebo i ziemia. Świadczenie tego wydarzenia na objawioną w Betlejem miłość odpowiadają miłością.
2. Kim jest Chrystus? — Ewangelia poucza, że narodzony w Betlejem Chrystus jest prawdziwym Bogiem i prawdziwym Człowiekiem. Chrześcijanin, który wierzy w Chrystusa, musi znać najważniejsze rysy Jego ludzkiej Osoby. Tajemnicę życia Pana Jezusa wyjaśnia wyznanie Piotra pod Cezareą Filipową.
3. Jaka będzie odpowiedź na miłość Boga? Dziecko Boże na objawioną w Betlejem miłość Boga odpowiada w życiu wiarą i miłością do Chrystusa. Chrystus żyje i działa w Kościele. W nim dalej prowadzi rozpoczęte w Betlejem dzieło zbawienia. Udzielając nam łaski okazuje nam wciąż swoją miłość.

Święto św. Szczepana — 26 grudnia
Bóg doświadcza naszą wiarę

1. Boże Narodzenie Pana Jezusa łączy się z cierpieniem — wczoraj radość. Dziś — męczeństwo.
2. Pan Bóg swoim ukochanym każe dużo cierpieć. — Św. Szczepan pierwszy męczennik. Nasze kłopoty i zmartwienia. „Kogo Bóg chce koronować, tego wpierv biczuje”.
3. Źródła mocy i zadania — „Kto z Bogiem, Bóg z nim” — „Wszystko mogę w Tym, którym mnie umacnia” przez dobrą modlitwę, przez świadomy, pobożny i czynny udział we Mszy świętej, przez pobożnie przyjętą Komunię św. oraz przez sumienną naukę religii.

Święto Świętej Rodziny — 27 grudnia
Jedność w rodzinie

1. Życie w Rodzinie Świętej — Życie w Rodzinie Św. opierało się na zgodzie, wzajemnej miłości, pokoju i szczęściu, bo żył w niej i wychowywał się Syn Boży.
2. Rodzina Święta wzorem dla naszych rodzin — Co sprzyja jedności, a co jej się sprzeciwia w naszej rodzinie?
3. Co może dziecko zrobić dla jedności w swojej rodzinie? — Święty Paweł w lekcji mszalnej wymienia cnoty rodzinne. Każde dziecko powinno więc przyoblec się w tkliwe miłosierdzie, w dobroć, w pokorę, w cichość, w cierpliwość, znosić winno jedno drugich, wybaczać sobie wzajemnie.

Uroczystość Bogarodzicy Maryi — 1 stycznia
Maryja Matka Boga i Matka nasza

1. Maryja Matka Zbawiciela — Trwa radosny nastrój przeżyć Bożego Narodzenia. Oczy wie-

rzających skierowane są na żłóbek — na Tego, który leży na sianie, na Zbawiciela świata.

— Dziś jednak spójrzmy na postać stojącą najbliżej żłóbka, na Maryję, Matkę Zbawiciela. To Ona przyniosła Pana Jezusa na świat. Otoczyła Go swoją miłością i najtroskliwszą opieką, bo jest Jego Matką (Łk 2,7-8).

2. Maryja, Matka Pana Jezusa jest naszą Matką

— Przez Chrzest św. staliśmy się dziećmi Boga i braćmi Pana Jezusa. Od tej chwili Maryja jest również naszą Matką. Pan Jezus potwierdził to w swym testamencie (II 19,26-27).

3. Zaufaj swej Matce i idź za Nią

— Najświętsza Maryja Panna prowadzi swe dzieci do Ojca niebieskiego. Ukazuje drogę ku Niemu, otacza opieką i strzeże przed złem.

Niedziela II po Bożym Narodzeniu — 3 stycznia

Jedność rodzinna

Okres jak najbardziej nadaje się do rozpracowania tego zagadnienia. Bóg Ojciec wysłał Syna swego na ziemię. Syn przychodzi pojednać nas z Ojcem. Słowo Ciałem się staje. Rodzi się z Maryi Dziewicy, wzrasta i wychowuje się w rodzinie nazaretańskiej. Bóg objawia się ludziom w obrazie rodziny. Syn mówi o ojcostwie Bożym, staje się naszym Bratem, aby i nam przywrócić prawa dziecięctwa Bożego. Bóg Ojciec daje Synowi swemu Matkę i Opiekuna, aby nie był samotny na ziemi i miał rodzinę. Dla każdej rodziny źródłem siły i mocy, wierności, miłości, pokoju i jedności jest sam Bóg. „Rodzina Bogiem silna”!

Zadaniem tego okresu jest: Troska o wspólnotę rodzinną, miłość i wierność małżeńską, poczucie odpowiedzialności ojca za rodzinę, większą troskliwość matki o dzieci, męża o dom, miłość i szacunek, wdzięczność i pomoc dzieci dla rodziców. Zgoda, jedność i nawiązanie poprawnych stosunków z członkami dalszej rodziny.

Uroczystość Objawienia Pańskiego — 6 stycznia

Bóg Ojciec przez Pana Jezusa objawia wszystkim ludziom swą przyjaźń

1. Pan Bóg kochającym Ojcem dla wszystkich ludzi

— Bóg Ojciec daje się poznać przez Jezusa Przyjaciela. Kiedyś Pan Bóg wydawał się ludziom straszny, dziś jest nam bliski.

2. Wzajemna przyjaźń między ludźmi prowadzi ich do Boga

— Najbardziej potrzeba dziś światu prawdziwej przyjaźni. Gdy nie ma jej w sercu, ludzie odchodzą od Boga.

3. Prosimy Cię Ojcze, o przyjaźń

— Prosimy Ojca Niebieskiego przez Pana Jezusa, który objawił ludziom swą przyjaźń, o prawdziwą przyjaźń między ludźmi: białymi, czarnymi, żółtymi, czerwonoskórymi, wierzącymi i niewierzącymi, biednymi i bogatymi, prostymi i uczonymi, chorymi i zdrowymi.

Święto Chrztu Pana Jezusa — 10 stycznia

Idziemy z Chrystusem

1. Bóg człowieka nie pozostawia nigdy w ciemnościach.
 - Pan Bóg daje zawsze światło, drogowskaz, który wskazuje nam drogę. Św. Jan Chrzciciel — ostatni drogowskaz Starego Testamentu — nawołuje wszystkich ludzi do pokuty, aby przygotować serca ich na przyjście Chrystusa Pana; jako herold wszystkim obwieszcza: „Oto Baranek Boży, który gładzi grzechy świata” (J 1,29).
2. Chrystus drogą do nieba
 - Pan Jezus przez trzy lata wskazywał na Siebie jako na jedyną i pewną drogę do zbawienia: „Jam jest Droga, Prawda i Życie”. Chrystus pragnie i czeka, abyśmy poszli za nim, drogą którą nam wskazuje.
3. Pójść za Chrystusem
 - Iść za Chrystusem — to w Niego wierzyć, to o Nim myśleć, to wypełniać dobrze swoje codzienne obowiązki, to pobożnie i często przyjmować Komunię św. „Bo tu na ziemi nie mamy trwałej ojczyzny, lecz poszukujemy tej, która ma nadejść” (Św. Paweł).

Niedziela II w ciągu roku — 17 stycznia

Tydzień Ekumeniczny

Niedziela III w ciągu roku — 24 stycznia

Pismo Święte jako Słowo Boże uczy nas żyć i poznawać prawdę

1. Słowo, używane w mowie potocznej, pomaga i ułatwia nam wzajemnie się poznawać, przekazywać sobie nawzajem uczucia przyjaźni, szlachetności i prawdy oraz zbliżać nas ku sobie jako członków rodziny ludzkiej.
2. Bóg od początku posługiwał się Słowem
 - Pan Bóg posługiwał się Słowem, by przekazywać ludziom swoje odwieczne prawdy, by przekonywać ludzi o swojej miłości, by pomóc ludziom coraz lepiej siebie poznać.
 - Lud Boży Starego Przymierza szacunkiem i czcią otaczał przekazywane Słowo Boże.
 - Jezus Chrystus pogłębia odwieczne wartości Słowa Bożego i uzupełnia je przez radosne głoszenie swojej Ewangelii.
 - Lud Nowego Przymierza czerpie z wartości Słowa Bożego, uzupełnionego Ewangelią Chrystusa, wspierany natchnieniami Ducha Świętego zgodnie i harmonijnie wciela je w życie społeczne.
3. Jako Lud Boży staramy się nie tylko poznać Pismo św. i Tradycję, lecz tymi prawdami żyć na codzien.
 - Chcemy swoją religijność kształtować nie tylko na praktycie codziennych modlitw, ćwiczeń duchownych, ale przede wszystkim na systematycznym i pilnym poznawaniu Pisma św., Jego rozważaniu i zastosowaniu Jego zasad w codziennym naszym postępowaniu.

Niedziela IV w ciągu roku — 31 stycznia

Obdarowani miłością

1. Żyjemy dzięki Bożej miłości
 - „Kocham dzieci” — mówi Pan, Przyjaciel dzieci (por. Mk 10,13-15). Życie nasze jest historią miłości („gdyby Bóg nie kochał

nas, świat by jeszcze dziś nie istniał"). W sercu dziecka jest niezatarty obraz Boga (to dar Bożej miłości).

2. Kroczymy po wytyczonej przez Boga drodze miłości
 - Nie możemy się więc zatrzymywać, żeby „spoglądać wstecz”. Musimy ciągle na nowo rosnąć i bogacić się w miłość. Miłość jako dar jest nadanym przez Boga zadaniem życia każdego dziecka. Jednakże trudne są wymagania miłości (por. 1 Kor 13,4-13). Miłość niesie dziecko ku Bogu i stanowi ostateczną pełnię życia w niebie. Miłość jest również „zapatrzeniem się” w bliźniego, jest troską o zjednoczenie bliźniego z Panem.
3. Każde dziecko kocha Boga.
 - Ponieważ Bóg jest nieskończenie dobry i godzien miłości. Bóg jest całą radością i szczęściem dziecka na tym świecie i w wieczności. „Dobro moim jest być przy Bogu” — śpiewamy w psalmach. Wszakże każde dziecko Boże kocha również wszystkich ludzi jako swych braci, w których jest także obraz Boga. Iść przez świat śladami Boga-Miłości, czyli trzeba „być miłością”.

Niedziela V w ciągu roku — 7 lutego

Jesteśmy posłani

1. „Oto ja, pošlij mnie” (Iz 6,8)
 - ⊕ Wśród społeczności Ludu Bożego, zarówno Starego jak i Nowego Przymierza, zawsze Pan Bóg „powoływał” i „posyłał” — podać przykłady (por. czytania mszalne)!
2. Dzieci powołane i posłane
 - Dzieci są posłane do apostołowania na mocy wszczępienia przez Chrztst św. w Chrystusie i na mocy Ducha Świętego przez Bierzmowanie (por. DA,2), ale owocność apostołstwa dzieci zależy od ich żywotnego zjednoczenia z Chrystusem.
3. Oddajemy się swemu posłannictwu
 - Dzieci apostołują w domu, w kościele, w szkole, na katechizacji, na ulicy, w czasie zabawy przez dawanie dobrego przykładu przez dobre słowo, przez dobre uczynki.

Niedziela VI w ciągu roku — 14 lutego

Budujemy wszystko na Bogu

1. Budowanie planów życia na wartościach tylko ziemskich jest zawodne.
 - Modne są dziś różne planowania. Plan życia. Nie wystarczy budować na wartościach doczesnych, potrzeba i wartości duchowych, Bożych.
2. Budowanie na Bogu prowadzi do Królestwa wiecznego — do nieba.
 - Pan Jezus dał początek budowania Królestwa Bożego. Kto wypełnia naukę Pana Jezusa i staje się lepszym w życiu, buduje Królestwo Boże na ziemi, by w przyszłości osiągnąć Królestwo Niebieskie.
3. Budujemy wszystko na Bogu
 - Dzieci starają się o rzetelne oparcie wewnętrzne na Bogu, który zapewnia przez Chrystusa niezastąpione zabezpieczenie na życie doczesne (Ewangelia).

Niedziela VII w ciągu roku — 21 lutego
Temat dowolny

III. Okres Wielkiego Postu

Niedziela I Wielkiego Postu — 28 lutego

Razem z Panem Jezusem walczymy ze złem

1. Pan Jezus walczy ze złem
— Poszcząc na pustyni dał nam Pan Jezus przykład postu i umartwienia. Pozwolił wtedy, by szatan Go kusił, bo chciał nauczyć nas, jak mamy zwalczać pokusy.
2. Pan Jezus wzywa nas do walki ze złem
— Czy chcemy walczyć? Z czego się poprawimy? Można omówić wady dziecięce, nawiązując do aktualnych potrzeb dzieci.
3. Służymy swemu Panu
— przez wzrastanie w łasce u Boga i u ludzi od lat najmłodszych. Odwracamy się od złych czynów, walczymy z pokusami i staramy się dobrze czynić, by w ten sposób służyć Panu Bogu.

Niedziela II Wielkiego Postu — 7 marca

Wielkopostna akcja trzeźwości

Niedziela III Wielkiego Postu — 14 marca

Powrót do przyjaźni z Bogiem

1. Bez Boga wysiłek jest daremny
— Mit o Syzyfie wymownym przykładem słabości człowieka. Bez Boga wysiłek jest daremny. Największą przeszkodą ludzkich wysiłków jest grzech. Grzech hamuje, niszczy.
2. Pan Bóg troszczy się o dzieci, aby nie oddalały się od Niego
— Przyjaźń z Panem Bogiem przynosi człowiekowi radość, pomyślność, dobro.
— Dzieje Izraelitów są przykładem jak brak przyjaźni z Bogiem powoduje spustoszenie (powrót do bałwochwalstwa osłabił Izraelitów przed wrogami, przegrywali wojny).
— Pan Bóg chce, byśmy wracali do przyjaźni z Nim (waż miedziany, grzech Dawida i jego pokuta).
— Pan Bóg cierpliwie czeka na przyjaźń dziecka, które zgrzeszyło. W ostatniej chwili przed śmiercią Pan Bóg może ułatwić nam przyjaźń, jak łotrowi, który — będąc złym — zdobył się na chwilę pokuty, miłości, powrotu do Boga.
3. Całe życie trzeba dążyć do przyjaźni z Bogiem
— Nie wystarczy jedna chwila przyjaźni z Panem Bogiem. Całe życie trzeba dążyć do tej przyjaźni. Kto się oddalił, musi wrócić do Pana Boga, jak wraca zły syn do ojca czy zła córka do matki.

Niedziela IV Wielkiego Postu — 21 marca

Jedność z Bogiem

Czas osobistego pojednania i zjednoczenia z Bogiem. Dążenie wspólnego człowieka do osiągnięcia wewnętrznej jedności i wolności. Potrzeba integracji osobowości. Tak często ludzie są inni w domu, inni w

pracy, inni w kościele, inni na ulicy. Własnymi siłami nie można osiągnąć prawdziwej wewnętrznej jedności. Tylko człowiek pojednany z Bogiem zdolny jest do tego, aby naprawdę być sobą zawsze, w każdej sytuacji. Wypracowanie wyraźnej, zdecydowanej postawy wewnętrznej, katolickiego stylu życia. Być sobą, nie być dwulicowym. „Nikt nie może dwom panom służyć” (Mt 6,24). Pojednanie z Bogiem w spowiedzi Wielkanocnej.

Niedziela V Wielkiego Postu — 28 marca

Precz z niewolnictwem grzechu

1. Nikt nie lubi niewoli

— Nawet zając chce uwolnić się od siideł. Ludzie znajdujący się w niewoli, próbują z niej uciec. Izraelici w Egipcie przebywali w niewoli. Sami nie mogli uwolnić się. Dopiero Pan Bóg pomógł im, karząc Egipcjan. Najgorszą niewolą jest grzech, który jak wielkie sidła trzyma nas.

2. Pan Jezus walczył z niewolnictwem grzechu

— Często mówił grzesznikom: idź i nie grzesz więcej!

— Pan Jezus wyzwała nas od grzechu (daje łaskę — pomoc). Pan Jezus „odkupił” nas od szatana (byliśmy w niewoli, a Pan Jezus śmiercią swoją zapłacił za wyzwolenie nasze).

3. Nie bądź niewolnikiem grzechu!

— Dawniej były zakony od wykupu niewolników. Większą radość sprawić można Panu Jezusowi uwalniając się od grzechu. Bądź wolnym dzieckiem Bożym.

Niedziela Palmowa Męki Pańskiej — 4 kwietnia

Czytanie Męki Pańskiej

IV. Okres Wielkanocny

Wielkanoc — 11 kwietnia

Pusty grób dla wrogów, Żywy Chrystus dla przyjaciół

1. Wielkanoc w Palestynie

— Ci, którzy popełnili bogobójstwo, zobaczyli pusty grób. Wrogom Chrystusa nie pokazał swojej tajemnicy Zmartwychwstania. Żywy Chrystus dla przyjaciół.

2. Pan Jezus ukazuje się tym, którzy Go kochają

— Pan Jezus udowadnia, że wszystko, co mówił, jest prawdą. Warto przyjaźnić się z Chrystusem, bo Chrystus ma moc życia nieśmiertelnego. Chrystus żąda wiary w Siebie.

3. Czy w tobie też się ukazał Jezus?

— Czy zrobiłeś miejsce, aby do Ciebie mógł przyjść? Do przyjaciół przychodzi chętnie i serdecznie. Postępuj tak, jakbyś ciągle był z Chrystusem wiecznie żywym.

Poniedziałek Wielkanocny — 12 kwietnia

„Pan rzeczywiście zmartwychwstał” (Łk 24,24).

1. Pan Jezus pozwala nam marzyć o wiecznym życiu

— Czy nie cieszyłbyś się, gdyby nie było śmierci. Ciągłe byś żył. Marzyć o wiecznym życiu. Pan Jezus pozwala nam marzyć o

wiecznym życiu! Sam Zmartwychwstał i obiecał nam zmartwychwstanie, bo Pan Jezus jest Panem życia i śmierci. Nikt nie ma władzy tej, tylko On. Niektórzy Izraelici nie chcieli utracić swojej władzy nad ziemią, dlatego nie wierzyli w Zmartwychwstanie Pana Jezusa, rozgłaszali fałszywe wiadomości.

2. Pan Jezus rzeczywiście Zmartwychwstał
— Cieszymy się z tego powodu, że posiadamy Pana Życia. Jest Panem wszelkiego Życia: życia roślin, zwierząt, ludzi.
3. Módlmy się do Pana Życia
— Warto modlić się do Pana Życia, prosić Go o życie wieczne w niebie.

Niedziela II Wielkanocy — 18 kwietnia

Temat dowolny

Niedziela III Wielkanocy — 25 kwietnia

Boży dalszy ciąg

1. Dalszy ciąg
— „D. c.”) — to słowa zapowiadające w książkach dalszy ciąg. Albo w gazecie, że nastąpi dalszy ciąg czegoś. Pan Jezus też zostawił dalszy ciąg po Zmartwychwstaniu.
2. My sami mamy dorobić dalszy ciąg Ewangelii w naszym życiu.
— Jak Apostołowie mamy wypełnić polecenie Pana Jezusa z poświęceniem i ochotą. Szczególnie mamy wypełniać przykazanie miłości na podobieństwo Chrystusa.
3. Pan Jezus liczy na naszą samodzielność
— Co będzie „d. c.” dzisiejszej niedzieli? Czy potraficie zapamiętać słowa Ewangelii, Lekcji, słowo Boże? Pan Jezus liczy na was. Otrzymańcie Boże macie podtrzymywać wytrwałością.

Niedziela IV Wielkanocy — 2 maja

Tydzień powołań

Święto Matki Bożej Królowej Polski — 3maja

Temat według wskazań Komisji Maryjnej Episkopatu

Niedziela V Wielkanocy — 9 maja

Potęga miłości

1. Cała historia świata i zbawienia świadczy o potężnej miłości
— Potęga, wielkość miłości Boga do ludzi ukazuje się w tajemnicy paschalnej, tj. w męce, śmierci i zmartwychwstaniu Chrystusa. Pan Jezus oddając i ofiarując swoje życie za ludzi stał się największą miłością. Konsekwentnie domaga się w swojej nauce od tych, co w Niego wierzą, realizacji w życiu codziennym przykazania miłości.
2. „Nowe przykazanie” jako znak rozpoznawczy przynależności do kościoła.
— Pan Jezus daje nam „nowe przykazanie”. Jeśli jako dziecko Boże chcesz być doskonałym członkiem Kościoła, musisz uczynić to „nowe przykazanie” podstawową zasadą życia. Jeśli chcesz żarliwie pracować nad rozwojem Królestwa Bożego w sobie i swoim otoczeniu, musisz czerpać moce do tego apostołstwa z

miłości (Lekcja I). Jeśli będziesz apostołem miłości, będziesz miał swój udział w ostatecznym wypełnianiu się posłannictwa miłości w świecie (Lekcja II).

3. Mieć w sercu miłość

- Jeśli będziesz miał w sercu miłość, rozpoznasz liczne dowody objawiającej się miłości Bożej. Bóg pragnie przez naszą miłość przedłużać działanie Jego potężnej Miłości.

Niedziela VI Wielkanocy — 16 maja

Jedność z Kościołem i w Kościele (Ekumenizm)

Czas zjednoczenia z Chrystusem żyjącym w Kościele. Sobór Watykański II postanawia, że na całym Ludzie Bożym spoczywa odpowiedzialność za Kościół. U podstaw należycie rozumianej odpowiedzialności leży dążenie do jednoczenia, a nie dzielenia. Jedność z Kościołem św., ze swoim Biskupem, proboszczem i kapłanami, zgoda i współdziałanie z rodziną parafialną. Modlitwa o wewnętrzną jedność w Kościele, o jedność Biskupów i Kapłanów z Ojcem św. i między sobą.

W tym okresie przypada święto Bożego Ciała. Komunia św. w duchu jedności Mistycznego Ciała Chrystusa. A także święto Serca Bożego, które jest „Królem i zjednoczeniem serc wszystkich”.

Dążenie do jedności i zgody ekumenicznej ze wszystkimi wspólnotami chrześcijańskimi, z wierzącymi w Boga i z wszystkimi ludźmi dobrej woli. Modlitwa o powrót do Kościoła Braci odłączonych. Przebaczenie i modlitwa za nieprzyjaciół Kościoła.

Uroczystość Wniebowstąpienia Pańskiego — 20 maja

Z niewoli grzechu do życia w miłości

1. Pan Jezus wstępuje do nieba

- Dzisiejsza liturgia Słowa krótko opisuje fakt Wniebowstąpienia Pana Jezusa. Głębsze uzasadnienie uwielbienia człowieczeństwa Chrystusa Pana podaje św. Paweł (Flp 2,6-11).

2. Pan Jezus osiągnął pełnię chwały przez wypełnienie woli Ojca.

- Pan Jezus osiągnął niebo — pełnię chwały — dzięki wypełnianiu w doskonały sposób woli Ojca z miłości ku Niemu. Odtąd każdy zjednoczony z uwielbionym Chrystusem, zachowuje przykazania, spełnia wolę Ojca, uwalnia się z niewoli grzechu i staje się dzieckiem światłości (Ewangelia). Żyjąc jako dziecko Bóże daje świadectwo swojej miłości do Boga. Jaka jest do tego droga? Poznanie, pogłębianie Słowa Bożego, życie sakramentalne i czynna miłość służebna i ofiarna.

3. Nasz udział w tej chwale

- Radość z chwały uwielbionego Chrystusa, jaką przeżywamy w świątecznej liturgii, jest zapoczątkowaniem naszego udziału w tej chwale. Im bardziej przenika nas miłość Chrystusa, tym bliżej jesteśmy Boga, który pragnie być z nami już tu na ziemi (zilustrować to przykładem).

Niedziela VII Wielkanocy — 23 maja

Międzynarodowy Dzień Środków Oddziaływania Społecznego

Zesłanie Ducha Świętego — 30 maja

Duch miłości Chrystusowej w nas

1. Zesłanie Ducha Świętego budzi w nas miłe uczucia

- Nie tylko Boże Narodzenie i Wielkanoc, ale także i Zesłanie Ducha Świętego budzi w nas miłe uczucia i refleksje. W roku liturgicznym tajemnica Wcielenia i Odkupienia jest przygotowaniem do tajemnicy Zesłania Ducha Świętego, którego działalność trwać będzie do końca wieków.
- 2. Działanie Ducha Świętego i dzisiaj
 - Od dnia Zesłania Ducha Świętego w Kościele Chrystusowym działa Duch Święty, rozlewając w Nim niezliczone moce Miłości Bożej (lekcja II). Ustawicznie bowiem dokonuje się tajemnica uświęcania dusz ludzkich przez łaski i dary Ducha Świętego.
- 3. Nasze uczestnictwo w wartościach Bożych
 - Przez działanie Ducha Świętego uczestniczymy i dzisiaj w wartościach Bożych: w mądrości przez wiedzę, w wszechmocy przez opanowanie przyrody, w odczuciu piękna przez działalność artystyczną. A Chrystus uczy nas najważniejszego: udziału w Miłości Bożej.

Poniedziałek po Zesłaniu Ducha Świętego — 31 maja

Przykazania i miłość

1. Błogosławieństwo Prawa Bożego — przykazań
 - W życiu codziennym często odczuwa się przykazania Boże jako ciężar, a wolność pojmuje się jako swawolę. Sens i błogosławieństwo Prawa Bożego może najlepiej zrozumieć ten, kto poznaje Boga jako miłość (1 J 4,16) i sam miłuje (J 15,10).
2. Chrystus najlepiej zna miłość
 - Dlatego mówi: „Nie przyszedłem, by znieść Zakon, ale go wypełnić” (Mt 5,17). Wypełnienie Zakonu — przykazań uważa za znak miłości i wewnętrznej wolności, która nie ma nic wspólnego z szkodliwą swawolą.
3. Życie dziecka zgodne z przykazaniami Bożymi
 - Życie każdego dziecka zgodne z przykazaniami Bożymi ma być odpowiedzią na rozlaną w naszych sercach miłość Chrystusa, która urzeka i pociąga. Dlatego w duchu tej miłości należy sobie postawić dziś pytanie: Co mogę jeszcze uczynić dla miłości Pana?

V. Okres w ciągu roku

Uroczystość Trójcy Przenajświętszej — 6 czerwca

Tajemnica Trójcy Świętej

1. Są tajemnice
 - Człowiek dziś dumny z osiągnięć naukowych nie lubi słowa: tajemnica. Przekonany jest, że pozna wszystkie tajniki przyrody. Jest jednak różnie, np. elektryczność dla przeciętnego użytkownika pozostaje jeszcze tajemnicą. W życiu wiary mówimy też o tajemnicach, z których czerpiemy światło i życie, chociaż ich jeszcze niezgłęбилиśmy. Tajemnica wiary nigdy nie została zgłębiona całkowicie.
2. Tajemnica Trójcy Świętej
 - Pan Bóg nie wahał się objawić ludziom największej Tajemnicy

Trójcy Świętej, a obawili ją przez dzieła stworzone dla człowieka. Dzieła Trzech Osób Boskich (stworzenie, odkupienie, uświęcenie przez miłość) są od początku zgodne ze sobą, choć dopełniają się stopniowo w czasie (Lekcja I i II, Ewangelia). Ojciec działa przez Syna w Duchu Miłości.

3. Wyróżnienie dla człowieka

— Jest to wielkie wyróżnienie dla człowieka, że może swoim umysłem poznać i sercem ogarnąć Boga. Tajemnicę Boga Trójjedynego może poznać człowiek jedynie przez miłość (Lekcja II).

Uroczystość Bożego Ciała — 10 czerwca

Eucharystia Znakiem udzielającej się miłości

1. Znaki udzielające się w życiu

— Rzeczy nadzwyczajne dzielą się i dokonują się nieraz bardzo prosto i zwyczajnie, oczywiście pod warunkiem, że ktoś ma coś nadzwyczajnego do powiedzenia. Ludzie często zalecają rzeczy bardzo mizerne w nadzwyczajnej oprawie (reklama, propaganda).

2. Znak udzielającej się miłości

— W życiu i działalności Pana Jezusa wszystko było proste, zwyczajne. Jako znak udzielania się nam ludziom wybrał Pan Jezus ofiarę Melchizedecha (Lekcja I, psalm), nadając mu nową wartość. Uczta, której składnikiem jest pokarm (chleb i wino), stała się znakiem udzielającej się Miłości, byśmy życie mieli na wieki (Lekcja II, Ewangelia).

3. Czy przyjmuję ten znak?

— Każde przyjęcie Eucharystii ożywia w nas wspomnienie Ofiary Pana Jezusa jako ożywiającego źródła nowego życia i zaczątku naszej przemiany.

Niedziela XI w ciągu roku — 13 czerwca

Temat dowolny

Niedziela XII w ciągu roku — 20 czerwca

Ofiara w życiu dziecka chrześcijańskiego

1. Plan wakacyjny

— Nie mogę być wszędzie. Muszę więc „skreślać” i rezygnować z wielu rzeczy. I tak jest ze wszystkim. Muszę rezygnować z wielu rzeczy, kiedy coś wybieram. To jest ofiara.

2. W służbie Bożej ofiara ma wielkie znaczenie

— Pan Bóg wychowywał ludzi do ofiary. W Starym Przymierzu musieli składać różne rzeczy na ofiarę. Ale prorocy uczyli, że to są ofiary mało wartościowe, bo najlepszą ofiarą będzie ofiara Zbawiciela. Tą Ofiarą jest Msza święta.

3. Moje włączenie się w Ofiarę Mszy świętej

— Ja mogę się w nią włączyć: przychodząc na Mszę św. modłę się, słucham Słowa Bożego i dołączam swoje ofiary do Ofiary Pana Jezusa. Co mogę dzisiaj ofiarować?

Niedziela XIII w ciągu roku — 27 czerwca

Pan Bóg powołuje człowieka

1. Powołanie do wojska

— Każdego roku otrzymują niektórzy powołanie do wojska. Żołnierz jest potrzebny do pilnowania i obrony kraju, ale po 2 względnie 3 latach wraca do domu.

2. Pan Bóg powołuje wszystkich ludzi

— Pan Bóg powołuje do swej służby wszystkich ludzi na zawsze. To zaszczytne powołanie, bo kto służy Panu Bogu, jest dobrym człowiekiem i dostanie się do nieba jako dziecko Boże. Mnie też powołał w dniu, kiedy zostałem ochrzczony.

3. Wielu powołuje Pan Bóg do specjalnej służby

— Tą specjalną służbą jest kapłaństwo lub służba w zakonie. Podziękuję za łaskę powołania do wiary i pomodłę się o poznanie czy jestem powołany do kapłaństwa lub zakonu.

Uroczystość świętych Apostołów Piotra i Pawła — 29 czerwca
Żywi świadkowie Pana Jezusa

1. Skąd to wiesz?

— Często stawiają ci to pytanie inni. Odpowiadasz: od rodziców, od nauczycieli, od kolegów. Wiarogodni świadkowie budzą zaufanie i poręczają prawdę. Naukę zdobywasz poprzez przekazywanie wiadomości.

2. Najważniejsza nauka o Bogu (nauka wiary)

— I tę naukę zdobywa się poprzez przekazywanie wiadomości, przez nauczanie: od Pana Jezusa, od Apostołów, od Kościoła św. (księża, rodzice, cała parafia). Świadkowie wiarogodni. Takimi byli św. Piotr i św. Paweł.

3. „I wy też jesteście świadkami” (J 15,27)

— Naszym zadaniem uczyć innych wiary Chrystusa dobrym słowem i przykładem. Czy jestem wiarogodnym świadkiem?

Niedziela XIV w ciągu roku — 4 lipca
Śluchajmy Słowa Bożego

1. Pan Bóg jest Prawdą najwyższą

— Dobry i prawdziwy Bóg zniżył się w swej miłości ku nam i objawił swoją prawdę przez patriarchów, proroków, a w Nowym Przymierzu przez Swojego Syna i przez Apostołów.

2. Liturgia Słowa Bożego

— Bóg posługując się kapłanem znowu zniżył się ku nam w Liturgii Słowa, w której przypomina nam Swoją prawdę zawartą w Piśmie św. Czytania mszalne zawierają wyjątki z Pisma świętego: Pierwszego Przymierza i Nowego Przymierza (Listy apostołskie i Ewangelia). Kapłan wyjaśnia nam Słowo Boże w kazaniu.

3. Dzieci Boże słuchają Słowa Bożego i strzegą go.

— Zawsze uważnie i chętnie będą słuchać Słowa Bożego, by utwierdzić się w wierze i w dobrym postępowaniu. Nigdy nie spóźnią się na Mszę św. Zapewnienie Pana Jezusa: „Błogosławieni, którzy słuchają Słowa Bożego i strzegą go”.

Niedziela XV w ciągu roku — 11 lipca
Jedność ze wszystkimi (powszechne braterstwo)

Czas nowych kontaktów z ludźmi (okres urlopów i wakacji). Pogłębianie świadomości, że stanowimy jedną Rodzinę Ludzką, w której nie ma ludzi obcych i obojętnych. Postawa życzliwości wobec każdego spotkanego człowieka, wyjście mu naprzeciw, przewycięzanie wrogości, obojętności i egoizmu. Wyrobienie postawy otwartej, przyjaznej, życzliwej i braterskiej.

Gotowość niesienia pomocy materialnej i duchowej każdemu człowiekowi.

Niedziela XVI w ciągu roku — 18 lipca

Rosnąć w znajomości Boga

1. Wiara religijna kształtuje się i dojrzewa
— Dziecko kształtuje się i rozwija. Wiara w sercu dziecka także stopniowo kształtuje się i rozwija. Nie wolno nam pozostawać maleńkim pod względem wiary.
2. Bóg umacnia naszą wiarę
— Dobry Bóg wiarę Abrahama (Lekcja I), wiarę Marii, siostry Marty (Ewangelia) i wiarę Pawła (Lekcja II) umacniał przez próby, doświadczenia i udręczenia.
3. Rosnąć w wierze
— Trzeba rosnąć w wierze przez coraz lepsze poznanie i pogłębianie wiary (uważne słuchanie Słowa Bożego, regularne uczęszczanie na katechizację w roku szkolnym, czytanie Pisma św., żywotów świętych).

Niedziela XVII w ciągu roku — 25 lipca

„Odpuść nam nasze winy . . .”

1. Niezmierzone miłosierdzie Boże
— Grzechy nasze i słabości nasze wołają o pomstę do nieba. Bóg dla wszystkich jest łaskawy. Daruje nam występki (Lekcja II). Jednym z warunków usprawiedliwienia jest stała modlitwa przebiegalna (Lekcja II).
2. Ratujemy się mocą modlitwy
— Pan Jezus dał modlącym się przyrzeczenie: „Proście a będzie wam dane” (Ewangelia). Oparci na tym przyrzeczeniu pielęgnujmy modlitwę żarliwie i wytrwale.
3. „Odpuść nam nasze winy . . .”
— Jesteśmy dziećmi Bożymi, dlatego wolno nam wołać i prosić Ojca Niebieskiego o łaskę przebaczenia.

Niedziela XVIII w ciągu roku — 1 sierpnia

Boży ład

1. Ludzie często robią porządk
— Popatrzmy na mieszkanie nasze, klasy, ulice, miasta, ogrody itp. Jak wyglądają, gdy w nich brak porządku, nieład, chaos. Ludzie często robią porządki, bo wtedy jest ładnie.
2. Porządek w duszy
— Dzieci z miłości ku Panu Bogu winny się troszczyć o porządek w duszy — o ład Boży, bo gdy go nie ma, rodzi się zło, słabości, upadki, grzechy. Pomocą w układaniu i utrzymaniu po-

rządku, ładu w duszy jest rachunek sumienia i częsta dobra Spowiedź święta.

3. Boży ład w świecie

- Zabezpieczone dziecko przez Chrystusa, mające ład Boży w duszy nie gubi się w uczynkach „dawnego człowieka”, mając nieporządku z Bogiem, ludźmi i sobą samym, lecz stara się być coraz bardziej obleczone w „nowego człowieka” w Chrystusie (lekcja II), by wnosić przez dobre czyny Boży ład w swoje otoczenie domowe, szkolne, koleżeńskie.

Niedziela XIX w ciągu roku — 8 sierpnia

Temat dowolny

Uroczystość Wniebowzięcia Najśw. Maryi Panny — 15 sierpnia

Wniebowzięta Maryja

1. Najdoskonalszy owoc odkupienia

- Maryjna wzięta do nieba jest pierwszą z tych, co należą do Chrystusa i zostali przyjęci z duszą i ciałem do Jego chwały u Ojca (Lekcja II).

2. Życie i postać Najśw. Maryi Panny zachętą dla nas

- Prosta niewiasta — Matką Syna Bożego
- Pokorna — Królową nieba i ziemi
- Błogosławiona między niewiastami — troskliwą, cichą służebnicą Boga i ludzi.

3. Zjednoczeni z Chrystusem przez Maryję

- Życie Matki Najśw. i Jej Wniebowzięcie jest zapoczątkowaną drogą do naszego wniebowzięcia. Dlatego winniśmy przez Matkę Najśw. zawsze być zjednoczeni z Chrystusem, m.i. przez prostotę, pokorę, troskliwą i cichą służbę Bogu i bliźniemu.

Niedziela XXI w ciągu roku — 22 sierpnia

Chrześcijanin wybrany przez Pana Boga

1. Wybór

- Często trzeba dokonać wyboru. Np. wybór do reprezentacyjnej drużyny na mecz: zaszczyt i odpowiedzialność (żebym tylko dobrze zagrał).

2. Pan Bóg wybrał nas

- Spośród miliardów ludzi na ziemi my jesteśmy katolikami, jesteśmy wybrani na dzieci Bożych: zaszczyt („podziwem dla święta, aniołów i ludzi” — 1 Kor 4,9) i odpowiedzialność (abym dobrze reprezentował Pana Boga na ziemi).

3. Czy dobrze reprezentuję Pana Boga

- Łaską wybrania zobowiązuję do świadczenia za Panem Jezusem „w duchu i prawdzie” (J 4,23) i uwielbienia Boga całym sercem i życiem. Czy moim postępowaniem dobrze reprezentuję Pana Boga?

Niedziela XXII w ciągu roku — 29 sierpnia

Pycha zamyka drogę do Boga — pokora otwiera

1. Ja wiem wszystko

- Nie lubimy pyszałka, który myśli, że wszystko wie; Biedny, bo

nie pozwala się pouczyć i wszystkich od siebie odtrąca (zamknięty w sobie jak ślimak w skorupie).

2. Nie chce słuchać Pana Boga

— Najgorzej u pyszałka to, że nie chce słuchać Pana Boga, nie chce słuchać nauki religii, bo on sam jest najmądrzejszy. I odchodzi od wiary; zamyka serce dla Boga; zamyka drogę do Ojca, którą nam wskazał Pan Jezus i kazał nią kroczyć przez życie tu na ziemi.

3. Jaki ja jestem?

— Starać się być pokornym i chętnie uczyć się religii i słuchać kazań, rekolekcji, misji, czytać książki religijne (i Pismo św.), aby coraz więcej się nauczyć o Panu Bogu (zwłaszcza w nadchodzącym nowym roku katechetycznym).

Niedziela XXIII w ciągu roku — 5 września

Modlitwa potrzebna, aby żyć w miłości z Bogiem

1. Każde dziecko chętnie rozmawia z rodzicami

— Mówi chętnie z nimi o wszystkim i nigdy się nie sprykrzy, bo kocha swoich rodziców. Zły byłby to znak, kiedy chodzi cicho i nic nie mówi.

2. Trzeba chętnie rozmawiać z Bogiem

Tak samo jak z rodzicami trzeba chętnie rozmawiać z Panem Bogiem o wszystkim: radzić się, prosić, dziękować, przepraszać, cieszyć się. Tak czynił Pan Jezus; często się modlił, że Apostołowie podziwiali. Pan Jezus nakazał, żeby zawsze się modlić. Kto się modli, ten coraz więcej kocha Pana Boga.

3. Będę się modlił stale

— Aby być zawsze w przyjaźni z Panem Jezusem, będę się stale modlić. Nie będzie dnia bez modlitwy. Usunę największą przeszkodę modlitwy i przyjaźni z Panem Jezusem: grzech.

Niedziela XXIV w ciągu roku — 12 września

Jedność współdziałania (Jedność społeczna)

Czas rozpoczynającej się na nowo pracy i nauki. Rzetelność w pracy. Być dobrym chrześcijaninem, to najpierw być porządnym człowiekiem, sumiennym, odpowiedzialnym, zdolnym do współdziałania z innymi. Wyrobinienie postawy społecznej. Współpraca nie cywilizacja, współdziałanie, a nie dążenie za wszelką cenę do zaspokojenia własnych ambicji. Szacunek dla pracy, dążeń i praw innych ludzi. Walka z zazdrością i warcholstwem.

Niedziela XXV w ciągu roku — 19 września

Nie bądź chciwy

1. To moje

— Często słyszymy słowa: to moje! Ubranie, buty, jedzenie, książki, zabawki... Każdy potrzebuje różne rzeczy do życia i nauki.

2. Ciągłe za mało

— Człowiek jest niezaspokojony i chciałby mieć zawsze więcej, a nie zważa, że innym brak (siostra chce modną sukienkę, a brat jest bez butów), że nie ma za co kupić. Gorzej jest jeszcze, gdy nie chce się z innymi podzielić.

3. Pan Jezus uczy nas umiarkowania
— Chrystus Pan sam ubogi uczy nas, jak poskramiać w sobie chciwość — dzielić się z innymi i zbierać sobie skarby w niebie.

Niedziela XXVI w ciągu roku — 26 września

O dobry obraz życia

1. Falszywy obraz życia
— Nawiazując do Lekcji I przedstawić dzieci niedobre — leniwe, łakome, nieposłuszne, nieobowiązkowe.
2. Prawdziwy, godny obraz życia człowieka
— Dziecko Boże podąża za sprawiedliwością, pobożnością, wiarą, miłością, wytrwałością, zachowuje przykazania, by zdobyć życie wieczne.
3. Troska dziecka o dobry obraz swego życia
— Zabiegać pilnie i cierpliwie o dobry obraz życia i to w oparciu o Pana Jezusa, który pokazał prawdziwy obraz życia dziecka, człowieka.

Niedziela XXVII w ciągu roku — 3 października

Tydzień Miłosierdzia

Niedziela XXVIII w ciągu roku — 10 października

Przez miłość do wiary

1. Bóg ukazuje ludziom łaskawość i miłość
— W Starym Przymierzu okazywał dobroć przez ludzi i znaki (Lekcja I), w Nowym Przymierzu zbliżył się do ludzi przez Pana Jezusa, Syna Swojego, który przeszedł przez ziemię wszystkim dobrze czyniąc i przez tę świadczącą miłość prowadził ludzi do wiary.
2. Bóg kocha i nas
— Kochający, wszechmocny i mądry Bóg stworzył nas, odkupił, uświęca i opiekuje się nami wszystkimi, tym samym przez okazywaną miłość doprowadza mnie, wszystkich do Siebie, do wiary, do uznania kochającego, wszechmocnego i mądrego Boga w Trójcy Świętej Jedyne.
3. Przymnóż nam miłości i wiary
— Na łaskawość i miłość Boga odpowiadamy naszą miłością i wiarą przez coraz serdeczniejszą łączność z Bogiem w myślach, słowach i w postępowaniu. Miłość i wiarę niech łaskawie raczy nam przymnożyć.

Niedziela XXIX w ciągu roku — 17 października

Dzień Modlitw

Niedziela XXX w ciągu roku — 24 października

Niedziela misyjna

Niedziela XXXI w ciągu roku — 31 października

„Człowiecze, wielkie jest twoje imię”

1. Na czym polega godność ludzka?
— Człowiek jest stworzeniem Bożym: Bóg dał człowiekowi ciało i duszę. Dzięki duszy człowiek jest obrazem Boga. Jest dzieckiem Bożym.

2. Pan Jezus cenil wysoko godność ludzką
 - Chrystus Pan zachował i pogłębiał w sobie godność przyjętego człowieczeństwa. Pan Jezus jak mógł ratował godność ludzką u innych (Ewangelia). Przyjście na ziemię i cała działalność Pana Jezusa była podjęta z miłości ku ludziom dobrym i grzesznym, chorym i zdrowym, prostym i uczonym, starszym i dzieciom, bogatym i biednym. Pan Jezus szukał drogi do wszystkich. Wysoko cenil godność człowieka.
3. Szanuj godność swoją i drugiego człowieka
 - Pomyśl, jak wielkim dziełem Boga jesteś! Jak piękne ciało, jak doskonała dusza. „Człowiecze, wielkie jest twoje imię” (Tertulian). Dbaj o swoje ciało, o swoją duszę. Ale trzeba też szanować każdego człowieka. Okazywać drugiemu swoje dobre serce i służyć przez dobre uczynki. To jest owocem miłości.

Uroczystość Wszystkich Świętych — 1 listopada

Dzieci Boże dążą do świętości

1. Bóg jest Święty
 - Kocha dobro, czystość, szlachetność, piękność, a nienawidzi zła i grzechu. Bóg jest Święty. Dar świętości może dać człowiekowi i udziela go głównie przez Sakramenty święte i modlitwę.
2. Powinniśmy być świętymi
 - W Starym Przymierzu spotykamy nakaz Boży: „Ja jestem Pan, Bóg wasz: świętymi bądźcie, bom ja święty jest” (Kpł 11,14). W Nowym Przymierzu słyszymy: „Bądźcie wy tedy doskonali, jako i Ojciec wasz niebieski doskonały jest” (Mt 5,48). Każdy więc powinien z dnia na dzień coraz bardziej się uświęcać w warunkach swego życia, pośród swoich obowiązków dziecięcych. Niech odżyje w nas obraz Boży.
3. Czy ja dążę do świętości?
 - Korzystać trzeba z środków łaski i rzetelnie pracować nad sobą, przyjmując wszystko z ręki Ojca Niebieskiego, współdziałając z wolą Bożą oraz ujawniając tę miłość, którą Bóg świat umiłował (KK 41).

Niedziela XXXII w ciągu roku — 7 listopada

Ku zmartwychwstaniu w Panu

1. Każdy powołany jest do życia wiecznego przez śmierć
 - Wszyscy ludzie muszą umrzeć. Człowiek dochodzi do życia wiecznego przez śmierć i zmartwychwstanie. „Nie śmierć mnie zabiera, ale dobry Bóg” (św. Teresa od Dzieciątka Jezus). Wyrok o wieczności zapada nie w ostatniej chwili życia, ale przez całe życie. „Memento vivere”.
2. Zmartwychwstaną wszyscy
 - Pan Jezus jest Zmartwychwstaniem i Życiem dla wszystkich, którzy w Niego wierzą (J 11,25). Każdy z nas zmartwychwstanie na końcu świata, jednak niejednakowy los czeka wszystkich. Pan Jezus twierdzi, że ci, którzy dobrze czynili, wstaną do życia, a którzy źle postępowali, zmartwychwstaną na sąd (J 5,29).
3. Bądź więc zawsze gotów!
 - Podejmij szczęśliwe dla wieczności zadanie ku zmartwychwstaniu w Panu i pomyśl, że śmierć może zaskoczyć i dzieci. Czu-

wajcie więc i módlcie się (Ewangelia), abyście zawsze były gotowe.

Niedziela XXXIII w ciągu roku — 14 listopada

Temat dowolny

Uroczystość Chrystusa Króla — 21 listopada

Jezusowe Królestwo

1. Pan Jezus Królem
 - Dawid król obrazem Chrystusa Króla (Lekcja I). Już prorocy widzieli w Chrystusie przyszłego wielkiego Króla (Ps 2,7-8; Ps 71,8). Na wielkość i wzniosłość Królestwa Jezusowego wskazuje również anioł w chwili Zwiastowania (Łk 1,32-33).
2. Pan Jezus ustanowił Swoje Królestwo przez Swoją Ofiarę Miłości
 - Bóg Ojciec namaścił Jezusa — Syna Swego na Króla wszechświata, dla którego i przez którego wszystko zostało stworzone (Lekcja II). Chrystus Król ustanowił swoje Królestwo na ziemi przez swą Ofiarę, złożoną na krzyżu (Ewangelia).
3. Dzieci Boże chętnie wyrażają swoją przynależność do Chrystusa Króla
 - Udział we Mszy św. niedzielnej, świątecznej (III przykazanie) oraz wtedy, gdy czas na to pozwoli to znak przynależności do Chrystusa Króla. Dzieci Boże biorą udział we Mszy św. świadomie, pobożnie i czynnie, ucząc się samych siebie składać w ofierze i za pośrednictwem Chrystusa Króla z każdym dniem doskonalić się w zjednoczeniu z Bogiem i wzajemnie ze sobą (por. KL,48).

NAUKI STANOWE DLA RODZICÓW RODZINA — DROGA DZIECKA DO CHRYSZTUSA

Wprowadzenie

Hasłem tegorocznego programu kaznodziejskiego są słowa Chrystusa: „Jam jest droga, prawda i życie”. Słowo kierowane do rodziców implikuje uwzględnienie ich podstawowego **zadania**: wspieranie rozwoju swych dzieci, by stawały się coraz pełniej dziećmi Bożymi. Cała działalność wychowawcza rodziców ma takie właśnie ukierunkowanie: dzieci winny coraz pewniej i z coraz większą świadomością wkroczać na drogę, którą jest Chrystus.

Dla dzieci i młodzieży, znajdującej się w sytuacji rozwoju ich osobowości, rodzina stanowi tego rozwoju konieczne środowisko. Rodzice chrześcijańscy winni zatem mieć **świadomość**, że ich dom rodzinny jest nieodzownym środowiskiem dla religijnego kształtowania dzieci: poza nim tylko z wielką trudnością mogłyby się zdobyć na udzielenie pełnej i szczerzej odpowiedzi na zbawcze wezwanie Boże.

Tegoroczny cykl nauk stanowych pragnie przypomnieć rodzicom to zadanie, ożywić tę świadomość. Pragnie także im ukazać, że ich dom rodzinny winien stanowić **drogę**, na której ich dzieci mają spotkać się z Chrystusem — Drogą. W środowisku rodzinnym dziecko ma przystać do Chrystusa całym sercem, na całe życie, ze wszystkimi konsekwencjami życiowymi. W rodzinie przede wszystkim dokonuje się rozwój i dojrzwienie wiary. Dokonuje się zaś przez wytrwałe i systematyczne wysiłki wychowawcze rodziców, z uwzględnieniem praw rozwoju, etapami.

Nauki stanowe pragną w swym wychowawczym oddziaływaniu na rodziców uwzględnić dwa aspekty: aspekt **naturalny** ze wszystkimi wartościami i dobrami (dom rodzinny, rozwój, wspólnota rodzinna, uszanowanie każdej indywidualności, naprawianie błędu) — i aspekt **nadprzyrodzony**, który buduje chrześcijańską osobowość (Chrystus jako Zbawiciel i centrum losu ludzkiego; związanie z Nim swego życia, pójścia za Nim).

Przeciwdziałając tak częstej postawie rozdziału między wiarą a życiem, nauki stanowe pragną ukazać rodzicom, że **jedna** jest droga chrześcijanina, obejmująca wszystkie wartości życiowe: naturalne podłoże zwykłej, codziennej egzystencji rodzinnej pada wezwanie Boże, które ma być wspólnie i w radości przyjęte.

T e m a t y

Grudzień: — DOM RODZINNY — DROGA DZIECKA DO CHRYSZTUSA

1. Motyw psychologiczny: pragnienie domu u każdego dziecka.
2. Chrześcijańska wizja: życie rodzinne jako powołanie życiowe.
3. Wychowanie: myśleć o innych i pragnąć ich dobra

Styczeń: — CIERPLIWE WSPIERANIE ROZWOJU

1. Rozwój psychiczny — według etapów
2. Główne etapy wzrostu w wierze
3. Rodzicielska współpraca i pomoc

Luty: — STAWIANIE WYMAGAŃ

1. Asceza codziennego życia
2. „Kto chce iść za mną...”
3. Nieodzowny warunek szczerości postawy religijnej

Marzec: — RADOŚĆ PRZYNALEŻENIA

1. Przynależenie do wspólnoty rodzinnej
2. Dziecko z innymi — w Kościele
3. „Gdzie są dwaj albo trzej...”

Kwiecień: — UMIEJĘTNOŚĆ WSPÓLŻYCIA Z INNYMI

1. Kształtowanie postaw współczesnych w rodzinie
2. Wspólnota Kościoła: „Abyście się wzajemnie miłowali”
3. Ojciec i matka prowadzą do miłości chrześcijańskiej

Maj: — BŁĄD MOŻE BYĆ NAPRAWIONY

1. Przewinienie i możliwość naprawy
2. Wprowadzamy dziecko w sens grzechu
3. Prowadzenie do Chrystusa przebacającego

Czerwiec: — PRZEZWYCIĘŻAMY TRUDNOŚCI

1. Rozumieć źródła trudności w działaniu wychowawczym
2. Trudności religijnego kształtowania
3. Cierpliwość i wytrwałość rodzicielska

Lipiec: — WARTOŚCI I WYBÓR

1. Konfliktowe sytuacje życiowe
2. Prowadzimy dzieci do opowiedzenia się za Chrystusem
3. Najwyższa wartość Dobrej Nowiny

Sierpień: — SZANUJEMY INDYWIDUALNOŚĆ NASZYCH DZIECI

1. Dostrzegamy i rozumiemy odrębności
2. Każde dziecko ma własną drogę do Boga
3. Jedność rodziny w różnorodności jej członków

Wrzesień: — SZEROKIE I WSPANIAŁE PERSPEKTYWY

1. Młodość zwrócona w przyszłość
2. Perspektywa chrześcijańska: cel ostateczny
3. Mądre wprowadzanie w tę prawdę

Październik: — UKAZUJEMY WŁAŚCIWĄ DROGĘ

1. Niewłaściwości wychowawcze stwarzają problemy
2. Właściwe ukazywanie prawd religijnych
3. „Pozwólcie dzieciom przyjść do mnie...”

Listopad: — WSPÓLNA WĘDRÓWKA

1. Wielka siła wzoru
2. Drogę do Chrystusa nie tylko wskazywać
3. Starania o wspólnotę duchową w rodzinie

NAUKI STANOWE DLA MŁODZIEŻY

NOWY CZŁOWIEK WEDŁUG WZORU CHRYSTUSOWEGO

Wprowadzenie

Podstawę moralności chrześcijańskiej stanowi miłość. — Pełnię tej miłości wobec Boga i człowieka przyniósł nam Chrystus. Zrealizował w swoim życiu. Pozostawił wzór doskonały. Młody chrześcijanin pragnący osiągnąć pełnię swego człowieczeństwa, do której jest zobowiązany z racji Chrztu św.: „Albowiem wolą Bożą jest uświęcenie wasze” (1 Tes 4,3), musi w oparciu o Chrystusa realizować nakaz ewangelicznej miłości na trzech terenach swego życia:

- a) w stosunku do Boga — Stwórcy;
- b) w stosunku do siebie samego;
- c) w stosunku do drugiego człowieka.

Na tych terenach młody człowiek przeżywa stopniowo wiele konfliktów szczególnie w związku ze zmieniającą się gwałtownie rzeczywistością współczesnego życia. Musi zrozumieć, że cała tajemnica człowieka i otaczającej go rzeczywistości wyjaśnia się nam w tajemnicy Słowa Wcielonego, w spotkaniu personalistycznym z historyczną osobą Chrystusa w Ewangeli: człowiekiem i Bogiem.

Cykl 12 nauk stawia sobie jako zadania, związane z bieżącym rokiem karnodziejskim następujące cele:

- a) ukazać Chrystusa, jako wzór doskonałości chrześcijańskiej;
- b) podać metody osiągnięcia pełnej doskonałości zbliżenia z Chrystusem, wypracowania „howego człowieka” wg Jego wzoru „Gaudium et spes” n. 22);
- c) wskazać zasadnicze niebezpieczeństwa zagrażające młodemu chrześcijaninowi w realizacji tego celu: od niego samego, od otaczającej rzeczywistości.

Główną pomocą będą tu postulaty rocznego programu „Społecznej Krucjaty Miłości” oraz dokumenty Vaticanum II.

Nota metodyczna

Każda konferencja uwzględniać będzie w swojej jednostce konstrukcyjnej wskazania Chrystusa: „Jam jest Droga, i Prawda i Żywot”.

P — Prawda: — nauka Chrystusa jako auctoritatywna prawda Boża, słowo Stwórcy skierowane do człowieka.

D — Droga: — wskazania ewangeliczne realizacji prawdy Bożej.

Ż — Życie — przystosowanie „Drogi”, czyli wskazań ewangelicznych do aktualnej sytuacji życia młodzieży, współczesności (D—Ż).

Podział nauk.

- I. Wstęp. **Program życia Bożego:** moralność oparta na prawie miłości (1 nauka).
- II. **Bóg-Ojciec:** poznanie nauki i prawdy o zobowiązaniach człowieka — względem Boga — Stwórcy (2 nauki).
- III. **Ja:** przeszkody do osiągnięcia pełni człowieczeństwa, trojaka pożądlivość (4 nauki).
- IV. **Drugi człowiek:** właściwe znalezienie się młodego chrześcijanina w rodzinie, poszanowanie zdrowia i życia ludzkiego, zagadnienie prawdy, miejsce młodego chrześcijanina we wspólnocie człowieczej — (4 nauki).
- V. **Zakończenie:** Właściwy obraz prawdziwego chrześcijanina (1 nauka).

T e m a t y

Grudzień: — CHRYSZTUS PEŁNIĄ CZŁOWIECZEŃSTWA (nowość Ewangelii)

- P — „Tak Bóg umiłował świat...”
D — „Miłość jeden ku drugiemu”
Ż — „Synaczkowie moi, miłujcie się wzajemnie”

Styczeń: — POSTAWA STWORZENIA WOBEC STWÓRCY (obowiązki człowieka wobec Boga)

- P — Bóg a człowiek:
a) stworzeni przez Boga
b) zrodzeni przez łaskę
D — Wdzięczni wobec Ojca (uzasadnić P)
Ż — Modlitwa, Msza św., liturgia, cześć Boża.

Luty: — ODWIECZNA PRAWDA

- P — Sens życia w odczytaniu Prawdy
D — „Filipie, kto zna mnie, zna i Ojca”
Ż — Obowiązek poznania Odwiecznej Prawdy.

Marzec: — CZŁOWIEK — OSOBA ODPOWIEDZIALNA

- P — „Niech mowa wasza będzie: tak-tak, nie-nie”
D — „Jam się na to narodził, aby dać świadectwo prawdzie”
Ż — Zawsze i wszędzie odpowiedzialni: za wiarę, słowa, myśli, działanie.

Kwiecień: — OD INSTYNKTU DO MIŁOŚCI (pożądlivość ciała)

- P — Mężczyzna i kobieta (cel seksu)
D — Poznanie
Ż — Samoopanowanie.

Maj: — CZY TYLKO BOGACTWO I PIENIĄDZ? (pożądlivość oczu)

- P — Konieczne, ale nieistotne — „Bogiem ich brzuch... skarbcie sobie skarby...”

- D — Zdobyć właściwej oceny dóbr materialnych
Z — Konieczność dokonywania ciągłego wyboru „Zawsze wybierać muszę...”

Czerwiec: — CZŁOWIEK NIE WYNOŚĄCY SIĘ

(pycha żywota)

- P — Wszyscy równi wobec Boga
D — „Przyszedł, aby służyć”
Z — W służbie drugiego człowieka.

Lipiec: — NAJBLIŻSZY DRUGI CZŁOWIEK

- P — Właściwa postawa wobec rodziców: konflikt pokoleń, wzajemne zaufanie.
D — Pojęcie posłuszeństwa: „I był im posłuszny”
Z — Od konfliktu do miłości: wojna i pokój.

Sierpień: — SZACUNEK WOBEC ZDROWIA I ŻYCIA

- P — Największy dar przyrodzony: życie.
D — Życie ziemskie drogą do wieczności.
Z — W służbie zdrowia i życia.

Wrzesień: — PRZEMAWIAJ JĘZYKIEM MIŁOŚCI

- P — Kłamstwo, krzywda
D — Odpowiedzialność: słowo — srebrem, milczenie złotem.
Z — Odwaga w przekazaniu myśli.

Październik: — RODZINA CZŁOWIECZA

- P — Stanowimy Lud Boży
D — Jedność w człowieku — we wspólnocie.
Z — Rodzina — naród — świat.

Listopad: — CZŁOWIEK W PEŁNI UKSZTAŁTOWANY

- P — Posiadający prawdę
D — Żyjący łaską
Z — Służąc człowiekowi żyjemy w Bogu.

**KAZANIA PIERWSZOPIĄTKOWE
PRZYJDŹ KRÓLESTWO TWOJE**

Wprowadzenie

Hasło ogólnie roku duszpasterskiego 1970/71 brzmi: „JAM JEST DROGA, PRAWDA I ŻYCIE”. Zdążamy do Ojca poprzez prawdę i miłość, które stanowią życie duszy. Naśladujemy Chrystusa. To dążenie nazywa się świętością i obowiązuje wszystkich chrześcijan.

Można więc powiedzieć, że w tym roku rozważać będziemy zasady ascezy chrześcijańskiej. Z tym ogólnym hasłem ściśle łączy się tematyka kazań pierwszopiątkowych, ujęta w słowa modlitwy Pańskiej „PRZYJDŹ KRÓLESTWO TWOJE”. Królestwo bowiem Boże w nas, to nic innego jak życie wewnętrzne kierowane zasadami Ewangelii.

W świetle więc nabożeństwa do Serca Jezusowego postaramy się przemyśleć najważniejsze zalecenia Ewangelii orientujące nas ku życiu wewnętrznemu.

Po zarysowaniu idei Królestwa Bożego (kaz. I) podkreślamy radosną prawdę obecności Chrystusa w Kościele i świecie po wszystkie dni (kaz. II), posiadamy też Jego słowo, będące dla nas pochodnią wśród ciemności naszej pielgrzymki ku Bogu (kaz. III).

Uspodobieniem właściwym wyznawców Chrystusa to duch ośmiu błogosławieństw (kaz. IV). By pójść za Chrystusem, trzeba zaprzeć samego siebie, opuścić wszystko, czym świat mamy, i nieść Krzyż Pana na każdy dzień (kaz. V). Na tej drodze największym przykazaniem jest miłość Boga i ludzi wyrażająca się gotowością do służby i szukaniem nie swoich egoistycznych celów, lecz dobra wszystkich ludzi. Jest to przykazanie nowe, ponieważ w takim zasięgu i w takiej głębi podał je po raz pierwszy Chrystus Pan (kaz. VI). Specjalną trudność stanowi obowiązek przebaczenia. Zajmujemy się nim w kazaniu siódmym.

Modlitwa, praca i cierpienie, to trzy odwieczne zagadnienia życia duchowego, których pomijać nie można. Poświęcamy im kazania VIII—X.

Życie nasze w dobie obecnej przeniknięte jest niepokojem. By ten niepokój i nas nie pochłoniął, oprzyjmy się na zmiennych wartościach wiary dążąc do pokoju, który daje Chrystus (kazanie XI).

Pan przyjdzie po raz drugi. Będzie to w godzinie naszej śmierci, która dla chrześcijanina nie jest straszną, ale jeszcze bardziej przyjdzie to zaznaczy się w godzinę Sądu ostatecznego. Zapowiadają je znaki podane w Piśmie św. (kaz. XII). W dniu Sądu Królestwo Boże ze swej fazy doczesnej przejdzie w wieczność. Bóg będzie we wszystkim.

T e m a t y

Grudzień: — EWANGELIA KRÓLESTWA

1. Co Pan Jezus rozumie przez „Królestwo Boże”?
2. Królestwo Boże jest w nas
3. Znaki Królestwa Bożego (gorczyczne ziarno, zaczyn, nasienie rzucone w ziemię).

Styczeń: — OBECNOŚĆ JEZUSA

1. „Jestem z wami po wszystkie dni”
2. Obecność Jezusa poprzez Kościół, szczególnie przez Eucharystię
3. Działanie Jezusa we współczesnym świecie

Luty: — SŁOWO JEZUSA

1. Słowo Jezusa światłością świata
2. Słowo Jezusa ogniem miłości rzuconym na ziemię
3. Warunki przyjęcia słowa Jezusa

Marzec: — EWANGELIA UBOGICH DUCHEM

1. Przyjdźcie do mnie wszyscy utrudzeni
2. Duch ośmiu błogosławieństw
3. Wasza nagroda wielka jest w niebie.

Kwiecień — PÓJDŹMY ZA NIM

1. Opuścić wszystko
2. Zaprzeć samego siebie
3. Nieść Krzyż za Jezusem.

Maj: — NOWE PRZYKAZANIE

1. Gotowość do służby
2. Miłość bliźniego
3. Ewangelia Miłosierdzia

Czerwiec: — PRZEBACZENIE

1. Bóg przebacza
2. Nasza gotowość na przebaczenie
3. Usiłujmy dojść do porozumienia

Lipiec: — MÓDLCIE SIĘ ZAWSZE

1. Tajemnica nieustannej modlitwy
2. Modlić się dobrze
3. Otrzymacie o co prosicie.

Sierpień: — PRACUJCIE AŻ PRZYJDE

1. Trzeba pracować
2. Pracować to budować Królestwo Boże
3. Praca i kontemplacja

Wrzesień: — DROGA CIERNIOWA

1. Niepowodzenia Jezusa
2. Dzielić z Nim urąganie
3. Przez Krzyż do Nieba

Październik: — NIEPOKÓJ PRZEWIDYWAN

1. Niepokój naszych dni
2. Niezmiennność w zmienności
3. Byśmy pokój mieli

Listopad: — LUDZIE OCZEKUJĄCY PANA

1. Pan przyjdzie znowu
2. Nie straszno umierać
3. Znaki powtórnego przyjścia Pana.

Za zezwoleniem Władzy Duchownej

Wydaje Kuria Biskupia w Gorzowie Wlkp.

Druk: Gorzowska Drukarnia Akcydensowa w Gorzowie Wlkp.
ul. Młyńska 4 — zam. 2303 — 1200 egz. — 12. 70 — A6/24